

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

4 Mevsimi deviren Ölüm Orucu Direnişi 373. gününde

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2001/32 • 27 Ekim 2001 • 500.000 TL

Afganistan'da yıkım ve katliama son!

Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı birleşelim!

Amerikancı iktidar
Türkiye'yi bataklığa
sürüklüyor

(Sayfa 3)

Saldırılara ve savaşa
karşı tabanda gelişen
mücadele kararlılığı

(sayfa 8)

Sınıf hareketinin
güncel durumu ve
devrimci görevler

(orta sayfa)

Emperyalist savaşın
gölgesinde Türkiye
ve Kürdistan

(sayfa 25)

İÇİNDEKİLER

Amerikancı iktidar Türkiye'yi bataklığa sürüklüyor	3
Borç ve savaş bütçesini sokaklarda yırtalım!	4-5
Gençliğin savaş karşıtı hareketliliğinin anlamı ve önemi	6
Dünyada emperyalist savaşa karşı protestolar sürüyor	7
Saldırılara ve savaşa karşı tabanda gelişen mücadele kararlılığı	8-9
Tensikat saldırısı ve sendikal ihanete karşı Brisa işçisinin ağır sorumluluğu	10-11
Mevzileri korumak ve yenilerini kazanmak için etkin bir sınıf çalışması!	12
Bir devrimci daha işkencede katledildi.	13
Sınıf hareketinin güncel durumu ve devrimci görevler (<i>orta sayfa</i>)	14-15
Görkemli direnişe zayıf destek	16
Ölüm Orucu Direnişi'nin 1. yılında Galatasaray'daydık	17
İşçi sınıfı davası yeni bir mevzi kazandı	18-19
<i>Esenyurt İşçi Bülteni</i> 'nden	20
İsviçre <i>Ekim Gençliği</i> Kampı	21
Mülteciler Taliban'dan değil, bombalardan kaçıyor	22
"Hür dünya" kimin dünyası?	23
Emperyalist-gerici savaşlar ve kadın . . .	24
Emperyalist savaşın gölgesinde Türkiye ve Kürdistan	25
Geleceğimiz için hücrelere karşı çıkalım!	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/32 ● 27 Ekim 2001
Fiyatı: 500.000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Zamların, ek vergilerin, hak gasplarının, işten çıkarmaların ardı arkası gelmiyor. Dünya halklarına ve işçi sınıflarına karşı açtığı savaşta Amerika'nın yanında ve arkasında olduğunu daha ilk günden ilan eden Türk devleti, henüz sıcak savaşa katılmadan faturasını sınıfa ve emekçi halka kesmeye başladı.

Savaş faturasının diğer yüzünün ise yine işçi ve emekçilerin kan ve gözyaşları ile yazılacağı çok açık. Hatta bunun için dışarıya asker gönderilmesi bile gerekmiyor. İçerde, devrimci katlini hızlandırarak başlıyorlar işe. Ne de olsa bu savaş Bin Ladin'le, Taliban'la, Afganistan'la sınırlı bir savaş değil. "Çok kapsamlı ve uzun sürecek" bir savaştır. Emperyalistler ve uşakları, dünya halklarına, işçi sınıflarına ve devrimci kalkışmalarına karşı açtıkları bu gerici savaşa, "teröre karşı" kılıfını baştan biçmiş bulunuyorlar.

Ancak yakın tarihin de gösterdiği gibi, emperyalist saldırganlık ve savaşlar, arzulananın aksine, devrimleri büyütegelmiştir. Emperyalist sömürü ve zulmü katliamlarla besleyen ve büyüten her savaş gibi, bugünkü savaş da dünya halklarının, işçi ve emekçilerin haklı ve güçlü tepkilerine daha ilk günden maruz kalmış bulunuyor.

Emperyalist savaş karşıtı eylemler gösteriyor ki, ABD'nin "teröre karşı" yaftasının hiç bir işlevi yoktur, kimseyi kandırmaya yetmemektedir. ABD'nin emperyalist çıkarları öylesine büyüktür ki, böylesine uyduruk bir etiketle gizlenmesine olanak bulunmamaktadır.

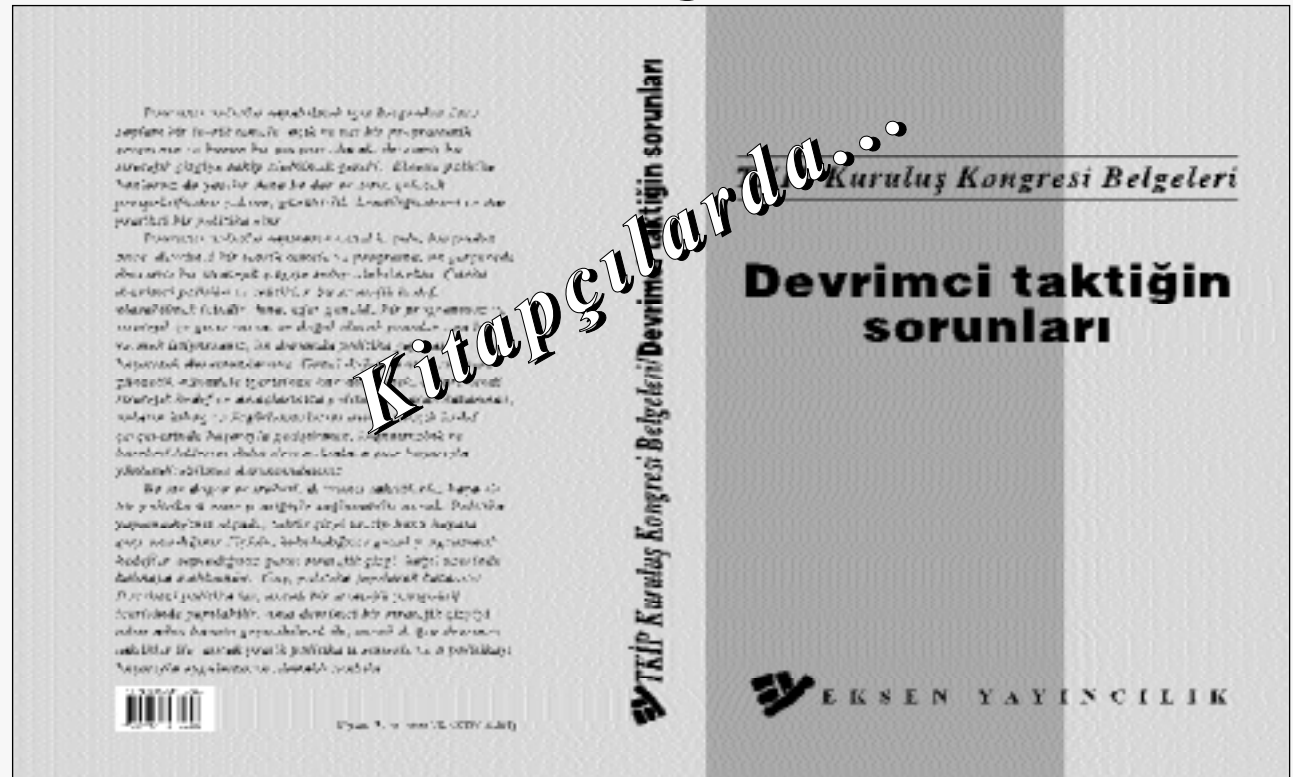
Yıllardır emperyalizmin destek ve yönlendirmesinde yürütülen iktisadi saldırılarla bunalılmış, yoksulluk uçurumuna itilmiş Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleler, buna rağmen ödemek zorunda bırakıldıkları kriz faturasına şimdi bir de savaş faturasının eklenmek istenmesine karşı büyük bir tepki ve öfke duymaktadırlar. Bu öfke ve tepkinin giderek kendini sokakta ifade etmesi kaçınılmazdır. Nitekim önümüzdeki haftalarda sınıf cephesinden gerçekleştirilmesi planlanan yürüyüş ve mitingler bunun bir aracı ve vesilesi olacaktır.

Emperyalist saldırganlık ve savaşı durdurmanın tek geçerli yolu, barış dilencililiği yapmak değil, devrimi büyütmektir.

Sınıf devrimcileri sınıf hareketinin imkanlarına bu gözle yaklaşmak ve buna göre değerlendirmek durumundadırlar. Eylemlere katılımın örgütlenmesi ve alan inisiyatifinin sendikal ihanete bırakılmaması sürecin temel ve yakıcı görevlerinin başında gelmektedir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Türk ordusunun “barış gücü” adı altında Afganistan işgaline katılması planlanıyor...

Amerikancı iktidar Türkiye’yi bataklığa sürüklüyor

Emperyalist savaşta Türkiye’ye biçilen rol ABD’ye maşalık

Türkiye emperyalist savaşta kendisine biçilen maşalık rolünü oynamaya hazırlanıyor. Amerika, Türkiye’nin başındaki onursuz uşakları vasıtasıyla, Türkiye’yi bu bataklığa sürüklüyor. Daha doğrusu bu sürükleme işinde bile zahmete girmesi gerekmiyor. İpi omuzlayan Türkiye’nin vatan haini yöneticileridir. Ve onlar bunu büyük bir kendini adamışlık içinde ve seve seve yapıyorlar.

Ancak yaptıkları tek şey yalnızca vatana ihanet de değildir. Türkiye’nin bataklığa sürüklenmesinin diğer yüzünde komşu halklara düşmanlık ve saldırganlık bulunmaktadır. Ülkeyi sürükledikleri bataklık, yeni bir paylaşım uğruna girişilen ve mazlum halkların katli anlamına gelen emperyalist savaştır. Türkiye’ye bu savaşta biçilen rolün maşalık olduğunu ise sadece Türkiyeli işçi ve emekçiler, devrimciler değil, tüm dünya görüyor, biliyor, söylüyor. Vatan satıcılarının ve savaş kışkırtıcısı Amerikancı Türk basınının mal bulmuş mağribi gibi sarıldığı “Türkiye’nin artan önemi” komedisi ise kargaları bile güldüremiyor.

Türkiye’nin ABD nezdindeki tek “önemi” bölgede yakacağı ateşte maşalık yapabilmesidir. Ve nihayet, Afgan ateşini tutmak için o maşaya el atmış bulunuyor. Müslüman “barış gücü”, muhalif grupların eğitilmesi-desteklenmesi, Taliban sonrası yönetimin oluşturulmasında rol gibi yaftalar, bu maşalık rolünü süsleme işlevi dışında bir anlam taşımadığı gibi kimseyi de kandıramıyor.

“Uygarlık” diye yutturulmaya çalışılan eskisinden beter bir gericiliktir

Taliban sonrası Afganistan yönetimi için bugünden başlatılan girişimler çerçevesinde, eski Afgan şahı ve Afganistan’daki Amerikan uşakları Türkiye’de toplanıyorlar. Maşalık rolünün bir gereği de her ülkeden vatan hainlerine ev sahipliği yapmak.

Ama asıl, sözde Taliban gericiliğinden kurtarılmış bir Afganistan’a layık görülen “uygar” yönetim adaylarına bakarsanız, Afgan halkının hangi çağa sürüklenmeye çalışıldığını göreceksiniz. Birisi yaş olarak da mefta haline gelmiş bir kral eskisi. Ötekiler emperyalizm uşaklığını kimlik edinmiş aşiret ve tarikat liderleri. Amerika dün nasıl sosyalizm tehdidine karşı geliştirdiği “yeşil kuşak” projesiyle bölgede dinsel gericiliği örgütleyip silahlandırdıysa, bugün de, ne daha az dinci-ne daha az gerici olan

başka gruplara oynuyor. Türkiye’deki Amerikan uşaklarının, başta Ecevit olmak üzere, Afganistan’da çağdaş bir rejimin işbaşına getirilmesinde rol üstlenmek dedikleri de işte budur. Afganistan’ın yönetiminde de en az kendileri kadar gerici, en az kendileri kadar uşak ve en az kendileri kadar yaşı dolmuş/çağı geçmiş-meftalaşmış yöneticiler olsun istiyorlar.

“Yeşil kuşak projesi”, Ortadoğu’dan Asya’nın ortalarına kadar tüm bölgeyi olduğu gibi Türkiye’yi de yıllar boyu bir kan deryasına çevirmiştir. Özellikle ‘80 darbesinin ardından yönetimdeki faşist generaller eliyle Türkiye’ye taşınan proje çerçevesinde, dinsel gericilik, her alanda ülkeye hakim hale getirilmeye çalışıldı. Uygulamanın bir cephesini, devlet okullarında zorunlu din dersinden sayıları hızla artırılan kuran kursları ve din okullarına kadar, dinsel gericiliği toplumda yaygınlaştıracak bir eğitim sistemi; diğer cephesini de kontr-gerilla eliyle kurulmuş ve silahlandırılmış dinsel gerici terör grupları tutuyordu.

Türkiye bu süreçte onlarca aydınını, binlerce devrimcisini kaybettiği gibi, düşünce yapısı açısından hızla ortaçağ gericiliğine sürüklenmeye çalışıldı, tarikatlar cenneti haline dönüştürüldü. 28 Şubatlara, tüm laiklik gösterilerine rağmen, din, devletin elinde halen en etkili silahlardan biri olmayı sürdürüyor. Sözde dinci partilerle sözde laik partiler, iki ucundan tuttukları türbanı çekiştirip durarak kitleleri oyalarken, laik devletin okulları körpe beyinlere dinsel gerici safsataları zorla yerleştirme işine hız vermiş durumda. İşte Afganistan’ı ortaçağ karanlığından kurtaracak, uygar bir yönetime kavuşması için yardım edecek “laik” ve “uygar” Türkiye’nin kendi manzarası bu.

11 Eylül saldırısının ardından yaşanan gelişmelerin de gösterdiği gibi, gericilik imparatorluğu Amerika’da da durum daha parlak değil. Amerika’da bugün esen dinci-ırkçı fırtınanın birden bire ortaya çıktığını kimse düşünmüyor. Amerikan yönetimi Asya halklarının gözünü yeşil bantlarla köreltmeye çalışırken, kendi halkını

düşünmeyi de ihmal etmiyor, onlara da uygun renklerde göz bantları imal ediyordu. Halkta hortladığı düşünülen dinci-ırkçı ideoloji aslında ABD yönetiminin özünü oluşturuyor, halka yönetim eliyle pompalanıyor. Bush’un ağzında ifadesini bulan “haçlı seferi” söylemini de ABD gericiliği ve saldırganlığının bir itirafı kabul etmek gerekiyor.

Amerikan maşası iktidarın ihaneti önlenmelidir

Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de işçi sınıfı ve emekçi halkın emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı olduğu biliniyor. Bu

nedenledir ki iktidar, işçi ve emekçilerin boğazını daha fazla sıkarak, sefaletini katlayarak tepkilerini törpülemeye çalışıyor. Sanıyorlar ki, ekmek derdine düşen kitleler iktidarın ihanet çukurunun dibine batmasıyla ilgilenme fırsatı bulamaz. Yeni bütçede işçi ve emekçilerden yapılması planlanan kesintilerin ve hak gasplarının, savaş ortamından yararlanmanın yanısıra, böyle kirli bir amaca da hizmet etmesi umuluyor.

Açıktır ki, bu hak gasplarına ses çıkarmamak savaşın yolunu, emperyalist saldırganlığa ses çıkarmamak da yeni hak gasplarının yolunu düzleyecektir. Ve her ikisi de işçi sınıfı ve emekçilerin mahvolması demektir.

Türkiye’nin savaşa sürülmesi, işçi ve emekçi gençlerin ölümüne sürülmesi demektir. Ve karşımızda ya açlık ya ölüm diye bir seçenek yoktur. Bu ikisi birbirini besler biçimde başımızda sallandırılan tek bir kılıçtır. Yoksullaştırma saldırısına karşı verilecek mücadele, faşist iktidarı, komşu kardeş halklara saldırıda Amerika’ya maşalık yapma konusunda da geriletecektir. Ve aynı şekilde, emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı verilecek mücadele de yoksullaştırma saldırısının önünü kesecektir.

İşçi ve emekçi kitlelerdeki anti-emperyalist bilinç ve potansiyeli harekete geçirecek araç ve yöntemleri geliştirmek ve mücadelenin yolunu düzlemek ise öncü işçilere ve sınıf devrimcilerine düşmektedir.

Krizin ve savaşın faturasını ödemeyi reddedelim!

Borç ve savaş bütçesini sokaklarda yırtalım!

Türkiye’de devlet bütçesinin son yıllarda hiç değişmeyen iki temel özelliği var.

Birincisi, son yıllarda sürekli olarak bir borç ödeme bütçesi olarak hazırlanıyor. Bütçenin tüm hedefleri, borçların ve onlardan doğan faizlerin aksatılmadan ödenmesi temel amacına bağlı oluyor.

İkincisi ise, gene son yıllarda bütçeler tümüyle emperyalist kuruluşların, yani İMF ve Dünya Bankası’nın yakın denetimi altında hazırlanıyor. Bu emperyalist kurumlardan heyetler geliyor, ülke ekonomisinin durumunu inceliyor, borç ödeme mekanizmasının aksamaması için neler yapılacağını planlıyor ve isteklerini hükümetin önüne koyuyorlar. Emperyalist kurumların dayattığı politikalar hükümet tarafından alınıyor, devlet bütçesi şekline sokuluyor ve yeni bir “istikrar programı” biçiminde kamuoyuna sunuluyor. Elbette bu programa parlak hedefler, çeşitli vaatlerle bezenmiş bir propaganda kampanyası eşlik ediyor. Buna karşılık da işçi ve emekçilerden kimbilir kaçıncı kez, kemer sıkma politikalarına itiraz etmemeleri, “bir kereye mahsus fedakarlık” yapmaları isteniyor. Ve her bütçe döneminde ya da her kriz sonrasında aynı senaryo bir kez daha sahneye konuluyor.

Borç faizlerine giden para bütçenin yarısı

2002 yılı bütçesi hazırlanırken de farklı bir şey olmadı. Maliye Bakanı’nın “benim de içime sinmedi” diyerek açıkladığı 2002 yılı bütçesi, tıpkı bundan öncekiler gibi, bir borç ve faiz ödeme bütçesi olarak hazırlandı. 57.9 katrilyon olarak öngörülen vergi gelirlerinin tam 42.8 katrilyonu faiz ödemelerine ayrıldı.

Emperyalizmle kölece bağımlılık ilişkileri içinde olan Türkiye kapitalizmi yıllardır büyük bir dış ve iç

borç batağı içinde debeleniyor. Dışardan alınan borçların anapara ödemeleri 1970 yılından bu yana bütçe hesaplarında yer almıyor. Ödenmediği için değil elbette. Amaç emperyalizme bağımlılığın boyutlarını işçi ve emekçilerin gözünden kaçırmak. O yıllarda faiz ödemelerine bütçenin sadece yüzde 2’si gittiği için bunun bütçede gösterilmesinde bir sakınca görülmemişti. Fakat bütçenin faiz yükü yıldan yıla arttı ve artık gelineen noktada bütçenin yarısını götürür hale geldi. 2001 yılında bütçenin yüzde 52’si faiz ödemelerine gitmişti. 2002 bütçesinde bu oranın yüzde 42’ler düzeyinde kalacağı iddia ediliyor. Ama bu büyük bir yalan sadece. Neden yalan olduğunu görmek içinse bir yığın rakama ihtiyacımız yok. Bir önceki bütçeye bakmak yeterli. 2001 yılı bütçesi hazırlanırken de faiz yükünün bütçenin yüzde 17’si kadar tutacağını söylemişlerdi. Fakat 10 ay sonra bütçenin yarısının faize gittiği ortaya çıktı. Yukarıda dış borçların ana para ödemelerinin bütçede yer almadığını belirtmiştik. Bunu da hesaba kattığımızda, bütçenin en az yüzde 70’inin borç ve faiz ödemeleri için ayrıldığını söyleyebiliriz.

Emperyalist savaş, silahlanma harcamaları ve bütçe

ABD’den sonra NATO’nun ikinci büyük ordusuna sahip sermaye düzeni, bu ordunun gereksinimleri için her yıl büyük paralar ödüyor. Polis teşkilatına, istihbarat örgütlerine, cezaevlerine harcanan paraları da işin içine kattığımızda rakam bir hayli büyüyor. Sermaye sınıfı kendi sömürü ve yağma düzenini zorbalıkla koruyacak güçlere büyük miktarda para akıtıyor. Emekçilere dönük sosyal harcamalardan kısılabildiği kadar kısan sermaye devleti, iş ordunun, polisin harcamalarına ya da yeni cezaevlerinin inşasına gelince hiçbir masraftan kaçınmıyor. Şimdi savaş bahanesi bunu daha da meşrulaştırmalarına olanak tanıyor.

Bir hükümet yetkilisi yeni bütçeyi savunurken; 2002 yılında hiçbir devlet kurumuna yeni araç alınmayacağını, sadece “ordunun ve emniyet kuvvetlerinin yeni araç ihtiyaçlarının karşılanacağını” söylüyordu. Bir gazete haberinde ise son bir aydır borsada bütün şirketler zarar ederken, ordu ve polis teşkilatıyla iş yapan, onlara araç gereç satan şirketlerin hisselerinin değerlendirildiğini yazıyordu. Bu da ordunun ve polisin kriz ya da bir başka nedenle parasal sıkıntı içine düşmeyeceğinin bilinmesinden kaynaklanıyor.

Bir başka gazete haberi de Amerika’dan. Amerika’da silah tekelleriyle ilgili yayın yapan bir dergi (*Defence News*) Türkiye’nin yeni silah sistemleri almaya uğraştığını yazdı. Habere göre Türkiye 50 adet King Cobra saldırı helikopteri ve 4 adet de erken uyarı sistemine sahip AWACS uçağı almak için harekete geçmiş ve bu konuda yoğun görüşmeler yapılıyor. Bu yüklü satışa izin vermesi için silah tekelleri ABD yönetimine baskı yapıyor. ABD Kongresi’nin bu satışa izin vermesine ise kesin gözüyle bakılıyor. Ne de olsa Türkiye emperyalist savaşta ABD’nin en sadık müttefiklerinden biri durumunda. Aynı dergi,

Türkiye’nin geçmiş yıllardan kalan 5 milyar dolarlık silah alımından kaynaklı borcunun da ABD yönetimi tarafından silineceğini yazıyor.

Türkiye zaten eskiden beri emperyalist silah tekellerinin en yağlı müşterilerinden biri. Dünya’da en çok silah ithal eden ülkeler sıralamasında Türkiye çoğu zaman ilk 5 içerisinde yer alıyor. Fakat son bir yıldır Türkiye planladığı bir dizi silah ihalesini ekonomik kriz nedeniyle askıya almıştı. Çünkü işçi ve emekçilere sürekli olarak fedakarlık çağrıları yapılırken, işsizlik, açlık ve sefalet hızla tırmanırken, ordunun birbiri ardına trilyonluk silah ihaleleri açması “şık olmuyor”du. Madem ki fedakarlık yapılacaktı, ordu da buna ayak uydurmalıydı!

Fakat artık dünyayı saran savaş bulutları ordunun bu “fedakarlık” gösterilerini bir anda geri plana itti. Uluslararası silah tekellerine ellerinde birikmiş ölüm makinalarını satmaları için yeni pazarlar açıldı. Silah tüccarları vakit geçirmeden Türkiye’nin kapısını çaldılar. Türkiye burjuvazisi de emperyalizme sadakatte kusur etmemek, bölgedeki jandarmalık görevini en iyi şekilde yerine getirebilmek ve gerekirse bunu bölge halklarının kanını dökerek ispatlayabilmek için ordusunu daha da güçlendirmenin peşine düştü. Askıya alınan silah ihaleleri bir anda işleme konuldu. Silahlanmayla ilgili yeni plan ve projeler ortaya atıldı.

Öyle görünüyor ki, borsada umudunu ordunun daha fazla harcama yapmasına bağlayanlar da, ordunun komuta kademelerinde yer alıp ihalelerden pay kapacak olan generaller de bu durumdan fazlasıyla memnunlar. Ve Türkiye emperyalist saldırganlığa ne kadar doğrudan yedeklenirse ve savaşın içine ne kadar çekilirse o kadar memnun olacaklar. Çünkü savaş silah demek. Silah ise daha fazla kâr, daha fazla rüşvet, daha fazla komisyon demek.

2002 yılı bütçesi de artacak silahlanma harcamaları gözönüne alınarak hazırlanıyor. Orduya ayrılan pay geçen yıla göre yüzde 62 oranında arttırılıyor. 2002 yılında ordunun harcamalarına tam 7.8 katrilyon ayrılacak. Bu ordunun resmi olarak alacağı para. Değişik isimler altında bütçede yer alan harcama kalemlerinden bazılarının da daha çok ordu tarafından kullanıldığı biliniyor. Savunma Sanayini Destekleme Fonu gibi bütçede hiç geçmeyen fonları ve buradan silahlanmaya akıtılacak paraları ise hiç saymamış oluyoruz. Kısacası orduya, savaş bahanesiyle şimdiye kadar görülmemiş miktarlarda kaynak aktarılacak. Bunun bir kısmı generallerin cebine girerken, asıl büyük para ise silah alımları üzerinden emperyalist tekellerin kasasına aktarılacak.

Vergi soygunu: Faiz ve savaş bütçesinin belkemiği

Bütçedeki faiz ve silahlanma harcamalarının karşılanabilmesi için vergi gelirlerinin arttırılması hedefleniyor. 2001 yılında 38.5 katrilyon vergi toplanması bekleniyor. 2002’de ise toplanacak vergi miktarının yüzde 50 oranında artması ve tam 57.9 katrilyon olması planlanıyor.

Vergi gelirlerini bu ölçüde arttırabilmenin iki yolu var. Birincisi sermaye sınıfının elde ettiği gelirlerden vergi almak. Yani artan oranlı bir vergi politikası

izlemek, çok kazananadan daha çok vergi almak. Böyle yapıldığı takdirde bu hedefin tutturulması mümkün. Fakat sermaye devletinden böyle bir şey beklenemeyeceği yeterince açık. Sermayenin çıkarlarını korumakla yükümlü bir devlet aygıtı bu sınıfın zararına iş yapamaz. Nitekim bu bütçe taslağında da görülüyor. Bütçe taslağına göre, devlete borç vererek, oradan gelen faiz gelirleriyle semiren tefecilerin vergi yükünün önümüzdeki yıl yüzde 90 oranında azaltılması planlanıyor. Bu yıl 380 trilyon ödemek zorunda kalan tefeciler gelecek yıl sadece 31 trilyon ödeyecekler. Devlet tahvilleri ve hazine bonolarıyla oynayan vurguncuların elde ettikleri faiz geliri için zaten tek kurşun vergi vermediklerini de bu arada hatırlatalım.

Vergi gelirlerini arttırmanın diğer yolunu ise bu memlekette yaşayan herkes biliyor. Yeni vergiler çıkartırsın, vergi oranlarını daha da arttırırsın, işçinin, emekçinin sırtına yeni ve öncekinden daha ağır bir vergi yükü bindirirsin. Hükümet de zaten şimdi bunu yapmayı tasarlıyor.

Bu çerçevede en büyük artış Akaryakıt Tüketim Vergisi'nde olacak. Hükümet akaryakıt vergisinden elde edeceği gelirin yüzde 90 oranında artmasını bekliyor. Burada sinsi bir amaç vardır. Çünkü akaryakıt vergisi çok yönlü bir dolaylı vergidir. Onu sadece arabası olan ya da akaryakıt kullanan ödemez. Ulaşımda ve üretimin birçok alanında akaryakıt kullanıldığı için, akaryakıt vergisi bütün bir toplum tarafından ödenir. Buradaki tek kurşuluk artış önce akaryakıt satış fiyatlarına oradan da akla gelebilecek her türlü tüketim maddesinin fiyatlarına yansır. Zaten amaç da budur.

Bunun dışında, cep telefonlarından alınan özel iletişim vergisi gelirleri yüzde 58, özel işlem vergisi gelirleri yüzde 40, vergi ve trafik cezalarından elde edilecek gelirler yüzde 50, çeşitli resmi işlemlerden alınan harç gelirleri yüzde 50 oranında artacak.

Ekonominin daraldığı ve yüzde 11 civarında küçüldüğü, ücretlerde indirimle gidilmesinin söz konusu olduğu, enflasyonun ise yüzde 100'ü aştığı bir ülkede vergi gelirlerini yüzde 50 oranında arttırmaya kalkmak, işçi ve

emekçilerin yıkım ve sefaletini dayanılmaz boyutlara vardıracağıdır. Vergiler zaten kapıda olan zamların oranlarını daha da arttıracak, soygun ve sömürü katlandıkça katlanacaktır.

Rüzgarı tersine çevirmeliyiz

Bu yıkımı engellemenin yolu kuşkusuz ki mücadelenin büyütülmesinden geçiyor. Öncü işçi ve emekçiler, sermayenin yeni saldırılarına ve ülkenin savaşa sürüklenmek istenmesine karşı yığınlarda oluşan tepkiyi örgütlemek gibi büyük bir sorumlulukla karşı karşıyadırlar bugün. Önümüzdeki yakın dönem bir dizi işçi ve emekçi eylemliliğine sahne olacaktır. Bunun işaretleri şimdiden görülmekte, ilk örnekleri ise yaşanmaktadır.

DİSK ve KESK'in planladığı Ankara yürüyüşü, Ankara'da 9 Kasım'da yapılması planlanan büyük miting düzenin saldırılarına karşı sınıfın taleplerinin dile getirilebileceği önemli olanaklardır. Yine bugün Brisa örneğinde olduğu gibi tensikata karşı patlayan kimi lokal direnişler mücadelenin beslenip yaygınlaştırılabilmesi için büyük değer taşımaktadır. Emperyalist savaşa karşı yığınlarda oluşan tepki bir diğer önemli ve büyük imkandır.

Sermaye en büyük saldırıları gündemine almasına rağmen birçok bakımdan en güçsüz olduğu bir dönemdedir. Özellikle burjuva siyaseti tam anlamıyla dökülmekte ve kendi iç dengesini bile güçlükle korumaktadır. Hükümet, düzen partileri, düzenin diğer tüm kurumları şimdiye kadar olmadığı ölçüde tartışmalı haldedir.

Hala ayakta kalmalarını ve kendilerinde büyük saldırılara girişme cesareti bulmalarını, tümüyle bizim örgütsüzlüğümüze, güçlerimizin dağınıklığına ve mücadele bayrağını dirençli bir şekilde yükseltmeyişimize borçludurlar.

Bu bütçeyi sokaklarda yırtıp sermayenin suratına çarpmak için, saldırılara gereken yanıtı vermek için gereken güç işçi ve emekçilerde fazlasıyla vardır. Yeter ki öne çıkması gerekenler sorumluluklarına uygun davransınlar.

Aydınlardan ABD'nin “terörizm”

edebiyatına destek...

Hem kör hem aydın olmak mümkün mü?

Geçtiğimiz hafta kendisine aydın sıfatını yakıştıran bir grup “savaşa ve teröre karşı” bir basın açıklaması yaptı. Ancak, açıklamanın adına bakıp, Amerika'nın dünyada estirdiği teröre karşı oldukları sanılmasın. Hayır, onlar terör kavramını Amerika'dan ödünç almışlardır. Gözyaşları sadece “uygar” ölümler içindir. Laik Türkiye'nin terbiye edilmiş aydını olarak, elbette dağlı Afgan çocuklarının ardından yas tutacak değillerdi.

Amerika'nın deyimiyle “iki medeniyet”ten onbinlerce insanın emperyalist savaşa karşı sokaklara döküldüğü, Amerikan medyasında bile aykırı seslerin duyulabildiği bir sırada Türk aydınının bu bakışı, bu tutumu doğrusu ibretliktir. Açıklamaya imza atan tüm isimlerin Amerikancı iktidar tarafından teslim alınmış olduğunu iddia etmek mümkün olmamakla birlikte, Amerika'nın dünyada, Amerikancı iktidarın ülkede estirdiği terörle gözlerinin körleşmiş olduğu rahatlıkla söylenebilir. Öyle olmasaydı eğer, bugün emperyalizmin “terör” kavramını bilimsel anlamında kullanmaktan çok uzak olduğunu, sadece kendi azgın terörüne kılıf yapmaya çalıştığını görebilirlerdi. Hele de, bunu görebilmek için aydın olmak bile gerekmediği, sokaklarda bu saldırganlığı protesto eden onbinlerce insan tarafından kanıtlamaktayken.

Açıklamayı basına okuyan Aydın Engin örneğinde olduğu gibi, bir kısım Türk aydınının hangi koşullarda, nasıl sindirildiği-teslim alındığı biliniyor. Kendileri itiraf ve kabulden kaçınırsalar da, zihinlerini tümüyle dumura uğratan, hücre saldırısıdır. Devlet bu süreçte gerçekleştirdiği akıl almaz katliamlarla cezaevlerini teslim almayı başaramadıysa da, ilerici muhalefeti sindirmeyi büyük oranda başarmış bulunuyor. Kimi kurumları (TTB gibi) kapatma tehdidiyle, kimilerini (Yargı-Sen gibi) yöneticilerini tutuklayıp hapsederek, başka bazılarını (Aydın Engin gibi) hangi araç ve yöntemlerle olduğunu sadece kendilerinin bildiği yolla mücadelenin dışına attı.

19 Aralık katliamından önce, bu çocukların çoğunun hiçbir terör olayına karışmadığını, ya bir pankart asmak ya da duvara yazı yazmaktan tutuklandığını yazıp çizenler, katliamın ardından, birden bire, teröre ne kadar karşı olduklarını keşfettiler. Ne de olsa Abdi İpekçi gibi, Uğur Mumcu gibi, Taner Kışlalı gibi solcu bile olmayan kişilerin ortadan kaldırılabilirdiği bir derin devletin iktidarı altında yaşıyorlardı. Karanlık devletin karanlık güçleri karşısında ellerinden başka ne gelirdi ki?!.. Şimdi de dünyanın en karanlık ve en güçlü imparatorluğu teröre karşı savaş açtığına ve “ya yanımdasınız ya karşımda”, dediğine göre... Ya arkasında saf tutulacaktır, ya da karşısına dikilinecek... Peki, karşısına dikilmek bu derece zor mu? Amerikalı bir aydının, Filistinli bir çocuğun, Avrupalı bir işçinin, bir memurun, Asyalı bir köylünün gördüğünü görebilmek-yaptığını yapabilmek bu derece zor mu? Ruhunu satanlara sözümüz yok, ancak açıklamaya imza atan pek çok ismin bu soruları açık yüreklilikle ve bir kez daha düşünmesinde yarar olduğu açıktır.

Ve hiç kimse, Marksizmin de bireysel teröre karşı olduğunu hatırlatmaya, tutumunun aymazlığını bununla gerekçelendirmeye kalkmasın. Marksizm hiçbir zaman, bir devletin halk üzerinde en azgın terörü estirdiği bir ortamda kalkıp onun terörünü mazur gösterecek bir bireysel teröre karşı tutum açıklamamıştır. Tersine, devlet zoruna karşı zoru ve her türlü yol ve araçla direnme hakkını savunmuştur. Ve dikkat edilirse, 11 Eylül'den beri sadece marksistler değil, teröre karşı olan pek çok ilerici kişi ve kurum, ABD'nin ardında saf tutmaktan özenle kaçındıkları gibi, emperyalist terör ve savaşın karşısında konumlanmaya özen gösteriyor. Marksistlerse ne şiddetin ve ne de savaşın her türüsüne karşıdır. Bugünkü savaşta da tutumları, saldırganın karşısında-saldırıya uğrayanın yanındadır.

“Ne haçlı ne cihat” tumturaklı söylemine kafasını gömerek Afgan halkının katline gözlerini, feryadına kulaklarını kapatan Türk aydınının anlayamadığı-anlamak istemediği de işte budur. Amerika Asya'ya “terörist” Ladin'i yakalamaya gittiğini söylüyor, Türk aydını terörü lanetliyor. Amerika Müslüman toplumlar şahsında Asya ve Afrika'nın yoksul halklarına karşı haçlı seferi açtığını ilan ediyor, Türk aydını bu tehdide verilen “cihat” yanıtına karşı olduğunu ilan ediyor. Bu dinsel motiflerin arkasında, yoksul halkların emperyalist saldırganlığa karşı yükselen öfke ve tepkisinin haklılığını görmek istemiyor. Çünkü Amerika'nın kanıtlarını, Amerika'nın argümanlarını kendisine rehber almıştır.

Oysa pek çok Amerikan aydını bile, Amerika'nın Asya'da ne işi olduğu konusunu tartışabilmektedir. Emperyalist saldırganlığa karşı tepki ve öfke içindeki Türkiye işçi ve emekçileri bunları haketmiyor. Ve böyle aydınlar da halkın sesi olma misyonunu... Aydının böylesi olsa olsa Amerikancı iktidarın “devlet sanatçısı” ünvanını hakedebilir, ki böyle devam ettikleri takdirde alacaklardır da...

Gençliğin savaş karşıtı hareketliliğinin anlamı ve önemi

Emperyalist savaş dünya çapında yaygın ve kitlesel savaş karşıtı gösterilerle yanıtlanıyor. Gösterilere katılanların sayısı bazı ülkelerde yüzbinleri buluyor. Emperyalist savaşın acımasızlığı ve gerici karakteri ortaya çıktıkça, gösterilerin çapı büyüyor. Bu savaş karşıtı kitle hareketliliği, yakın dönemde yaşanan Irak ve Yugoslavya savaşlarıyla karşılaştırıldığında, ileri bir düzeyi ifade ediyor. Politik olarak pasifist bir düzlemde seyretse de, bu gösterilerin sosyal bir muhtevaya sahip olduğu da bir gerçektir.

Türkiye’deki savaş karşıtı kitle hareketliliğinin düzeyi ise, dünya ölçeğindeki hareketlilikle karşılaştırıldığında epeyce zayıf durumdadır. Sendika ve DKÖ’lerin düzenlediği sınırlı kitle katılımıyla genel bir savaş karşıtlığı düzleminden kurulan pasifist gösteriler dışında, savaş karşıtı gösteriler çoğunlukla üniversitelerde boyveriyor. Elbette sınıfın ileri ve mücadeleci bölüklerince gerçekleştirilen savaş karşıtı gösterileri unutmamak gerekir. Ancak sınıf cephesinden örgütlenen bu eylemler halihazırda sınıfın sınırlı bir bölümünden ibarettir. Üniversite gençliğinin mevcut eylem ve etkinlikleri ise, daha yaygın ve politik yönü net, savaşın gerici sınıf özünü karşısına alan niteliktedir.

Bugüne kadar birçok üniversitede katılımcı sayısı yüzleri bulan gösteriler gerçekleştirilmiştir. Bu gösteriler birkaç metropol üniversitesiyle de sınırlı kalmamış, taşra üniversitelerine de yayılmıştır. Şu an en kitlesel gösteri 500 kişiyle yapılmaktadır. Ancak unutulmamalıdır ki, bugün ülkede savaşa karşı duyarlılık yüzde 80’leri bulmaktadır. Bu, herşeyden önce, mevcut kitle hareketliliğinin yaşadığı tüm zayıflığa karşın, daha kitlesel gösterilerin ilk adımları olduğu gerçeğini ifade etmektedir. Devletin baskı ve terörüyle önü kesilmediği, devrimci ve komünistlerce bu olanaklar doğru bir biçimde değerlendirildiği koşullarda, emperyalist savaşın temel bir üssü olan ve ekonomik krizin yıkıcı etkilerini en ağır bir biçimde yaşayan bu ülkede, güçlü bir savaş karşıtı kitle hareketliliğini geliştirmek mümkün olabilecektir.

Öğrenci gençliğin savaş karşıtı hareketliliği, bu hareketin yakın dönem tablosu üzerinden bakıldığında, şaşırtıcı değildir. Öğrenci gençlik hareketinin son bir yılı bu açıdan yeterince aydınlatıcıdır. ÖO direnişi karşısında toplumsal planda tutum alan öğrenci gençlik son 1 Mayıs’a da kitlesel bir katılım sağlamış, devrimci yönü ağır basan politik şiarları haykırmıştır. Dolayısıyla bugün emperyalist savaş gibi siyasal-toplumsal etkileri ağır olan ve gençliği doğrudan etkileyen bir sorun karşısında ortaya çıkan bu duyarlılık tablosu anlaşılmalıdır. Öğrenci gençlik kitleleri nesnel dinamiklerinin dolaysız ürünü olarak politik sorunlara karşı duyarlılığını ve taşıdığı mücadele potansiyellerini bir kez daha göstermektedir. Savaşın gençliğin geleceğini tehdit etmesi, savaşta kanı üzerine pazarlık yapılanın da kendisi olması, bu duyarlılığa güçlü bir temel kazandırmaktadır.

Öğrenci gençliğin mevcut hareketliliğinin etkenlerinden biri, onun taşıdığı yarı-aydın kimliktir. Öğrenci gençlik kitleleri bu kimliğin doğal bir sonucu olarak savaşın yaratacağı yıkım konusunda belli bir bilinçle hareket etmektedirler. 11 Eylül ve sonrası gelişmeler, süren savaş belli bir ilgiyle izlenmekte, belli yoğunlukta tartışmalara konu olmaktadır. Bu ilgi, gençlik hareketinde uzun süredir görülmeyen bir kapsam ve yoğunluğa sahiptir. 12 Eylül faşist darbesi sonrasında gençliğin apolitikleştirilmesi ve dejenerasyonu yolunda izlenen sistemli politikaların etkileri uzun yıllardan sonra ilk kez bu denli güçlü darbe almaktadır. Öğrenci gençlik içerisinde yeniden toplumsal ideal ve değerlerin öne çıkmaya başladığı bir süreç yaşanmaktadır. Bu, siyasal bakımdan daha ileri bir gençlik kuşağının şekillenmekte

olduğunu işaretlemektedir.

Kuşkusuz gençliğin mevcut hareketliliği yalnızca yarı-aydın kimliğine bağlanamaz. Eğer böyle olsaydı, siyasal ve toplumsal sorunlara karşı duyarlılığını baskı ve teröre rağmen sürdüremez, politik ilgisi mücadeleciler bir özden yoksun kalırdı. Nitekim birkaç yıl öncesinde gençlik 1 Mayıslar’a ve takvimsel eylemliliklere belli bir kitlesellikle katılsa da, bu belli bir kofluğu ifade ediyordu. Yaşanan değişim herşeyden önce öğrenci gençliğin sosyal konumuna, toplumsal atmosfere ve sınıf mücadelesinin seyrine bağlıdır. Öncelikle üniversiteler yakın döneme kadar toplumun alt ve orta sınıfları için bir sınıf atlama alanı olarak görülüyordu. Bundan dolayı yarı-aydın kimlik tutarsızlık ve dejenerasyon üretmiştir. Bu zayıflık işçi ve emekçi sınıflara mensup gençlik için de geçerlidir. Oysa bugün bu beklenti köklü bir değişime uğramaktadır. Sınıf atlama hayalleri tuz-buz olmakta, başta işçi-emekçi çocukları olmak üzere, orta sınıf kökenli gençlik de, harçlara yapılan astronomik zamlar ve ailelerinin yaşadığı yıkım nedeniyle kendisini okul kapısının dışında bulmaktadır. Gelecek korkusu bir karabasan gibi gençlik yığınlarının üzerine çökmektedir. Bu durum, devrimci alternatif zayıflığı nedeniyle dejenerasyon zeminine dönüşmekle beraber, önemli bir gençlik kitlesi bunu olumlu yönde aşma çabasıdadır. Bu yönelimin gençlik hareketinin ana gövdesinde vücut bulması elbette sınıf ve kitle hareketindeki gelişmelere ve devrimci önderlik boşluğunun doldurulmasına bağlıdır. Bu iki olgu halen somutlanamamıştır.

Gençlik, sınıfsal kimliğiyle birleşen yarı-aydın kimliğinin doğal bir ürünü olarak savaşın yaratacağı yıkımın boyutlarını yakından hissetmekte ve sermaye iktidarının işbirlikçi uşak kimliğini öfkeyle karşılamaktadır. Bugünkü mevcut savaş karşıtı hareketliliğin en önemli nedeni budur. Ayrıca dünya ölçeğinde yaşanan savaş karşıtı gösteriler de gençlik kitlelerine yol göstermekte, moral olarak beslemekte, onu sarsarak mücadeleye yöneltmektedir.

Yarı-aydın kimlik sosyal yıkımın yarattığı duyarlılıkla birleşmekte, bu temelde güçlü ve tutarlı bir mücadeleyi koşullamaktadır. Bu durum mevcut eylemliliklerde öne çıkan şiarlarda da kendisini açığa vurmaktadır. Eylemlerde öne çıkan şiarlardan birincisi, “Emperyalist savaşa hayır!”dır. Bu şiar, gençliğin savaş karşıtlığının pasifizm değil, onun arkasındaki sınıf çıkarlarını ve sistemi hedef aldığı bir ifadesi olarak görülmelidir. Bu şiarı “savaşa değil eğitime bütçe” şiarı izlemektedir. Bu şiar gençliğin savaş ile yaşadığı sosyal yıkım arasında kurduğu bağ ifade etmektedir. Eylemlerde en yoğun atılan şiarların başında ise “Amerikan askeri olmayacağız!” gelmektedir. Bu da ikincisiyle aynı niteliğe sahiptir ve savaşta ABD’nin gönüllü taşeronluğuna soyunup gençliğin kanını pazarlayanlara karşı verilmiş bir yanıttır. Bu şiarlar belli bir bütünlüğe sahiptir. Gençliğin emperyalist savaşın

siyasal ve sınıfsal özüne ve sonuçlarına karşı net bir tutuma sahip olduğunu göstermektedir.

Elbette burada şu gerçek unutulmamalıdır. Henüz toplumsal planda diğer sınıf ve kesimlere nazaran ileri bir düzeyde seyretmesine karşın, kendi potansiyelleriyle karşılaştırıldığında, savaş karşıtı gençlik hareketliliği, halihazırda gençliğin ileri kesimleriyle sınırlıdır. Gençliğin ana gövdesi bu eylemliliklere uzak durmaktadır. Ama bu uzaklık, kayıtsızlığa değil örgütsüzlüğe ve polis teröründen kaynaklı bir çekingenliğe bağlıdır. Son dönemde gençliğin ileri kesimleri devletin sistemli ve yoğun terörüne maruz kalmaktadırlar. Savaşla beraber bu

terör daha da ağırlaşmıştır.

Bunun da etkisiyle devrimci gençlik örgütlülükleri son yılların en dağınık tablosunu yaşamaktadırlar. Bu durum gençlik hareketinin en temel sorunu olarak örgütsüzlük ve önderlik boşluğunu derinleştirmektedir. Tüm bu olumsuzluklarla beraber düşünüldüğünde, gençliğin mevcut savaş karşıtı hareketliliğinin önemi ve taşıdığı potansiyeller daha iyi görülebilir.

Bugün gençlik hareketinin mevcut duyarlılığını geliştirecek ve devrimci bir mecrada ilerleterek örgütleyecek bir çaba içerisine girmek hayati önemdedir. Devrimci güçlerin yaşadığı dağınıklık, kimilerinin yaşadığı dağılma düşünüldüğünde, bu zor ve ağır bir görev alanıdır. Genç komünistler partili sorumluluğun gereği bu boşluğu doldurmaya adanmışlardır.

Gençlik hareketinin bugün en hareketli kesimleri dahi belli bir dağınıklığı yaşamaktadırlar. Eylemlilikler az sayıda örgütlü ve inisiyatifli öğrencinin yaptığı genel çağrılarla gerçekleşmektedir. Katılım, çağrıcıların örgütsel güç ve etkilerinin çok üstündedir. Bir kez daha yineleyelim, bu, gençliğin potansiyel duyarlılığının ve örgütlenmeye dönük olanaklarının ifadesidir. Bugün gençlik çalışmasında devrimci pratiğin tutulması gereken halkası burasıdır. Daha önceki deneyimlerden yararlanılarak, gençlik kitlelerinin doğrudan söz ve karar hakkına sahip oldukları esnek örgüt biçimleri bu dönemde de öne çıkarılmalıdır. Gençliğin böylesine duyarlılık gösterdiği bir sorun çerçevesinde oluşturulacak platformlar geniş kitleleri bir araya getirebilir ve örgütlü biçimde mücadele saflarına akıtabilir.

Emperyalist savaşa hayır eksenli komiteler ya da platformlar bugünkü koşullarda güç ve imkanların bulunduğu okullardan başlayarak örgütlenmek durumundadır. Bu örgütlenmeler okullarda merkezi olarak kurulabilir ve alta doğru sınıf veya bölüm esasına göre genişletilebilir. Yine mücadelenin ve örgütlenmenin alacağı gelişmişlik düzeyine göre tüm ülke çapında merkezileştirilmesi hedeflenebilir.

Emperyalist savaşa karşı gençlik cephesinden direnişi büyütmek için uzun soluklu bakmalı, mevcut olanakları bu doğrultuda en etkin ve amaca en uygun biçimde değerlendirmek için azami çabayı göstermeliyiz.

Dünyada emperyalist savaşa karşı protestolar sürüyor

Afganistan halkı üzerine bombalar yağdırılırken, emperyalist gerici savaş dünyanın yoksul halkları, işçi ve emekçileri tarafından protesto edilmeye devam ediyor.

İngiltere: Bu hafta başta Londra olmak üzere

birçok kentte binlerce kişinin katıldığı eylemler gerçekleşti. Eylemlerde Afganistan halkını katletmenin adalet olmadığı vurgulandı. Savaş Karşıtı Koalisyon, Afganistan'daki haksız savaşın durmasını isteyerek, toplantı gösteri ve yürüyüşlerin devam edeceğini açıkladı. 18 Kasım'da birçok parti, kitle örgütü ve sendikanın yaptığı çağrı üzerine Londra'da merkezi bir yürüyüş yapılacak. İngiltere'de geçtiğimiz hafta onbinlerce kişinin katıldığı eylemlerden sonra Tony Blair hükümeti üzerinde basınç artıyor. Muhalef bazı milletvekileri de savaşa karşı açıklamalar yapmaya, toplantılar düzenlemeye başladılar.

BBC'de çalışan bazı gazetecilerin haberlerine sansür uygulanması da gazetecileri harekete geçirdi. 24 Ekim'de gazeteciler Blair'in ve BBC'nin anti demokratik uygulamalarını protesto eylemi yapacaklar. Ayrıca aralarında tanınmış gazeteci ve yazarların da bulunduğu yüzlerce aydının girişimiyle Savaş Karşıtı Medya Çalışanları adına bir kampanya başlatıldı. Açıklamalar yapılarak sansür uygulaması ve savaş protesto ediliyor.

İspanya: ABD'nin Afganistan'a saldırısını protesto eden eyleme yaklaşık 20 bin işçi ve emekçi katıldı. Eylem Madrid'de Birleşik Sol, iki büyük sendika ve diğer grupların çağrısı üzerine gerçekleşti. "Barış, hukuk adalet!" yazılı pankartın taşındığı eylemde, "Barışa evet, savaşa hayır!" ve "Bush, Şaron katildir!" şiarları haykırıldı.

Başbakan Jose Maria Anzara Afganistan'daki savaşı desteklemek amacıyla İspanyol askerlerinin savaşa katılımını önermişti. Başbakana, "Birliklerimizin adaletsiz bir savaşta yer almasını durdur!" çağrısı yapıldı.

Almanya: Savaş karşıtı eylemler, toplantılar, uyarı nöbetleri yürüyüşleriyle sürüyor. İlerici aydın ve yazarların savaş karşıtı tutumları daha da netleşirken, başta Berlin olmak üzere orta öğrenim öğrencileri bazı okullarda derse girmeyerek savaş karşıtı eylemlerde

yer almayı sürdürüyorlar. 23 Ekim günü Berlinli öğrenciler eyalet milli eğitim bakanlığına mektup göndererek kendileri hakkında başlatılan soruşturmayı ve genel olarak öğrenciler üzerindeki baskıyı protesto ettiler. Öğrenciler mektuplarında şunları söylediler:

"Anlaşılması güç ama biz savaş istemiyoruz. Bu nedenle hain bir biçimde 8 Ekim Pazartesi günü dersten kaçtık. Saat 10:29'da Alexander Platz'a vardık alanda bulunan 5 bin suçlu öğrencinin arasına karıştık. Eyalet millî eğitiminin bizim şahsımızla ilgili bilgileri istemesini

doğru bulmakla kalmıyoruz. (...) Bizler, bizim için ve uygar dünya için akut bir tehlike oluşturuyoruz: Lütfen bizi bizden koruyun. Bu yüzden size potansiyel militan savaş karşıtı öğrencilerin bir listesini gönderiyor ve derhal gözlenmemizi talep ediyoruz."

İsveç: Başkent Stokholm'de 21 Ekim günü gerçekleştirilen eylemde, ABD'nin Afganistan'a saldırısı ve İsveç hükümetinin destekleyen tutumu protesto edildi. 4 bin kişinin katıldığı eylemde "Göze göz politikası dünyayı kör edecek!", "Yankee Go home!" sloganları atıldı. Şehir merkezinde gerçekleşen eylemde, İsveç Başbakanı Goran Persson'a yönelik, "Katil Bush, iki yüzlü Persson!" sloganı atıldı.

Yunanistan: 22 Ekim günü Girit Adası'ndaki ABD Suda Üssü önünde savaş karşıtı eylem gerçekleştirildi. "Üsler kapatılsın!" sloganı atan göstericiler üssün çevresine çimento torbalarıyla barikatlar kurdular.

Hollanda: 21 Ekim günü Başkent Amsterdam'da ABD'nin savaş politikası protesto edilerek Bush'a savaşı durdurma çağrısında bulunuldu. Eyleme 5 binin üzerinde katılım oldu.

Pakistan: Peşaver'de 19 Ekim'de ABD karşıtı eylem yapıldı. Eyleme 10 binin üzerinde katılım oldu. Pakistan'ın başkenti İslamabad ve birçok kentte de protestolar gerçekleştirildi.

Pakistan'da sadece islam dayanışmasını öne çıkaran örgütlerin protestoları gerçekleşmiyor. Askeri cunta koşullarında mücadelesini sürdüren ve son iki yıl içinde 100'ün üzerinde militanının yakalanıp

cezaevlerine kapatıldığı Pakistan İşçi Partisi (LPP) önderliğinde savaşa karşı bağımsız bir demokratik hareket geliyor. "Savaşa hayır!" "Emperyalist saldırganlığa hayır!" "Dinci fanatiklerin saldırılarına hayır!" "Barış içinde ve demokratik Pakistan!" sloganlarını yükselten yeni bir savaş karşıtı hareket bu. İlki 15 Ekim'de 100 kişinin katıldığı bir eylem gerçekleştirildi.

Bangladeş: İlk kez 500 tekstil işçisi kadın başkent Dakka'da savaş karşıtı bir gösteri yaptı. Amerikan emperyalizmine karşı sloganların atıldığı gösteride, tekstil işçisi kadınlar tekstil sektöründe işten atılmaların ve tekstil ithalatının sona ermesi gibi taleplerini de dile getirdiler.

Filipinler: Başkent Manila'da 20 Ekim Cumartesi günü Afgan halkına yönelik katliam protesto edildi. Eyleme katılan 1500 kişi ABD Büyükelçiliği önünde "Kahrolsun emperyalizm!" sloganıyla gerçek sorumlunun emperyalizm olduğunu vurguladılar.

Güney Kore: 20 Ekim günü Seul'de üniversite öğrencileri yine eylemdeydiler. Yaklaşık bin öğrenci saldırıyı protesto etti. Gösteride "Hey Bush, kaç çocuk

öldürdün bugün!" vb. yazılı döviz ve pankartlar taşındılar. Eylemde ABD'nin Afganistan'a yönelik operasyonunun bir an önce durdurulması istendi.

Endonezya: Solo kentinde binlerce kişi Afgan halkının katledilmesine karşı çıktı. Başkent Cakarta'da da ABD saldırısı protesto edildi. Cuma namazından sonra ABD Büyükelçiliği'ne doğru yürüyüşe geçen 10 bini aşkın kişi, "Gerçek terörist ABD ve İsrail!", "ABD cehenneme git!" yazılı pankartlar taşıdı.

Tanzanya: Amerikan emperyalizmi bu Afrika ülkesinde de lanetlendi. 19 Ekim günü başkent Darüsselam sokaklarını dolduran 50 binin üzerinde emekçinin katıldığı yürüyüşte Amerika'nın dünyanın bir numaralı teröristi olduğu haykırıldı.

Yemen: 21 Ekim günü 20 bin kişi sokaklara çıkarak Amerika'nın Afganistan'ı bombalamasını protesto etti.

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Temsilciler Kurulu toplantısı yapıldı...

Saldırırlara ve savaşa karşı tabanda gelişen mücadele kararlılığı

Birleşik Metal-İş Genel Temsilciler Kurulu toplantısı yapıldı. 20 Ekim günü Birleşik Metal -İş'e bağlı işyeri temsilcileri Tuzla'da bir araya geldiler. 200'e yakın temsilcinin katıldığı toplantıda ilk sözü **Birleşik Metal-İş Başkanı Ziya Yılmaz** aldı.

Yılmaz, konuşmasında Mart ayında yapılan bir önceki toplantıdan bugüne yaşanan süreci değerlendirdi. Bu süreç içerisinde kaygı verici gelişmelerin yaşandığını söyleyen Yılmaz, sermayenin krizin faturasını emekçilere yüklemeye çalıştığını ifade etti. Savaş ortamına değinen Yılmaz, sermayenin bunu işçi emekçilere yeni faturalar kesmek için kullandığını ifade etti. Eylül zammı üzerinden MESS'in dayatmalarına hayır dediklerini, sözleşme dönemindeki düzeyli tutumlarıyla öne çıktıklarını vurguladı. Konuşmada ayrıca, DİSK ve KESK'in birlikte yapacağı Ankara yürüyüşüne, Ditaş ve Göktaş işçilerinin mücadelesine ve yıllık eğitim seminerlerine değindi.

Ardından sözü **DİSK Genel Sekreteri Murat Tokmak** aldı. Başta kıdem tazminatı olmak üzere çalışanlara yönelik saldırılara değinerek, 2 Ekim'de çıkan fon kararının bugün işçilere gönüllük temelinde dayatıldığını yarın ise bunun zorunlu bir fona dönüşeceğini belirtti. Diğer sendikaların tutumunu danışıklı döğüş olarak nitelendirdi. Savaş ve Ankara yürüyüşüne değinen konuşmanın ardından temsilciler söz aldı.

Temsilciler sendikacıları suçladı, mücadele çağrısı yaptı

Temsilcilerin konuşmalarının temel gündemini ABD'nin saldırıları, yaşanan ekonomik kriz ve sonuçları, Birleşik Metal-İş Sendikası'nın yaşadığı sorunlar oluşturdu. Söz alan temsilcilerden **Alumag temsilcisi Ali Rıza Çelik**, ülkenin bir çıkmaza girdiğini, insanların yaşam mücadelesi veremez hale geldiğini, bunun temel sorumlusununda ülkeyi emperyalizme peşkeş çekenler olduğunu söyledi. Birleşik Metal'in içinde bulunduğu duruma da değinen Çelik, iç örgütlülükte ciddi bir kan kaybı yaşandığını, işten çıkarmaların direnişle karşılanmadığını, bu tür politikaların içten içe örgütlülüğü bitireceğini vurguladı. İşçi sınıfı ve sendikaların emek ekseninde şekillenmesi ve ideolojik olarak geliştirilmesi gerektiğini ifade etti. Alumag temsilcisi savaşa karşı da tutum geliştirilmesini istedi.

Konuşmacılardan **Meksa temsilcisi Metin Muslu** ise, bir ihanetle karşı karşıya olduklarını, sendikaların emeğin mücadelesini vermediklerini, lastik ve metal sektöründeki sorunların sürekli patronlar lehine çözüldüğünü, Emek Platformu'nun hiçbir şey yapmadığını söyledi. Ülkede sosyal patlamanın bir versiyonunun yaşandığını belirten Muslu, tüm bunlara karşı Emek Platformu'nun tutumu ise açık ihanettir dedi. Muslu sözlerini, **"Kurtuluş yok tek başma, ya hep beraber ya hiçbirimiz!"** diye bitirdi.

Yılmaz Karakurt adlı temsilci ise, Bursa ve Eskişehir temsilcileri adına kürsüye çıktığını belirterek, hazırlanan metni okudu. Metinde DİSK'in tepkileri yatıştırma politikası yaptığını, bunun adına da uyumlu sendikacılık dendiğini, sermayenin yeniden yapılanırken, sendikalara karşı bir güven bunalımının yaşandığını vurguladı. 9 Kasım'da gerekirse Ankara'da yatmalı, Ankara'da kalkmalıydı dedi. Artık dayakları

ve hapisleri göze almalıyız. Gün bedel ödeme, risk alma günüdür. Ankara yürüyüşünü mutlaka başarıya ulaştırmalıyız diyen **Karakurt**, sözlerini şu önerileriyle tamamladı.

1- Yürüyüş fabrika ve işyeri önlerine taşınmalıdır.

2- Kıdem tazminatı, esnek üretim saldırılarına sert tepki konmalıdır.

3- Emeklilik yasa tasarısı, Anayasa Mahkemesi'nde görüşülürken baskı oluşturacak eylemler yapılmalıdır.

4- Tasarruf fonlarının yok olmasına izin verilmemelidir.

5- Savaşa karşı barış şiarı yükseltilmelidir.

6- Asgari ücret insanca yaşama düzeyine yükseltilmeli, eylemlerle baskı yapılmalı.

7- Sermayeyi biz kurtarmayacağız, fon çerçevesinde sermayeye yapılacak yardımlarda biz olmamalıyız diyerek, sözlerini noktaladı.

Ayrıca Eskişehir temsilcisi **Mustafa Koç**, Eskişehir bölge temsilciliğinin DİSK tarafından kapatılma yönünde karar alındığını söyleyerek, çözümün kapatılarak değil destek verilerek sağlanabileceğini ifade etti. Koç sözlerini şöyle bitirdi: "Balta ormana girmiş ağacı kesmek istemiş, ağaç içerlenmiş ve üzölmüş, 'neyleyeyim ki sapın benden' diyerek..."

Genel Kurul sonuç bildirgesinin okunmasıyla son buldu. Sonuç bildirgesine ek olarak, hücrelerde süren Ölüm Orucu Direnişi'nin taleplerinin kabul edilmesi ve 2002 bütçesine yönelik bir tutum alınması da oy birliğiyle kabul edildi.

Temsilciler ve öncü işçiler inisiyatifli bizzat ele almalırlar

Temsilciler Kurulu'nda dile getirilen öneriler, sorunların gerçek içeriği ve büyüklüğünü gözler önüne serdi. Fakat yönetimin son konuşmalarında da ortaya çıkan tutum, bu tür çıkışların belli pota içerisinde eritilmek istendiğini gösteriyor.

Mücadelenin önemine vurgu yapan işçi temsilcileri, fabrikarındaki öncü

Toplantıdan notlar...

* Toplantıya 200 civarında temsilci katıldı. Bu kadar temsilcisinin içinde sadece bir bayan temsilcinin olması dikkat çekiydi.

* Salonda "Daha güçlü bir Birleşik Metal için ileri!" pankartı asılmıştı.

* "İMF değil, üretkenler yönetsin!", "Yaşasın onurlu mücadelemiz!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Göktaş işçisi yalnız değildir!", "Göktaş işçisi demokrasi bekçisi!", "Emperyalist savaşa hayır!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" vb. sloganları atıldı.

* Toplam 22 temsilci söz hakkı istedi. Kriz, ABD'nin yürüttüğü savaş, 9 Kasım yürüyüşü, sendikaların içinde bulunduğu durum konuşmaların temel gündemini oluşturmakla birlikte, çözümler noktasında birkaç temsilci dışında derli toplu bir öneri ortaya konulamadı.

* DİSK ve KESK'in birlikte yapacağı 9 Kasım yürüyüşüne yönelik hazırlıksızlık temsilcilerin eleştirilerine konu oldu. Birkaç temsilci eylemin günü kurtarma mantığıyla yapıldığını dile getirdi.

* İşyerlerine yönelik sorunlar ve işten çıkarmalar çok fazla gündeme gelmedi. Şube sekreterleri adına yapılan konuşmada işyeri komiteleri birinci gündem olarak tanımlanmasına rağmen, ne sendikacılar tarafından ne de temsilciler tarafından bunların nasıl ve ne şekilde oluşacağı konusunda bir tartışma yapılamadı.

* Eskişehir delegeleri DİSK'in bölge temsilciliğini kapatma kararını eleştirdiler. Bursa ve Eskişehir delegeleri ortak bir metinle sorunları ve çözüm önerilerini birlikte sundular.

* Temel olarak savaş ve kriz, tüm temsilcilerin ortak konuşma ve düşünce eksenini oluşturdu. Savaşın yıkım ve yoksulluğu arttıracağı, emekçilere yeni yıkım getireceği ve emperyalist savaşa karşı hükümetin tutumu eleştirildi.

* Göktaş işçileriyle dayanışma amaçlı bağış toplandı.

Konuşmalarda da Göktaş işçileriyle dayanışma üzerine vurgular yapıldı.

işçilerle de birleşerek, inisiyatifi bizzat ele almak durumundadırlar. Temsilciler tabandan örgütlenmeli, işyeri komiteleri temelinde ve sınıfın çıkarları noktasında faaliyet yürütmelidir. Birçok konuşma, özelde temsilcilerin bu noktadaki vurguları, örgütlü mücadeleyi yükseltme doğrultusundadır. Sermayenin saldırıları ancak örgütlü bir güçle yok edilir. Sendikalar işçi örgütleri olarak sınıfın çıkarları temelinde yol almalı ve sendikalara çöreklenen bürokrat ve sınıf işbirlikçisi sendikacılar tabana dayalı bir mücadeleyle sendikalardan temizlenmelidir.

Toplantı Sonuç Bildirgesi:

“Savaş dünya halklarına, emekçilere baskı ve sömürü getirecektir..”

Toplantı Sonuç Bildirgesi’nde özetle şunlar yeraldı:

1) 7 Ekim günü ABD’nin Afganistan’a saldırısıyla dünya yeni bir savaş dönemine girmiştir. Bu savaş kısa olmayacaktır. Bu savaş teröre karşı mücadele maskesi altında yürütülmektedir. Yaşanan, Ortadoğu’dan Kafkaslar’a, Uzak Asya’dan Balkanlar’a uzanan ve ABD emperyalizminin çıkarlarını korumayı hedefleyen bir savaştır. Dünya halklarına, emekçilere

baskı ve sömürü getirecektir. Siyasi iktidarın üsleri açması, hareketlara asker gönderme kararı alması ülkeyi yeni bir savaşa sürükleyecektir. Bu kararlar kınanarak “Savaşa karşı barış!” şiarıyla hareket edilmelidir.

2) İMF ve DB’nın oluşturduğu, Derviş’in uyguladığı program işsizlik, yoksulluk programıdır. İşsiz kalanların sayısı birbuçuk milyondur. Ekonomi yüzde 11.5 daralmıştır denilerek, hükümet istifaya davet edildi, Emek Programı’nın yükseltilmesinin gereği belirtildi.

3) Milletvekili maaşlarına zam ve Anayasa değişiklikleri en önemli gündem maddeleriydi. Bu konuda, milletvekili maaş zamlarının ahlaka ve hukuk devleti anlayışına sığmayacağı söylendi. Cumhurbaşkanı’nın yasa değişikliğini referanduma götürme girişimi ise olumlu karşılandı.

4) 5 Eylül’deki fon reddedildi. Türk-iş ve Hak-iş’in tutumu talihisizlik olarak değerlendirilmiştir.

5) MESS krizi bahane ederek enflasyon zamlarını vermemektedir. Toplu iş sözleşmeleri temel alınarak mücadele edilecektir denildi.

6) İşyeri ziyaretleri ve bölge toplantılarının yapılması ve geliştirilmesi gerektiği belirtildi.

“En büyük terörist ABD”

Philips temsilcisi Yusuf Ziya “*Sendikal Zihniyet*” başlıklı bir eleştiri metni okudu. Bu metinden bazı pasajlar şöyleydi:

Emperyalizm bir kriz yaşamaktadır. 11 Eylül saldırısı bu krizi aşmanın, dolasıyla savaşın bahanesi oldu. En büyük terörist ABD’dir (...) Krizde sendikar çözüm üretmeleri gerekirken elleri havada beklemektedir. Sendikal hareket duvara toslamıştır. Bir Alman yazar demiştir ki; “Sendikalar kapitalizmin fren pedallarındır”. Bugün bu söz doğrulanmaktadır. (...)

Birleşik Metal mücadele ederken şu hususlar öne koymalıdır.

* Esnek çalışmaya karşı açık tutum alınmalıdır.

* Toplam kalite yönetimleri kriz dönemlerinde sadece sermayenin kârını artırmaya yaramaktadır.

* Toplu iş sözleşmelerinde gerekli tutumlar alınamamaktadır.

Ekonomik taleplerin yanında politik talepler de öne çıkarılmalıdır.

* Yasalara rağmen çalışma saatleri fazladır.

* Sendikalar küçüldükçe üye aidatları yükseltilmeye çalışılmaktadır.

* Temsilcilik ve kadro anlayışı değişmiş, boş zamanları dolduran bir iş noktasına gelmiştir.

* Kıdem tazminatına yönelik saldırı eylemliliklerle püskürtülmelidir.

* AB katılım politikası sadece işsizlik doğuracaktır.

7) Tüm kesimler ortak mücadeleye çağırıldı.

Bunlar dışında, “Cezaevlerindeki ölüm oruçlarının talepleri kabul edilsin” ve “2002 bütçesine karşı tutum belirtilsin” diyen iki önerinin bildirgeye geçmesi de oybirliğiyle karar altına alındı.

Kocaeli Sendikalar Birliği’nin işyeri temsilciler toplantısı...

Tabanda tepki büyüyor, mücadele eğilimi güçleniyor!

19 Ekim 2001 Cuma günü TEKSİF Sendika salonunda Kocaeli Sendikalar Birliği’nin işyeri temsilciler toplantısı yapıldı. “**Açlığa, yoksulluğa ve savaşa hayır!**” adıyla yapılan toplantıda 4 Kasım Pazar günü büyük bir miting yapılması kararı alındı. Divan ve Gölcük Harb-İş Sendikası, köy muhtarlarıyla toplantı yapıldığını ve onların da eyleme katılacaklarını bildirdi. Daha sonra işyeri temsilcileri söz aldılar.

TümBel-Sen temsilcisi Bayram Özpınar, eylemin çok daha önce yapılması gereken toplantılarla hazırlanmasının önemine işaret etti ve daha önce alınan kararların salonlarda kaldığını, sendikaların artık tabanlarını harekete geçirmesi gerektiğini söyledi.

Pirelli Baştemsilcisi Recep Ortaç, 9 Ekim’de 70 sözleşmeli 7 emekli 35 çalışan olmak üzere 112 işçinin işten atıldığını, bunun beklemedikleri bir gelişme olduğunu, çünkü krize rağmen Pirelli’nin üretim ve kâr durumunun iyi olduğunu bildiklerini söyledi. “Yaşadığımız deprem gibi bir şey, bir şok oldu” diyen Recep Ortaç, Hyundai’den önce 150, ardından 250 kişi altıldığını, krizi fırsat bilip bunu yapıklarını, karşı çıkılmazsa yeni atılmaların süreceğini sözlerine ekledi. “*Sendikalar durumu seyrediyor*” diyen Ortaç, fabrikayı terketmeme eyleminin jandarmayla bitirildiğini belirtti. “*Avukata sorduğumuzda bizden yana bir tek yasa maddesi gösteremedi*” diyen Ortaç, tek yolun mücadele olduğunu söyledi. Tabandan baskı olmasına rağmen sendikaların bir şey yapmadığını belirten Ortaç, konfederasyonların beklenmemesi gerektiğini ve çeşitli platformların (KSB) işe el atması gerektiğini

vurgulayarak sözlerini bitirdi.

Öteki temsilci ve konuşmacılar ise özetle şunları söylediler:

Abdullah Eroğlu (Harb-İş Gölcük Şube Başkanı): “En kısa zamanda eylem yapmalıyız. Konfederasyonları beklememeliyiz. Onlar işyerlerini bilmiyor. Taban bizi parçalayacak. Eylem olamazsa biz Gölcük’te köylü ve esnafla sokağa çıkacağız...”

Metin Muslu (Birleşik Metal-İş): “Bizi işten atarak bize gidin hırsız olun, gaspçı olun diyor. Ama konfederasyonlarda tık yok. Resmen ihanet içindeyiz. Bunlar içimizdeki truva atı gibi. Emek Platformu ihanet içinde. Atı alan Üsküdarı geçtikten sonra eylem

yapmanın anlamı yok.

‘Savaşa hayır’ mitingi asker gönderme kararından sonra yapılıyor. Ne işe yarar? Bir tek eylem değil sonuç alana kadar eylem yapılmalı”

Hasan Kahraman (Hizmet-İş Sendikası Sekreteri): “Bizler sendikalarımıza onlar da konfederasyonlara baskı yapmalı. Milletvekillerine yapılan zam şu ... kartel medya bizi oyalıyor. Kendi gündemimize bakmalı, acil eyleme çıkmalıyız...”

Aziz Özcan (Tüm Sosyal-Sen): “Nasıl politikacılar sokağa çıkamıyorsa, yarın sendikacılar (konfederasyon) da çıkamayacak. Onlara ya bizim için çalışmaları gerektiğini kabul ettireceğiz ya çekip gidecekler. Eğer eylemlerin altyapısını biz hazırlamazsak her zaman satışa geliriz.”

Brisa İşyeri Temsilcisi: “Krizin faturasını işçi ödüyor. Deprem faturasını işçi ödüyor. Deprem zamanı ailelerimizi bıraktık, fabrikalara koştuk. Bir sürü öneri getirmemize rağmen işten atma yoluna gidiyorlar. 150 kişilik liste var. Pazartesi (22 Ekim) asılacak deniyor. İşyerini terk etmedik. Jandarmayla karşı karşıya getirdiler bizi. Bunu istemiyoruz. Pazartesi hepinizi fabrikaya desteğe bekliyoruz.”

Toplantı açlık grevindeki Belde AŞ. işçilerini ziyarete gitmek üzere sloganlarla (“Direne direne kazanacağız!”) bitirildi.

Brisa işçisi eylemde... Eyleme destek büyüyor...

Tensikat saldırısı ve sendikal ihanete karşı **Brisa işçisinin ağır sorumluluğu**

Bundan bir süre önce Pirelli Lastik Fabrikası'ndan 42'si kadrolu 112 işçi atıldığında işçiler doğru bir tutumla direnişe geçmişlerdi.

Kızıl Bayrak'ın henüz direniş sürerken yayınlanan sayısında yer alan konuyla ilgili değerlendirme şu satırlarla bitiyordu.

"... Pirelli işçisinin kendi fabrikasıyla sınırlı bir direnişle sonuç almasının olanaklı olmadığı görülür. Lastik-İş Sendikası yöneticilerinin kaypak, sıkıya geldiğinde mücadeleden kaçan bir tutum içinde olması işi daha da zorlaştıracaktır.

Bu koşullarda direnişi zaman geçirmeden başta aynı sektördeki lastik fabrikaları olmak üzere tüm Kocaeli işçi sınıfına maletmek için bir an önce harekete geçmek gerektiği açıkça görülmüyor. Bu görevin yerine getirilmesi, işten atmalara, grev yasaklamalarına karşı bugüne kadar hamasi nutuklar atmak dışında hiçbir şey yapmayan sendikacılardan beklenemez. Sorumluluk Pirelli'de ve diğer lastik fabrikalarında çalışan öncü işçilere düşmektedir. Lastik işçisinin böyle bir görevin altından kalkmak için gerekli deneyimi ve mücadele birikimi vardır.

Yeter ki öncü işçiler görevlerini sorumlulukla omuzlasın, yeter ki bunun için gerekli cüret ve kararlılığı gösterebilsin."

Söylenenlerin doğrulanması için çok fazla zaman geçmesi gerekmedi. Sadece bir iki gün içerisinde ve tam da "sendikacıların kaypak tutumları" sayesinde eylem bitirildi. Lastik patronlarının sektördeki bütün fabrikalardan toplu işçi atma niyetlerinin olduğu biliniyordu. Bunun önüne ancak sınıfın eylemli tepkisi örgütlenerek geçilebilirdi ve Pirelli direnişi bunun yapılabilmesi için önemli bir ilk olanaktı. Ancak değerlendirilemedi.

Pirelli'den sonra sıra Brisa'da

Şimdi lastik sektöründeki tensikat saldırısının yeni bir örneğiyle karşı karşıyayız. Pirelli'deki direnişin cılız kalmasından; sendikacıların işbirlikçi tutumundan ve öncü işçilerin pasifliğinden cesaret alan Sabancı, Brisa Lastik Fabrikası'nda çalışan 90 işçinin çıkışını verdi.

Deprem günlerinde bile kendisinin ve ailesinin sorunlarından çok fabrikanın nasıl üretime devam edebileceğini düşünmüştü Brisa işçisi. Bunun için en acılı günlerinde fabrikasına koştu gece gündüz çalışmıştı. "Kriz var" denildiğinde kendisinden istenen birçok fedakarlığa katlanmış, sendikacıların sözüne uyarak toplusözleşme ile aldığı hakların bir kısmından vazgeçmişti. Bu şartlara rağmen ortaya koyduğu üretimle fabrikaya birçok kalite ödülü kazandırdı. Kısacası patron için "iyi işçi" diye bir şey varsa, Brisa işçisi onların içinde en iyisiydi. Fakat bu fayda etmedi. Aralarında emekliliği gelen 37 kişinin de bulunduğu 90 işçi geçtiğimiz pazartesi işten atıldı.

Patronun en az 150 kişilik bir atılacaklar listesi hazırladığı ve bunu sendika yöneticilerine söylediği biliniyordu. Normal olan, işverenin planını öğrenen

sendikanın derhal buna karşı mücadeleyi örgütlemeye girişmesi olurdu. Fakat hem sendika genel merkezi, hem de şube yöneticileri böyle bir bakıştan çok

uzaktılar. İşyeri temsilcileri de patrona belli bir güven duyuyorlardı. Sendikacıların ağzından çıkacak lafa takılıp kaldılar. Dolayısıyla tensikat tehdidine karşı eylemli bir tepki gelişmedi.

22 Ekim günü sendikacılarla işveren arasında bir görüşme yapıldı. Sendikacılar, işten atılmalarının olmaması karşılığında işverene bazı hakların kaybı anlamına gelen farklı teklifler göturdüler. Ancak patron bunu kabul etmedi ve pazartesi sabahı 90 kişilik listeyi fabrikanın kapısına astı.

Sendikal ihanet Pirelli ve Brisa'da işbaşında

Şimdi iştan atılan işçiler, bunun yolunun Pirelli'den 112 işçinin atılmasıyla açıldığını

gerçeğini geç de olsa görmeye ve dile getirmeye başladılar. Öte yandan bu durumdan sendikanın birinci dereceden sorumlu olduğunu da ifade ediyorlar. Hatta işçiler 150 kişilik listeden atılacak 90 kişinin belirlenmesi işinde sendikacıların da parmağının olduğunu söylüyorlar. Sendikacıların atılacakların listesini patronla başbaşa hazırladığından emin olmak ve buna şaşırmamak gerekir. Zira Türkiye'de sendikaların getirildiği yer tam da budur. Sendikalar sınıfın mücadele örgütleri olmaktan çıkartılıp sermayenin işçileri denetim altında tutma

araçları haline getirilmişlerdir. Konfederasyonların ve bir dizi sendikanın genel merkez yönetimleri sınıf

Kocaeli Sendikalar Birliği'nden çağrı...

4 Kasım'da mitinge!

Kocaeli Sendikalar Birliği kentteki işyerlerinde yaşanan saldırıların yoğunlaşması üzerine 4 Kasım'da bir miting yapma kararı aldı. Kocaeli Sendikalar Birliği ve aynı zamanda Selüloz-İş Genel Başkanı olan Ergin Alsan miting kararını salı gün açıkladı.

Ergin Alsan, **"Yolsuzluğa, yoksulluğa, küreselleşmenin getirdiği olumsuzluklara ve savaşa hayır"** adı altında gerçekleştirecekleri mitinge ildeki bütün işçi ve memur sendikalarıyla birlikte esnaf odalarını, sivil toplum örgütlerini, hatta örgütsüz ev kadınlarını bile çağıracaklarını belirtti.

Engin Alsan miting kararıyla ilgili açıklamasında ayrıca şunları söyledi: **"Türkiye yanlış politikalar ve yanlış uygulamalar nedeniyle bu duruma geldi. Bugün Afganistan'a, yarın bir başka ülkeye üç kuruş kredi için girmeye zorlanmış Mehmetçiğin kanı pahasına dilencilik yapmayı bu halk, bu ülke hak etmiyor. Sorunlarımız çözümsüz değil. 4 Kasım'da bu çözümleri haykıracağız."**

Kocaeli Sendikalar Birliği'nin miting çağrısı, lastik sektörü başta olmak üzere Kocaeli'de tensikatların ve diğer saldırıların giderek yaygınlaştığı, savaş çığırtkanlığının giderek yoğunlaştığı bu dönemde bir hayli önem taşıyor. DİSK ve KESK'in 5-9 Kasım arasında gerçekleştirecekleri ve Emek Platformu tarafından da desteklenecek Ankara Yürüyüşü'nün hemen öncesine rastlaması 4 Kasım mitinginin önemini daha da arttırıyor.

Hem 4 Kasım mitinginin hem de Ankara yürüyüşü ve sonrasında yapılacak mitingın sınıf hareketine yeni bir soluk taşıyabilmesi için devrimcilere, öncü işçi ve emekçilere büyük bir sorumluluk düşüyor. Bir yandan bütün bu eylemlerin olabildiği ölçüde militan ve kitlesel geçmesi için gereken tüm çabayı sergilememiz gerekiyor. Diğer yandan ise bütün bu eylemlerin sendikal ihanet çeteleri tarafından birer hava boşaltma eylemine dönüştürülmemesi için tam bir bilinç açıklığıyla hareket etmemiz, eylem inisiyatifinin tümüyle bürokratların eline kalmaması için önden hazırlıklı olmamız gerekiyor.

hareketi içinde kelimenin tam anlamıyla sermaye adına ajanlık yapmaktadırlar. Lastik-İş yönetimi de bunlardan biridir. Görevleri işçi çıkarlarını savunmak değil, patronun müdürleriyle kafa kafaya verip işçileri yönetmek, onları denetlemek ve gerektiğinde yüzüstü bırakıp satmaktır.

Sendikal ihanetin sadece sendikanın en tepesinde oturduğunu ve herşeyi kendi başına yaptığını düşünmek ise hata olur. Konfederasyon ve sendika genel merkezlerinde kurumlaşan bürokratizm zaman içinde kendi zeminini ve kendi misyonuna uygun kadrolarını da yaratmıştır. Buna sadece bir örnek verip geçeceğiz.

İşten atılmaların yaşandığı gün servislerden inen ve eylem beklentisi içinde olan işçilere hitaben bir konuşma yapan Brisa işyeri baştemsilcisi, “*Siyasi partilerle, milletvekilleriyle görüştük. Sorunumuzun halledilmesi için onlardan söz aldık*” diyor. Ardından sendikacıların gelip patronla yeniden görüşeceğini, görüşme sırasında fabrika içinde beklenilmesinin doğru olmayacağını söylüyor. Gece vardiyasından çıkanların eve gitmelerini, yeni gelenlerin ise makinalarının başına gitmelerini istiyor.

90 arkadaşının işten atıldığı bir durumda işyeri baştemsilcisinin sergilediği bu tutum, sendikal ihanet çetelerinin kendilerine düşen görevi ne kadar başarıyla yerine getirdiklerine de iyi bir göstergedir.

Direniş sürüyor, destek büyüyor!

Pazartesi gün yapılan görüşmelerde işveren hiçbir geri adım atmadı ve bunun üzerine akşam saatlerinde fabrikayı terketmeme eylemi başlatıldı.

Salı günü öğlen saatlerinden itibaren işçilerin eşleri ve çocukları da gelerek fabrika önünde beklemeye başlattı. Bunun üzerine işçiler içerden kapıya yürüyerek yakınlarıyla biraraya geldiler. Sloganların hiç susmadığı eylemde, Lastik-İş Genel Başkanı Vahdettin Karabay bir konuşma yaparak, eğer tepki gösterilmezse tüm ülkedeki işçilerin Pirelli ve Brisa işçilerinin yaşadıklarıyla yüzyüze kalacağını belirtti. Bunun önüne geçmek için tek çözümün genel grev yapmak olduğunu söyledi. Böylelikle de DİSK Başkanlığı yaptığı dönemde sendikal ihanetçilerin “engelleymiyorsan en önde yürü” taktiğini iyice öğrenmiş olduğunu gösterdi.

Aynı gün Kocaeli Sendikalar Birliği’ne bağlı sendikalara üye işçiler fabrika önüne gelmeye başladılar. Goodyear, Belde AŞ, Pirelli, Celikord, Tersane, SEKA, IGSAŞ işyerleriyle, Büyükşehir, Saraybahçe ve Bekirpaşa belediyelerinden gruplar halinde ve sloganlar atarak ziyarete gelen işçilerin toplam sayısı bir ara 3 bini geçti.

Bir konuşma yapan Lastik-İş Kocaeli Şube Başkanı Hüseyin Çakar çözümün genel grev-genel

direnişin örgütlenmesinden geçtiğini söyledi ve konfederasyonları göreve çağırdı. Hüseyin Çakar bu duruma gelinmesinde ve bu kadar işçinin sokağa atılmasında sendika olarak kendi rollerinin ne olduğunu unutmuş görünüyordu.

Açılan mevziyi sağlamlaştıralım, direnişi yaygınlaştıralım!

Herşeye rağmen Brisa’da bir direniş mevzisi açıldı ve direniş şu an için kararlı bir şekilde sürdürülüyor. Pirelli’de patrona ve sendikacılar duyulan güvenin ne kadar boş bir güven olduğu ve sonuçta bedelinin ne kadar ağır ödendiği görüldü. O nedenle Brisa işçisinin sendikacıların kaba bir oyununa o kadar da kolay gelmeyeceği ve bu kez direnişi bitirmenin Pirelli’deki kadar kolay olmayacağı söylenebilir. Ama Osmanlı’da oyun çoktur. Sendika bürokratlarını istediği gibi kullanamayacaklarını anlarırsa şayet, patronlar direnişi kırmak için başka araçları devreye sokmakta gecikmeyeceklerdir. Bu mahkemeler olabilir, jandarma olabilir, başka bir sendika olabilir ya da birilerini parayla satın almaya kalkışmak olabilir.

Brisa işçisi bütün bunlara karşı hazırlıklı olabilmek için bir an önce direniş üzerinde kendi inisiyatifini kurmak zorundadır. Kaderi sendikacıların iki dudağı arasına bırakılmış bir eylem yenilmeye daha başından mahkumdur.

Bir ikincisi direnişin zaman geçirilmeden yaygınlaştırılmasıdır. Kocaeli bir sanayi kentidir. Birçok büyük ve önemli fabrika buradadır. Başta diğer lastik fabrikaları olmak üzere mümkün olan en fazla sayıda işletmenin eylemli desteği örgütlenmelidir. Kocaeli Sendikalar Birliği’nin direnişe karşı tutumu olumludur ve Brisa işçisi bu olanağı diğer fabrikalardaki sınıf kardeşleriyle birlikte davranmak için ustalıklı kullanabilmelidir.

Brisa işçisinin eylemini meşrulaştırmak noktasında bir diğer önemli avantajı, tensikatların tüm kentte temel bir sorun olması ve sadece işçilerin değil tüm kent halkının problemi haline gelmiş olmasıdır. Çeşitli odalar ve sivil toplum kuruluşları, dernekler Brisa direnişine desteklerini sunmuşlardır. Direniş tüm kente ne kadar maledilebilir ve bu pasif bir destek olmaktan ne kadar çıkartılabilir, insanlar sokağa eyleme çekilebilir ve başarı o kadar teminat altına alınmış demektir.

Brisa sınıf hareketinin yeni döneminde önemli bir mevzi olmaya adaydır. Fakat eğer gerektiği gibi değerlendirilemeyecek olursa, sınıf içinde yenilgi ruh halinin ve moral bozukluğunun yaygınlaşmasına da sebep olabilir.

Sürecin nasıl gelişeceği tümüyle devrimcilerin, ilerici ve öncü işçilerin göstereceği çabaya bağlıdır.

İZELMAN işçileri kazandı!

İzmir Büyükşehir Belediyesi’ne bağlı olarak birçok alanda hizmet veren taşeron firma İzelman AŞ bünyesinde çalışan yaklaşık 6 bin belediye işçisinin sendikal mücadelesi başarıyla sonuçlandı.

DİSK/Nakliyat-İş’te örgütlenen İzelman işçileri önce hukuksal engellerle karşılaştılar. Nakliyat-İş’in belediye hizmetlerinde çalışan işçiler arasında örgütlenme yapması yasa gereği mümkün olmadığı için, DİSK Genel İş 3 No’lu Şube oluşturuldu. İZELMAN işçilerinin karşısına yasal engellerden sonra bir de Belediye-İş ile Genel-İş arasında yaşanan sorunlar çıktı. Nihayet Genel-İş çatısı altında örgütlenen işçiler, bu kez Genel-İş merkezinin de dahil olduğu sendika içi çatışmalara tanık oldular. Şube binalarının ayrılmasına neden olan bu anlaşmazlıklar yer yer kavgalara da yol açtı.

Son olarak 20 Ekim günü, Şube Başkanı Zeki Olkun tarafından yapılan açıklamaya göre; İzmir İş Mahkemesi, İZELMAN işçisinin sendikal örgütü olarak Genel-İş 3 No’lu Şube’yi resmen tanımış bulunuyor. Genel İş 3 No’lu Şube örgütlenme ve TİS yetkisini aldı.

DİSK Genel-İş 3 No’lu Şube Başkanı Zeki Olkun son gelişmeyi kamuoyuna açıklarken, sendika salonundaki İZELMAN işçileri, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!” “Yaşasın işçilerin birliği!” “Kahrolsun sendika ağaları!” “Kahrolsun sarı sendikacılık!” “Direne direne kazanacağız!” sloganlarını haykırdılar.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Kocaeli Büyükşehir Belediyesi’de işçi direnişi...

“Direnişi kazanana kadar sürdüreceğiz!”

14 Ekim 2001 tarihinde, Büyükşehir Belediyesi’nin yan kuruluşu Belde AŞ.’den 47 işçi, Belediye-İş’te örgütlenmeleri gerekçesiyle işten atıldı. Direnişte bulunan işçileri ziyaret ettik ve İşyeri Baştemsilcisi ve açlık grevi eylemcisi Ahmet Yılmaz’la görüştük.

İşyerinizi tanıtır mısınız?

Ahmet Yılmaz: Temizlik, güvenlik ve üniversitelerde yemek veren Belediye’ye bağlı bu kuruluşun 130-140 arasında çalışanı var. 86’sı sendikalı oldu.

Eylem ve örgütlenme sürecini anlatır mısınız?

A. Yılmaz: Geçen seneden itibaren, yoğun olarak 5-6 aydır sendikalaştık. Ekim başından itibaren noter kayıtları yapıldı. Çoğunluğu sağladık. İşverenin cevabı önce beni işten atmak oldu. İş bırakma eylemi yapıldı. Sözler verildi ama ardından 47 kişi toptan atıldık. Bir anlam veremedik. Çünkü çoğu işçi CHP’li, belediye sosyal demokrat ve ekonomik bir talep yok, sendikal bir örgütlenme

talebi var. Buna rağmen atıldık.

16 kişiden oluşan ve değişik bölümlerden oluşan bir komitemiz var. Bir de 3 kişiden oluşan üst komite var. Açlık grevi bir ilk eylem bizim için. Komite toplanıp yeni eylem kararları alacak. Direnişi kazanana kadar sürdüreceğiz. Şu anda 2 kişi sürekli, 45 kişi 8’er günlük dönüşümlü açlık grevi yapıyoruz.

Eyleminizle dayanışma ne durumda?

A. Yılmaz: Burası hiç boş kalmıyor. İşçi arkadaşlar sürekli geliyorlar. Ayrıca üniversitede öğrenciler taşeronla karşı yemek boykotu yapıyor. Bizi ziyaret ediyor, okulda sürekli eylemimizi anlatıyorlar. Dayanışma olukça iyi, sonuna kadar direnecek ve kazanacağız.

Başarılar diliyoruz, yanınızda olduğumuzu belirtmek istiyoruz.

A. Yılmaz: Teşekkürler, yalnız olmadığımızı sürekli hissediyoruz zaten.

SY Kızıl Bayrak/Kocaeli

Mevzileri korumak ve yenilerini kazanmak için etkin bir sınıf çalışması!

Ümraniye ve çevresindeki sanayi sitelerinde bulunan fabrikalarda yoğun işten atmalar devam ediyor. Dudullu Organize Sanayi’de özellikle sendikali fabrikalardan işçi atarak buralardaki sendikaların yetkisinin düşürülmesi patronların en önemli hedefi. İMES sanayi sitesinde son krizin ardından birçok küçük atölye de kapanmış bulunuyor.

Bölgede sendikalaşan fabrikalar son dört yıllık süreçte sendikal örgütlülüğü yaşatmada güçlük çekiyorlar. Patronların sendikaları tasfiye etmek için başvurdukları bin bir türlü ayak oyunlarının yanı sıra, sınıf sendikacılığının yaratılamaması örgütlülüğü bitiriyor. İşçilerde sendika yönetimlerine karşı duyulan öfke ve güvensizlik, örgütsüz fabrikalarda sendikal çalışmayı olumsuz etkiliyor. Öte yandan, sendikalaşma nedeniyle işten atılan işçilerin aynı bölgedeki fabrikalarda iş bulması güçleşiyor. İşverenler, özellikle öncü işçiler başta olmak üzere işçilerin isimlerinin bölgedeki tüm fabrikalara veriyorlar.

Buralarda sendikal mevzilerin kazanılması belli bir mücadelenin ve özverinin ortaya konulmasıyla gerçekleştirilmiştir. Örneğin Beybi’de sendikanın kazanılması, patronun bütün tehditlerinin boşa çıkarılması, yemek boykotu, iş durdurma, bölgede protesto yürüyüşleri ile sağlanmıştı. Ümraniye’de kurulu olan Komsa fabrikasında ise, 85 günlük grevin ardından, Birleşik Metal- İş yetkiyi almıştı. Ancak

sonraki süreçte patron sendikayı etkisiz kılarak, işçileri önce parça parça daha sonra kalanını tazminatsız işten attı. İş mahkeme sürecine bırakılmış bulunuyor. Dudullu’da Mayer Wonisch Birleşik Metal-İş Sendikası’nda örgütlü idi. Bu fabrikada da sendikanın ömrü üç yıl olabildi.

Fabrikalarda taşeron ve 6 aylık geçici işçi çalıştırılıyor. İşverenler son dönemlerde meslek lisesi ağırlıklı ve askerliğini yapmamış işçileri tercih ediyor. Böylece kıdem tazminatı hakkının ve örgütlenmenin önüne baştan geçilmiş oluyor.

Dudullu Organize gibi yerlerde patronların tam bir dayanışma içinde olmaları, sendikalaşmayı engellemek için birlikte hareket etmeleri, birbirlerinin zararlarını karşılamaları, örgütlenmenin yaygınlaşması önündeki bir diğer engeldir.

Ümraniye’de tekstil işkolunda tek sendikali fabrika Disk Tekstil’de örgütlü Reha Tekstil’dir. Toplusözleşme görüşmeleri devam ediyor. Sendika burada yetkiyi almak için 200 işçinin işten çıkarılmasını kabullendi. Şimdi kalan 150 işçi adına görüşmeler yürütülüyor. Süreç ağır ilerliyor, işveren bu durumu iyi değerlendirip saldırının dozunu artırıyor. Baş temsilci yeni süreçte işten atılan ilk kişi oldu. Oysa yasal olarak baş temsilci işten atılamaz. İşveren “ya sözleşmeye gelirsiniz ya da

temsilci işçiyi geri alırım, sendikayı tanımam” ikilemini dayattı. Sendikacılar, öncelik sözleşme diyerek, peşi sıra gelecek saldırılara zemin hazırlıyorlar. İşçiler sürece müdahale etmediklerinde, yürütülen kirli pazarlıklara göz yumduklarında, kazanılmış sendika hakkı da hızla kaybediliyor.

Tüm bunlar, kazanılmış mevzileri korumak ve yeni mevziler kazanmak için etkin bir sınıf çalışmasının önemini ve aciliyetini ortaya koyuyor

SY Kızıl Bayrak okuru işçiler/ Ümraniye

Bir özelleştirme gerçeği: Petrol Ofisi

Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın düzenlediği basın toplantısıyla Petrol Ofisi Anonim Şirketi’ndeki (POAŞ) son durum hakkında bilgi verdi. Özelleştirme saldırısının ulaşacağı boyutu gözler önüne serdi. POAŞ’ın İş-Doğan grubu tarafından yapı-yatırım ve istihdam olarak nasıl küçültüldüğünü açıkladı. Öztaşkın özelleştirmenin sonuçlarının bugün Türkiye için ağır bir tablo oluşturduğunu söyledi. Özelleştirme saldırısı sonrasındaki bilanço rakamlarla açıkladı ve bugün gelinen somutluklar ışığında piyasa payının daraltıldığını, yatırımların durdurulduğunu belirtti.

POAŞ özelleştirme öncesinde toplam 5259 adet bayisi ile dağıtım şebekesinde %58 paya sahipti. 2001 yılı Haziran ayında bayii sayısı 4854’e, dağıtım şebekesindeki payı %56’ya düştü.

Petrol ürünlerine olan talep sürekli arttığından, depolama tesislerinin bölgesel ve sektörel talebi karşılayacak kapasitede kurulması gerekiyor. Oysa özelleştirme sonrasında Elazığ, Erzurum, Edincik, Malatya, Giresun, Hopa, Rize, Fethiye, Gökçeada, Ümraniye depoları ve POAŞ Gemi İşletme Müdürlüğü gibi işyerleri kapatıldı. Ayrıca İş-Doğan ortaklığı tarafından kârlı bulunmayan Karadeniz, Doğu ve Güneydoğu Anadolu illerindeki yatırımlardan vazgeçildi.

Özellikle öncesinde madeni yağ

üretimindeki payı %32 iken bu pay %26’ya madeni yağ satışlarındaki pazar payı %25’den %23’e düştü.

Akaryakıt ürünlerinde pazar payı özelleştirme öncesinde %51 özelleştirme sonrasında %48’dir.

3800 çalışanı vardı, satışın ardından 2666 kişi işten çıkarıldı. Şimdi 1140 çalışanın ancak 525’i sendikali. Yani özelleştirme öncesinde 2113 sendikali işçinin 1588’i işten atıldı. İşten çıkarılan işçilerin 677’si emekliliğini hak etmeyenler. İş-Doğan ortaklığı yasa tanımaz bir tutumla 23 sendika işyeri temsilcisini de işten attı. Mahkeme yoluyla 23 temsilci görevlerine iade edildi, ancak işveren temsilcilere iş yaptırmıyor.

Devlet zarar etti, sermaye kâra geçti!

Özelleştirme öncesinde POAŞ 70 trilyon net kâr elde etti ve devlete vergi vb. yükümlülükler olarak 41 trilyon aktardı. Özelleştirme sonrasında ise petrol ürünlerinin fiyatlarının artışıyla net kârı 72 trilyona yükseldi. Ancak hazineye ödediği vergi, 8 trilyon azalarak 33 trilyona düştü.

Petrol Ofisi devlet eliyle talancı ve soyguncu sermayedarlara devredildi!

Petrol-İş Başkanı Öztaşkın, özelleştirme

sonrasında ve 2001 yılı sonuna kadar, hemen hemen hepsi batı bölgelerinde olmak üzere 13 akaryakıt depolama tesisi ve 20 kent merkezindeki 400 istasyonun yenilenmesi için Hazine Müsteşarlığı’ndan %100 indirimli yatırım teşvik belgesi alındığını belirtti. Ödenmesi gereken vergi de düşünüldüğünde Hazine’nin 8 trilyon kadar vergi kaybına uğratıldığını belirten Öztaşkın, “*Kamu mülkiyetindeyken yatırımlar için esirgenen bu kaynaklar, şirket özelleştikten sonra cömertçe sunulabilmiştir*” dedi.

İşçi ve emekçilerin üretimden gelen güçlerinin teslim alınması, kazanılmış hakların gaspedilmesi, açlık ve sefalet koşullarına terkedilmesidir yaşananlar. Özelleştirme ise, varolan kaynakların sermayeye peşkeşi, talan ve yıkımın devlet eliyle resmileştirilmesi gerçeğidir.

İşte bu mantığın bir örneğidir Petrol Ofisi. 21 Temmuz 2000’de %51 blok hisse satışı yoluyla İş Bankası-Doğan Holding ortak girişim grubuna 1.260 milyon dolar bedelle satılarak özelleşmişti Petrol Ofisi.

Özelleştirme işçi sınıfının kazanılmış tüm haklarına çok boyutlu bir saldırıdır. Emegün hiçe sayılması, pek çok işçinin işten atılması ve sendikasılaştırılmasıdır.

Bir Tüpraş çalışanı/Kırıkkale

Bir devrimci daha işkencede katledildi

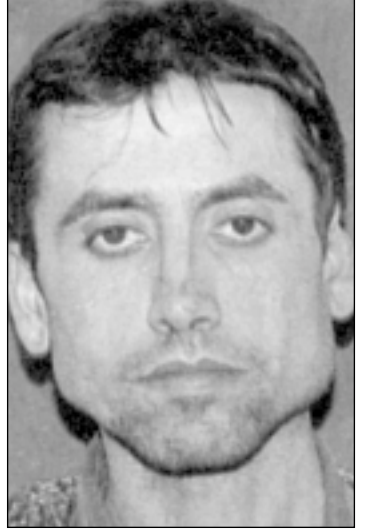
16 Ekim’de gözaltına alınan Yunus Güzel İstanbul Emniyet Müdürlüğü’nün Vatan’daki işkencehanesinde katledildi. İşkencecilerin Güzel’in ölümüne ilişkin açıklamaları ise öncekilere bile rahmet okutacak nitelikte. Güzel, sözde duvara dayadığı ranzaya çarşafı kendini asmıştır. Ranza boyu ile yanı boylarda olan Güzel’in katledilmesine getirilen izah ise, dizlerini kıvrması. Görüldüğü gibi, açıklamalar giderek daha da yüzüstüleşiyor.

İstanbul’da bu işkencehanenin hücrelerini tanımayan devrimci neredeyse yok gibidir. Ranzalar sabittir, çarşafın ise adı bile ortalıkta dolaşmaz. Battaniye sadece bazı adli vakalarda, o da nadiren ortaya çıkarılır. Gözaltındaki devrimcilere uygulanan klasik işkencelerden biri soğukla terbiyedir. Kışın hücre mazgallarını açık tutmak, tazyikli su ve

sonrasında ıslak bekletmek bir emniyet klasiği haline gelmiştir.

Güzel’in de işkenceyle öldürüldüğünü düşünmek için kimse adli tıp raporunu beklemiyor. Burjuva basında bile Süleyman Yeter olayını hatırlatan, kuşku ve sorularını sıralayan yazılar yayınlanıyor. Güzel’in katli devletin işkenceci kimliğinin bir kez daha tezahürü olduğu gibi, Amerika liderliğinde oluşturulan yeni saldırganlık paktının iç tezahürlerinden biri olarak da görülmelidir. ABD’nin, “terörle mücadele” adı altında başlattığı uluslararası terörizmi, ABD’de ve yanında yer alan her ülkede hak ve özgürlüklerin ihlalini birlikte getiriyor. Böyle bir ortam, hak ve özgürlüklerin zaten adının bile anılmak istenmediği Türkiye gibi ülkelerde ise, doğrudan yaşam hakkına yöneliyor.

Bu aynı süreçte Yargıtay’da Susurluk katillerinin cezalarının bozulmuş olması da, Türk devletinin savaş ortamından nasıl yararlanmak istediğini sergileyen bir başka gelişmedir. Eli kanlı katillerini sahiplenecek ki, yeni cinayetlerde kullanabilsin. Hem içerde, hem dışarıda ihtiyacı var onlara...

Gözaltına alınan herkes “canlı bomba” ilan edilmeye başlandı

Devlet ne yapacağını şaşırmış durumda. F Tiplerini inşa etmekle ve yaptığı onca manevraya rağmen Ölüm Orucunu bitirememenin telaşı ile herkese saldırmaya başladı. Polis aldığı emri yerine getirerek gözaltına aldığı herkesi CANLI BOMBA ilan edip ya tutuklatıyor, ya da bugün örneğini yaşadığımız gibi ÖRGÜT kılıfı büründürüp gözaltında katlediyor. Son olarak Yunus Güzel isimli bir kişi “DHKP-C örgütünün canlı bombası” olduğu iddiasıyla gözaltında katledilmiştir. Sonra da emniyet tarafından, her zamanki gibi “nezarete kendini astı” diye açıklama yapılmıştır.

Ülkemizde *Gençlik* dergisinde çalışan ve orada misafir olarak bulunan 9 kişi yine kendi bürolarından gözaltına alınmış, CANLI BOMBA oldukları iddiası ile tutuklanmışlardır.

22 Ekim 2001 tarihinde İstanbul Üniversitesi’nde öğrenci olan Esra İşgüzar ve Özgür Türk okul çıkışında gözaltına alınmış ve yine CANLI BOMBA oldukları iddiası ile tutuklanmışlardır. Muhalefet olmanın bedelini ödemenin yeni biçimi de canlı bomba olmakla suçlanmak oldu.

Devlet ne yaparsa yapsın Ölüm Orucunu bugüne kadar bitiremedi. Yine bitiremeyecektir. Haklılığımıza inandığımız güçle biz de bugüne kadar olduğu gibi sonuna kadar çocuklarımızın yanında olmaya devam edeceğiz. Devlet, işkence ve katliam yapmaktan vazgeçmeli, taleplerimizi kabul etmelidir. Taleplerimizde kabul edilemeyecek hiçbir şey yoktur.

Taleplerimiz kabul edilene kadar Ölüm Orucu eylemimiz devam edecektir.

TAYAD’lı Aileler

Emniyet'teki yaratıcı intiharlar

Emniyet müdürlüklerinin nezarethaneleri "**intihar yaratıcılığı**" artırıyor. Can güvenliği devlete ait olan "**gözaltı**" uygulamalarında insanlar kendi kendilerine ölüveriyorlar!!!

En son **Yunus Güzel** isimli genç adam, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde intihar etti. Resmi açıklamaya göre Güzel, **ranzanın tahtalarından birinin vidalarını söktü... 1.90'lık tahtayı duvara dayadı, çarşafı boynuna geçirdi... Bir de dizlerini büktü, ağırlığını boynuna verip ölmeyi bekledi.**

Güzel, kurgu-bilim filmi gibi güzel güzel ölüyor. Bu film sık sık vizyona giriyor.

Emniyet intiharlarının bu mükemmeliyeti Avrupa’da kuşkuyla yaratıyor:

- Acaba yine işkenceyle mi öldürüyorsunuz?

Böyle bir şey olabilir mi? Bizde işkence yapmak Anayasa ile yasaklanmıştır. Sadece küçük bir sorun var: Anayasa’yı her zaman ve her yerde uygulama imkanı olamıyor. Türkiye’nin "**özel durumu**" var.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nde işkenceden çok sayıda mahkumiyet alan bir ülkenin güvenlik birimleri ha deyince bundan vazgeçemiyor.

İşte o nedenle **Emniyet intiharları, Köprü intiharlarıyla yarışıyor.**

Nazım Alpman

Bizim Gazete/25 Ekim 2001

Yunus Güzel gözaltında katledildi!

Yunus Güzel’i 16 Ekim’de keyfi olarak gözaltına aldılar ve işkenceli bir şekilde sorgularken katlettiler! Yalanları hazır! Yunus GÜZEL DHKP-C’nin canlı bombasıydı.

Devlet katleder ve daha sonra teröristti, canlı bombaydı vs. yalanlarını söyler.

Türkiye’de baskılara, işkencelere, açlığa, zulme karşı çıkmak suçtur. Bedelini canın ile ödersin ve bir de terörist ilan edilirsin.

Türkiye topraklarında yaşayan insanlara bu sahneler yabancı değil.

Yıllardır insanlar gözaltılarında katlediliyor kaybediliyor, işkencelerden geçiriliyor. Bunlardan bir kaç örnek:

Yıl 1980 Hayrettin Eren Gözaltına alındı, hala kayıp.

1991 Yusuf Erişti gözaltına alındı, hala kayıp.

1995 Düzgün Tekin gözaltına alındı, hala kayıp.

İrfan Ağdaş 1996’da Kurtuluş gazetesi satarken Alibeyköy’de onyediyi yaşında sokak ortasında katledildi.

Neslihan USLU, Mehmet Ali MANDAL, Hasan AYDOĞAN, Metin ANDAÇ 31 Mart 1998 de İzmir polisi tarafından Çeşme Alaçatı’ndan kaçırılıp kontr-gerillaya ait binalarda sorgulu işkencelerden geçirildikten sonra İzmir Seferihisar kenti kıyısında bir teknenin içinde bombalanarak katledildiler. Erdinç ARSLAN 5 Ekim 1999’da Adana’da gecenin bir yarısı evinde, aynı tarihte Mustafa BEKTAŞ isminde bir işçi de evinde sorgusuz sualsiz infaz edildiler. Erdinç ARSLAN ile Mustafa BEKTAŞ’ın daireleri karıştırılmış ve polis yanlış kişiyi katletmişti.

Şükrü SARITAŞ 29 Ekim 2000’de Yaşadığımız Vatan dergisi satarken Bir Mayıs Mahallesi’nde sokak ortasında katledildi İsmail KARAMAN Temmuz 2001’de Avcılar’da sokak ortasında katledildi.

Bunlar sadece birkaç örnek, yazmaya kalksak sayfalar yetmez. Bu tablodaki katledilen, kayıp edilen insanların arasında fazla bir farklılık yok, hemen hemen hepsi aynı şekilde katledilmiş ve kayıp edilmiş. Tek farklı olan senelerin, günlerin farklı olması. Bu da bize katliamların, işkencelerin, yargısız infazların yıllardır sürdüğünün ve bir devlet politikası olduğunun göstergesidir. Hükümetler değişiyor, ama katliamlar, katletmeler, işkenceler değişmiyor.

Yüzlerce insanımız kaybedildi, katledildi.

Tüm demokratik kurumlar, demokrasiden yana olan herkes gözaltında katletme, politikasının karşısına çıkmalıdır.

Yusuf Güzel 2001 Türkiye’sinde gözaltında katledildi Gözaltında katliamlara, işkencelere son verilsin!

İzolasyona Karşı Mücadele Komitesi

Hamburg/25 Ekim ‘01

Sınıf hareketinin güncel du

Sınıflar mücadelesinin önümüzdeki dönemde giderek hızlanacağı ve daha açık biçimler alacağı görülüyor. Hem sermaye cephesinde hem de işçi ve emekçiler cephesinde yaşanan gelişmeler bunu gösteriyor.

Sermayenin Şubat krizinden sonra ABD’den ithal edilmiş fiili başbakan Derviş eliyle uygulamaya soktuğu “güçlü ekonomiye geçiş programı” tam bir iflası yaşıyor. Savaş tamtamlarının gürültüsüyle bir parça gizlenebiliyor olsa da, hazırlanan 2002 yılı bütçesi ve İMF ve Dünya Bankası ile sürdürülen görüşmelerin çerçevesi bunu açıklıkla gösteriyor.

2002 yılı bütçesi tam bir saldırı belgesi olarak hazırlanıyor. Bu belge bir dizi temel ekonomik ve sosyal hakların gaspedilmesini, vergi ve zamlarla sefaletin daha da derinleştirilmesini, tarımsal üretimin daha ileri düzeyden yıkımını öngören düzenlemelerle dolu. Bu yeni bir saldırı programının devreye sokulması anlamına geliyor.

Diğer taraftan sermaye 11 Eylül’e ve bu bahane edilerek geliştirilen emperyalist savaş çığırtkanlığına sırtını dayayarak saldırıları daha da boyutlandırma peşinde. 11 Eylül’ün mevcut hesapları bozduğu, ekonomik dengelerin yeniden altüst olduğu söylenerek işçi ve emekçiler bir kez daha fedakarlığa, kemer sıkmaya, her türlü hak gaspına uysal bir şekilde boyun eğmeye çağrılıyor.

Türkiye burjuvazisi savaşı bahane ederek, ekonomik krizin yükünü işçi ve emekçilerin sırtına yıkacak politikalarına meşruluk zırhı geçirmeye çalışıyor. Aynı bahane, Türkiye’nin emperyalizmin savaş arabasına koşulmasından rahatsızlık duyan ya da krizin ağır faturasına bir biçimde karşı çıkmaya çalışan sınıf ve kitle eylemlerine karşı devreye sokulan azgın terörün gerekçesi olarak da kullanılıyor.

Saldırıların hiç olmadığı kadar boyutlandığı, buna karşılık işçi ve emekçilerin üzerlerine yıkılmak istenen yeni yükleri kaldıramayacak denli yıkıma ve kayıplara uğradıkları, açlık ve sefaletle koyun koyuna yaşadıkları, deyim yerindeyse adeta zincirlerinden başka kaybedecek birşeylerinin kalmadığı bir tablo var önümüzde. Bu yeni saldırı döneminde sermaye sınıfı açısından başlıbaşına bir handikaptır. Zaman zaman alevlenen “sosyal patlama” tartışmalarının gerisinde bu yatmaktadır.

Sermayenin tek handikapı işçi ve emekçi yığınların ellerinde çalınıp çırılacak pek az şeyin kalmış olması değildir. Onlar açısından bir diğer önemli açmaz, başta siyasetçiler olmak üzere düzen adına konuşan hiç kimsenin kitleler nezdinde herhangi bir itibarının, inandırıcılığının kalmamış olmasıdır. Bu bakımdan düzen, kendi sözcülerinin de yeri geldikçe ifade ettikleri gibi, bir “güven krizi” içindedir. Düzen partileri, hükümet, meclis itibar sıralamasında yerlerde sürünmektedir. Cumhurbaşkanı’nın milletvekillerinin maaşlarıyla ilgili bir düzenlemeyi beğenmeyip referanduma götürmeye niyetlenmesi bunu ispatlayan ibretlik bir görüntü ortaya çıkartmıştır. “Milletin vekilleri” millet önüne çıkmaktan şeytan görmüş gibi korkmuşlar ve bu durumun önüne geçmek için seferber olmuşlardır.

Düzen siyaseti bitmiştir. Düzen siyaseti hükümet olma yetkisini de, meclis koltuklarında oturma gücünü de halktan, işçi ve emekçilerden almıyor. Onların yegane güvencesi hizmetinde oldukları sermaye sınıfı ve bugünlerde hararetili bir şekilde savaş şakşakçılığını yaptıkları emperyalizmdir.

Sınıf ve emekçiler cephesinde sessizlik hakim

Tablonun diğer yanına, sınıf ve emekçiler cephesine bakalım.

2000 yılı başından bu yana pervasızca uygulanan ve istisnasız hepsi de iflas eden İMF patentli istikrar programlarının işçi ve emekçilere faturası büyük bir yıkım olmuştur. Ekonomik ve sosyal haklar gaspında, sömürü ve sefaletin derinleştirilmesinde her türlü sınırın ötesine geçilmiştir.

Sadece Şubat krizinin ve son 8 aydır uygulanan Derviş programının faturası en kaba rakamlarla iki milyona yakın işsiz ve çalışanların yüzde 80’lere varan oranlarda yoksullaşması olmuştur. Ekonomi yüzde10’lar civarında daralmış, tarımsal üretim önemli ölçüde tasfiye edilmiştir. Çıkarılan yasalarla sosyal haklar daraltılmış, emekçilerin örgütlenmesine sınırlamalar konulmuştur. Ülkenin bütünüyle emperyalist tekellerin yağma ve sömürüsüne açılması, tüm zenginliklerin büyük bir pervasızlıkla sermayeye peşkeş çekilmesi, her türlü vurgun ve talanın önünün sistematik bir şekilde açılması bu tabloyu tamamlamaktadır.

Bu kapsamlı yıkım tablosunu ortaya çıkaran saldırı politikalarına karşı ise son 8 ay içinde işçi ve emekçiler cephesinden anlamlı bir çıkış yapılamadığını biliyoruz.

Şubat krizinden sonra yıkım politikalarına karşı kabaran öfke, sendika bürokratlarının ustaca manevraları sayesinde bir dizi hava boşaltma eyleminin ardından dindirilmiş, sınıf hareketi bugün hala kırılmamış olan bir sessizliğe gömülmüştür.

Kamu emekçileri sahte sendika yasasının meclisten geçirilmesine karşı küçümsenmeyecek bir direnç göstermişler, militan eylemler gerçekleştirmişlerdir. Fakat sonuçta kamu emekçileri hareketi de sendikal ihanet barikatına takılmıştır. Sendikaların denetimini elinde tutan reformist bürokratları aşacak, devre dışı bırakacak bir irade ortaya konulamamıştır. Bu yapılamadığı ölçüde hareket kendi içine dönmüş, kamu emekçilerinin gündemi sendikaların yeni yasaya göre şekillendirmesiyle doldurulmuştur.

Şimdi sermaye iktidarı Türkiye’yi bir savaş bataklığına sürüklemektedir. Bu işçi ve emekçilere dönük yeni bir saldırı demektir ve ezici bir çoğunluk ülkenin bir emperyalist saldırı üssü olarak kullanılmasına, emperyalizmin çıkarları için savaşa girilmesine karşı çıkmaktadır. Fakat bu büyük hoşnutsuzluk ve tepki en azından şu ana kadar sermaye iktidarını hedefe koyan bir eylemliliğe dönüşmüş değildir. Konunun ciddiyetiyle bağlantılı düşünüldüğünde, emperyalist savaş karşıtı protesto eylemleri son derece sınırlı bir işçi-emekçi katılımına sahne olmaktadır.

Sınıfın ve emekçi hareketinin içinde bulunduğu bu eylemsizlik tablosuna başka bazı olgular da eklemek mümkün. Sözgelimi F tipi cezaevlerine karşı devrimcilerin ortaya koyduğu ölümüne direniş işçi ve emekçi hareketinden hak ettiği eylemli desteği bulamamıştır. Ya da dünyada yükselen anti-kapitalist kitle hareketi Türkiye’nin işçi ve emekçilerinden olması gerekenin çok altında bir destek görmüştür. Başta İMF olmak üzere emperyalist kurumlara karşı duyulan yaygın hoşnutsuzluğa rağmen bu eylemli bir tepki olarak ortaya konulmamıştır.

Sendikal bürokrasiye duyulan güvensizlik

Biraz yakından bakıldığında, sermayenin saldırı politikalarının da, ülkenin savaş batağına çekilmek istenmesinin de işçi ve emekçilerin yoğun tepkisine konu olduğu görülür. Dahası işçi ve emekçiler içinde devrimcilerin hücre karşıtı eylemine ya da dünyadaki anti-kapitalist kitle hareketine belli bir sempatiyle yaklaşanların sayısı hiç de az değildir. Fakat iş bütün bunları eylemli bir tarzda ifade etmeye gelince ortaya derin bir suskunluk çıkmaktadır.

Bundan şu sonuç çıkar. Yığınlarda varolan ve giderek de yaygınlaşan mücadele eğilimi kendisini ifade edebileceği kanallar bulmakta ya da üretmekte ciddi biçimde zorlanmaktadır. Halihazırda sınıfın ve emekçilerin elindeki en derli toplu örgütlenme aracı sendikalar. Fakat bu sendikalar belli istisnalar dışında burjuvazinin denetimindedir ve sınıfın mücadele ihtiyaçlarına yanıt vermekten bir hayli uzaktırlar. İşçi sendika konfederasyonlarının başındaki ajan takımı bu doğrudan doğruya sınıf hareketini dizginleme misyonuyla hareket etmektedir.

İşçi ve emekçi yığınlar son yıllarda sayısız kez bu sendikal ihanet çeteleri tarafından satılmışlar, aldatılmışlar veya en kritik anlarda yüzüstü bırakılmışlardır. Sendikal korucuların gerçek yüzünü sayısız kez görmüşler ve onlardan umutlarını kesmişlerdir.

Şubat krizinden sonra parlak nutuklarla Emek Programı’nı ilan eden, fakat daha bu programın mürekkebi bile kurumamışken gerçekleştirilen 14 Nisan eylemlerini kof bir gösteriye dönüştürenler bu bürokratlardır. Kamu TİS’lerinde keskin çıkışların ardından en pespaye satış sözleşmelerinin altına imza atanlar da, Petrol Ofisi’nden bir anda 2500 kişi atıldığında işçileri yüzüstü bırakanlar da onlardır. Son olarak Pirelli’de işten atmalar nedeniyle direnişe geçen işçileri direnişten vazgeçiren ve işbaşı yapmaya zorlayan da gene bu sendika bürokratlarıdır.

Sendikacılara duyulan güvensizlik bir taraftan da sendikal örgütlenmenin kendisine olan inancı kemirmiş, bu da birçok işyerinde örgütsel mevzilerin tasfiye olmasına yolaçmıştır. Güvenini yitirdiği sendikaların yerine başka bir araç koyamayan ve sendikalarını sermaye ajanlarının elinden alamayan sınıf hareketinin akibeti yakın dönemde kronik bir eylemsizlik olmuştur.

Sınıf ve emekçi hareketi bir eşiğe dayanmıştır

Geçmişte sınıfın farklı bölükleri sermayenin farklı saldırılarının muhatabıydı. En azından görüntüde durum böyleydi. Sınıfa saldırıların siyasal boyutları şimdi olduğu kadar öne çıkmamıştı. Dolayısıyla da saldırılar ve ona karşı gelişen eylemlilikler belli istisnalar dışında tek tek işyerleriyle ya da sektörlerle sınırlı kalıyordu.

Fakat bugün saldırıların çapı ve niteliği tek tek işyeri ya da sektörleri fazlasıyla aşan bir hal almıştır. Bu bir yana, saldırılar sadece sınıfı değil farklı ölçülerde de olsa toplumun tüm ezilen, sömürülen kesimlerini aynı anda ilgilendiren bir kapsam kazanmıştır.

Temel sektörlerdeki özelleştirmelerin, tarıma dönük yıkımın, bütçeden sosyal harcamalara ayrılan payın azaltılmasının, dolaylı vergilerin arttırılmasının

Jrumbu ve devrimci görevler

ya da temel tüketim maddelerine yapılan zamların sadece bir kesimi etkilediğini söyleyebilmek mümkün değildir. Aynı şekilde bugünkü savaş tehdidi toplumun çok geniş bir kesimini doğrudan ilgilendirmektedir.

Bunun tek bir anlamı vardır. Sermayenin işçi ve emekçilere dönük saldırıları şimdiye kadar olmadığı ölçüde siyasal bir içerik kazanmıştır. En sıradan iktisadi hak gaspları bile bugün bu topyekün siyasal saldırının parçası durumundadır.

Siyasal bir sınıf hareketinin geliştirilmesi sorunu

Siyasal bir saldırıya ancak siyasal bir karşılık verilebilir. Kapitalizmin iki temel sınıfı burjuvazi ve işçi sınıfıdır ve sermayenin saldırılarına karşı tek tutarlı siyasal yanıtı işçi sınıfı örgütleyebilir.

İşte sınıf hareketi bugün bir eşiğe gelip dayanmıştır derken söylemek istediğimiz budur. Sınıf sermayenin saldırılarına karşı siyasal bir duruş sergileyebilmek, sermayenin saldırı programına karşı kendi devrimci programıyla yanıt verebilmek durumundadır. Önümüzdeki dönemi kazanabilmesi için sınıf hareketinin hızla siyasallaşması, buna uygun bir bakışı ve örgütsel araçları bir an önce yaratabilmesi gerekmektedir. Gelişen saldırıları ancak devrimci bir sınıf hareketi göğüsleyebilir, sermayeyi ancak o dize getirebilir.

Sınıf hareketinin devrimcileştirilmesi sorunu sınıfın siyasal örgütlenmesinin yaratılması sorunundan ayrı düşünülemez. Bu ikisi arasındaki ilişki ayrı bir değerlendirme konusudur. Fakat şu kadarını söylemek gerekir. Önümüzdeki dönemde sınıf hareketinin siyasallaştırılmasına dönük her çaba devrimci sınıf örgütünü güçlendirme kaygısını da içinde taşımak zorundadır. Terside doğrudur. Sınıfın devrimci siyasal örgütlenmesini güçlendirmenin tek yolu sınıf hareketine dönük siyasal faaliyettir.

Emperyalist savaşa karşı propaganda ve sınıfa dönük siyasal faaliyet

Sınıf hareketine politik bir nitelik kazandırabilmenin nesnel koşulları giderek çoğalmaktadır. Sermayenin krizin ve savaşın faturasını ödetme hedefli saldırısı böyle bir müdahalenin imkanlarını artırmaktadır.

Kapsamlı bir eylemli tepkiye henüz dönüşmemiş olsa da, işçi ve emekçi yığınların emperyalist savaşa ve Türkiye’nin bu savaşın içine sürüklenmesine karşı duydukları hoşnutsuzluk bu imkanların bir boyutunu oluşturmaktadır. Tabanda, sınıf ve emekçi kitleleri içinde güçlü bir savaş karşıtı mücadele eğilimi filizlenmektedir. Gazetemizin bu sayısında da görülebileceği gibi, hafta içinde yapılan iki toplantıda işyeri temsilcileri tarafından dile getirilenler büyük bir çoğunluğun da düşüncelerini yansıtmaktadır.

Gene fabrika ve işyerlerinde sınıf devrimcileri tarafından dağıtılan emperyalist savaşı teşhir eden materyaller işçi ve emekçiler tarafından açık bir sempatiyle karşılanmakta, dinsel gericiliğin etkisi altındaki insanlar bile bunun üzerinden devrimci propaganda karşı daha açık olmaktadır.

”Türkiye halkı ezici bir çoğunluğuyla emperyalist savaşa karşıdır ve Türkiye’nin ABD emperyalizminin savaş arabasına koşulmasını ülkeye ve halka ihanet saymaktadır. Bu önümüzdeki günlerde sermaye

iktidarının derin açmazını, tersinden ise devrimcilerin emperyalizme ve savaşa karşı geliştirecekleri mücadelenin geniş imkanlarını ortaya koymaktadır.” (*Ekim*, Sayı:225. Eylül 2001, *Başyazı*)

Gerçekten de yaşanan süreç, eğer layıkıyla değerlendirilebilirse, sınıf devrimcilerinin önüne sınıf hareketine politik müdahale açısından önemli olanaklar sunmaktadır.

Kriz ve savaşa karşı eylem hazırlıkları

Bütün işçi toplantılarında, sendikaların genel kurullarında, şimdiye kadar olmadığı ölçüde emperyalist sömürü ve saldırganlığın teşhiri yapılmaktadır. En geri bilinçli işçi ve emekçinin gözünde dahi bunun belli bir meşruluğu vardır. Sermayenin savaşı bahane ederek bir dizi iktisadi-sosyal hak gasplarını gündeme getirmesi, toplu işten atmalara girişmesi ya da ücretleri ödememesi, işçilerin emperyalist savaşa kendi yıkımı arasında doğrudan ilişki kurmasına imkan sağlamaktadır.

Tabandan gelen yoğun basınç sendikaları ve yerel platformları saldırılara karşı tutum almaya zorlamaktadır. Bu çerçevede DİSK bir Ankara yürüyüşü ve miting organize etme yoluna gitmiştir. KESK ise bu yürüyüş ve mitingin düzenlenmesinde DİSK ile birlikte davranacağını açıklamıştır. Başlangıçta sendika yönetimlerine güvensizlikten dolayı tabanda fazla ciddiye alınmayan bu eylemler giderek sahiplenilmiştir ve şu anda şubelerde gözle görülür bir hazırlığın konusu durumundadır. 5 Kasım’da 5 ayrı güzergah üzerinden başlatılacak yürüyüş 9 Kasım’da Ankara’da yapılacak bir mitingle sona erecektir.

DİSK’in kendi içinde yeni bir “Olağanüstü Genel Kurul”u tartıştığı biliniyor. Yürüyüş ve miting kararında bu genel kurula dönük hesapların belli bir rolü olabilir. Ancak geline aşamada bu önemli değildir. Önemli olan işçi ve emekçilerin krizin ve savaşın faturasına karşı tepkisinin ortaya konulabileceği bir imkanın elde edilmiş olmasıdır. Tümüyle bu gözle değerlendirmek, yürüyüş ve mitingin en kitlesel, en militan şekilde gerçekleştirilmesi için çaba sarfetmek gerekmektedir. Zira yürüyüş ve miting sınıfın kendi gücünü görmesini sağlamakla kalmayacak, harekete politik müdahale için önemli bir imkan anlamına da gelecektir.

Ankara mitinginin 9 Kasım’da olmasının bir başka önemli yanı daha vardır. O gün tüm dünyada işçi ve emekçiler savaşa karşı taleplerini haykırmak için alanlarda olacaklar. Tüm dünyadaki işçi ve emekçilerin çıkarlarının ortak olduğunu propaganda etmek, enternasyonalizm ve uluslararası dayanışma fikrini yaymak için bu durum mutlaka gözetilmeli, ona uygun davranılmalıdır.

DİSK ve KESK’in bu eylemleri Emek Platformu tarafından da desteklenmektedir. Emek Platformu’nun desteğinin ancak kağıt üzerinde destek anlamına geldiğini şimdiye kadar bir çok kez gördük. Fakat yine de bu karar krizin ve savaşın faturasına karşı mücadelenin meşruluğunu perçinleyecek, tabandaki işçi ve emekçilerin eylemlere katılımını olumlu yönde etkileyecektir.

DİSK ve KESK’in yürüyüş ve mitingini önceleyen bir önemli eylem de 4 Kasım’da Kocaeli’de yapılacaktır. Kocaeli Sendikalar Birliği (KSB), bölgede yoğunlaşan saldırılar; özellikle de lastik sektöründeki

işten atmalar üzerinden bir miting çağrısı yapmış bulunmaktadır. KSB saldırılara karşı propagandayı emperyalist savaşa karşı propaganda ile birleştirerek, mitingi de bu kapsam üzerinden yapacağını açıklamıştır. Dolayısıyla bu mitingin kitlesel ve militan bir şekilde yapılması; dahası, başta komünistler olmak üzere tüm devrimci güçlerin de bu mitinge en etkin ve geniş bir şekilde katılmaları büyük önem taşımaktadır.

Genel grev ajitasyonunu güçlendirmek için uygun koşullar

Son olarak not düşelim. Emek Platformu 22 Ekim’de yaptığı toplantıda bir dizi eylem kararı almıştır. Bunlardan birincisi, DİSK ve KESK’in eylemlerini desteklemektir. Fakat EP toplantısı 9 Kasım’dan sonra da bir dizi eylem yapılmasını karara bağlamıştır ve kuşkusuz bunlardan en önemlisi, genel grev yapılması kararıdır. Bu karar Emek Platformu’nun bunda ne kadar samimi olup olmadığından bağımsız olarak (ki tümüyle samimiyetsiz olduğu kesindir) önemlidir. Çünkü özellikle bu dönemde genel grev şiarı işçi ve emekçi eylemlerinde giderek daha fazla öne çıkmaktadır. Sınıf ve kitle hareketinin belirli bir aşamasında genel grev şiarını gündemleştirmek ve bir eylem sloganı haline getirmek kaçınılmaz olacaktır. Fakat daha şimdiden bir ajitasyon şiarı olarak öne çıkarılması, sermaye sözcülerinin şimdiye kadar etkili olan “genel grev yasalara göre suçtur” bakışının işçi kitleleri içinde kırılması gerekmektedir. Emek Platformu’nun genel grevi kendi eylem takvimine almış olması bu konudaki propagandada değerlendirilmesi gereken bir olanaktır.

Pratik-politik çalışmada devrimci inisiyatif ve yaratıcılık zamanı

Sözümüzü, bundan tam birbuçuk yıl önce yapılmış ve bugün de bütünüyle geçerli olan bir değerlendirmeye noktahyoruz.

“Bu çerçevede bugün için önemli olan sorun, (...) arayış ve eylemlilik içerisindeki kitlelere bir çıkış yolu gösterebilmektir. Bunun için de herşeyden önce fiilen onlarla buluşup birleşebilmek için her türlü olanağı değerlendirebilmek, duruma uygun her tür yöntemi ve aracı kullanabilmektir. Bu ise çok büyük ölçüde her alanda, her kesimde, her birimdeki devrimci çalışmada gösterilecek girişkenlik ve yaratıcılıkla sıkı sıkıya bağlantılıdır.

“Pratik-politik çalışmada devrimci partinin taktik öncelikleri, buna ilişkin belirlemeler, kuşkusuz özel bir önem taşımaktadır. Bu öncelikler, ilkin yönelim alanlarının saptanmasında, ikinci olarak çalışmada öne çıkarılacak sorunlar; ve üçüncü olarak kullanılacak araç ve yöntemler olarak kendini gösterir. Bunu hedef kitle, politik gündem ve mücadelenin düzeyine uygun düşen seslenme, örgütlenme ve harekete geçirme yol yöntem ve araçları olarak da kavrayabiliriz..

“Parti olarak bizim sorunumuz bu sonuncusunda, yani kitlelere seslenme, harekete geçirme ve örgütlenme çabası çerçevesinde döneme ve somut duruma uygun düşen yöntem ve araçların geliştirilmesinde zayıf kalışımızdır. Yerel çalışmanın tüm dikkati bu soruna yönelmeli ve buna en yaratıcı çözümler hayatın içinden bulunup çıkarılmalıdır.” (*Ekim*, sayı: 215, Mayıs ‘00, *Başyazı*)

Ölüm Orucu Direnişi'nin 1. yıldönümünde...

Görkemli direnişe zayıf destek!

20 Ekim 2000'de başlayan, 74 şehit ve yüzlerce gazi ile sürdürülen Ölüm Orucu direnişi 1. yılına ulaştı. Tüm baskılara ve işkencelere rağmen direniş, zindanlarda devrimci iradenin teslim alınamazlığını bir kez daha gösterdi. Devrimci tutsaklar bir yıldan beri tecrit, izolasyon ve teslimiyet dayatmasına karşı hayranlık verici bir direniş sergilemişler ve dünyada bu denli uzun süren ilk direnişi yaratmışlardır.

Ölüm Orucu direnişi başladıktan bir süre sonra tutsaklar, bir yılı aşkın hücre karşıtı mücadelenin birikimiyle dışarıda geniş bir kesimin desteğini aldılar. Farklı toplumsal kesimler taleplere sahip çıktı ve direnişi destekledi. Binlerin katıldığı kitlesel eylemler ve yer yer sokak çatışmaları yaşandı. 19 Aralık katliamı ile birlikte devrimci tutsaklar işkencelerle hücrelere atılırlarken, dışarıda başta devrimciler olmak üzere hücre karşıtı muhalefet, baskı, gözaltı ve tutuklamalarla karşı karşıya kaldı. Devletin karalamaları ve yalanları da bu tabloya eklenince, direniş yalnızlaştırılarak sessizlik içinde boğulmaya çalışıldı. Dışarısının desteği gün geçtikçe zayıfladı. Öyle ki, ölüm haberlerinin kanıksandığı bir ortamda cenazeler gün geçtikçe azalan bir kitleyle kaldırılmaya başlandı. Şehitlerin ardı ardına gelmesi bile sessizliği parçalamaya yetmedi.

Dışarıdaki bu görüntünün aksine, içeride birer birer ölümler oluyor, zorla müdahale işkencesiyle hafızalar siliniyor, boşalan mevziler yeni ekiplerle dolduruluyor. Direniş tutsakların kararlılığıyla yürüyor, ancak direnişin somut kazanımlarla sonuçlanması için yaşanan kilitlenme çözilemiyor. Aşmanın tek yolu ise içerisinin kararlılığına, dışarısının devlet üzerinde basınç oluşturabilecek desteğini ekleyebilmektir. Kuşkusuz 19 Aralık katliamından sonra geçen 10 aylık süre zarfında yer yer eylemlilikler, etkinlikler de örgütlendi, bazı cenaze törenleri kitlesel gösterilere de dönüştürüldü. Ancak bunlar hem devlet üzerinde basınç oluşturabilmekten uzaktı, hem de günden güne (özellikle tahlivelere sonra) bir zayıflamayı ifade ediyordu.

Ölüm Orucu direnişinin 1. yıldönümüne yaklaşan günlerde, direnişi yeniden gündemleştirmenin, hücre karşıtı muhalefete ivme kazandırmanın 1. yıl vesilesiyle yapılacak etkinliklerle mümkün olacağını düşünerek, önerilerimizi devrimci güçlere taşıdık. Ortak faaliyet konusunda geçmiş dönemde çeşitli kaygılar taşımamıza rağmen, semtlerde yürütülecek faaliyetlerden DKÖ'leri sürecin içine katmaya kadar ortak bir program çıkardık. Yerellikler için; TUYAB-TAYAD imzalı 40 bin bildirinin yaygın ajitasyon-propaganda ile dağıtılması, semtlerden Ölüm Orucu direnişçilerine mektup-kart gönderilmesi, direniş evlerinin ziyaret edilmesi, mümkün olan semtlerde 20 Ekim'e yaklaşan günlerde meşaleli eylemler gerçekleştirilmesi planlandı. Aileler üzerinden kurumlara ve DKÖ'lere yönelik çağrı vb. gündeme geldi. İki haftayı bulacak tüm bu ön hazırlık çalışmalarının ardından ise, 20 Ekim günü kitlesel ve etkili bir sokak eylemi düşünüldü. Aynı zamanda bu programın bir parçası olarak bir yıllık süreci yaşayan, bilen kişi ve kurum temsilcileri ile forum vb. etkinlikler planlandı.

Ancak 20 Ekim'in ardından dönüp baktığımızda, çok farklı bir tablo ile karşı karşıya kaldık. TUYAB'lı aileler, yıllardan beridir yaptıkları gibi üzerlerine düşen sorumluluğu yine yerine getirdiler. İstanbul'daki tüm kitle örgütlerine Ölüm Orucu'nu yeniden hatırlatarak sorumluluğa davet ettiler. DKÖ'lere 1. yıldönümüne ilişkin açıklamalar yapmayı önerdiler. TUYAB tarafından gerçekleştirilecek forum ve eyleme katılınmasını talep ettiler. Ancak devrimci güçler

tarafından semtler özgülünde planlananların çoğu boşa çıktı. Bildirilerin planlandığı gibi dağıtımı yapılmazken, sadece Gülsuyu'nda eylem gerçekleştirildi. Hiçbir semtten toplu olarak direniş evi ziyaretleri örgütlenemediği gibi, mektup-kart atma etkinlikleri de yapılamadı.

TUYAB'ın önüne koyduğu forum ise BEKSAV'da gerçekleşti. Ancak foruma hazırlanma süresinin kısıllığı, kampanya çalışmasının zayıf geçmesi ve etkinliğe ilişkin BEKSAV'ın bakışındaki farklılık, forumun istenilen biçimde gerçekleşmesine engel oldu.

Sosyalist kamu emekçilerinin diğer devrimci kamu emekçilerine götürdüğü memur ve işçi sendikalarına yönelik imza kampanyası önerisi gerek muhatap bulunamamasından, gerek olumsuz yanıt verilmesinden, gerekse de olumlu yanıt verenlerin pratik sürece katkı sunmamasından dolayı boşa çıkmış oldu. Sosyalist kamu emekçilerinin tek başına bir haftalık çalışma sonucu örgütledikleri imza kampanyası gazete ilanına dönüştürüldü.

Tüm bu başarısız ön hazırlığın arkasından 20 Ekim'de gerçekleştirilen eylemin kitlesel geçmesi

beklenemezdi. Ancak az sayıda katılımcının polis saldırısı karşısında sergilediği direniş, Ölüm Orucu direnişinin kamuoyuna yansımada etkili oldu. Bu kampanya süreci, TAYAD ile tüm niyetlere rağmen ortaklaşmadaki zorluğumuzu bir kez daha gösterdi. TAYAD, 20 Ekim ve sonraki süreçte ortak davranmak istediğini belirtmesine rağmen, hemen ertesinde bazı gerekçeler göstererek eylemden çekildi. Bildirilerin altında imzaları olmasına rağmen planlananlara büyük oranda katılmadı ve 20 Ekim'e ilişkin kendisinin hazırladığı Armutlu'daki 5 günlük programı uyguladı.

20 Ekim'de hakkı verilerek gerçekleştirilecek bir kampanyanın sonraki süreci olumlu etkileme imkanı varken bu heba edilmiştir. İçerde ölümüne süren direnişe dışarda anlamlı bir destek

verilememiştir. 20 Ekim kampanyası bir kez daha ciddiyet ve sorumlulukların ne ölçüde karşılık bulduğuna ışık tutmuştur. Bir tarafta dışarıdaki mücadeleyi önemseyemediğini söyleyip, aldıkları görevi yerine getirmeyenler, giderek iddiasızlaşanlar, diğer tarafta dışarıdaki mücadeleyi önemsemeyen, kitlesel eylemlerden geri duran ve direnişi yalnızca Ölüm Orucu'yla sınırlandıranlar. Sonuçta büyük tarihi direnişin yıldönümü etkinlikleri, herhangi bir günde yapılabilecek etkinliklere sıkıştırılabilmektedir. En ağır bedellerle saldırıları göğüsleyen devrimci tutsaklar yalnız bırakılmıştır.

Komünistler, tüm kampanya sürecinde üzerlerine düşen sorumluluğu hakkıyla yerine getirdiler. Ortak iş yapmak noktasında duydukları kaygıların yersiz olmadığını bir kez daha gördüler. Bundan sonra yaşanacak sorumsuzluklara ortak olmayacaklar.

Son olarak Ölüm Orucu direnişinin ödenen ağır bedellerle dört mevsimi geride bıraktığı, kazanmanın ancak dışarıdan sergilenecek basınç ile mümkün olabileceğini bir kez daha hatırlatıyoruz ve herkesi buna uygun bir ciddiyetle davranmaya çağırıyoruz.

Ölüm Orucu Direnişi 1. yılında!

Direniş sürece, saldırı püskürtülecek!

20 Ekim 2000'de F tipi tabutluklara karşı başlayan büyük direniş kısa zaman içerisinde dışarıdaki ayağını da örmeye başladı. Binlerce insan Ölüm Orucu'nu ve taleplerini sahiplendi. Birçok ilde, özellikle Ankara'da militan çatışmalara dönüştü. Ardından Amerikancı faşist iktidar bilinçli olarak görüşmeleri tıkayarak, "Hayata dönüş" katliamını gerçekleştirerek, onlarca tutsağın ölümü pahasına hücreleri açmış oldu. Peşi sıra alçakça yalanları ortaya sürdü. Ama hepsi direniş karşısında tuzla buz oldu.

Ölüm Orucu 1. yılında 74 şehitle mevsimleri devirerek sürüyor. Baskı, işkence ve akıllalmaz yöntemlere rağmen bitmek tükenmek bilmez bir iradeyle. Ölüm Orucu daha bir kararlılıkla sürerken, dışarıda da 1. yıl eylemlilikleri başladı.

20 Ekim 2001 Cumartesi günü TUYAB'lı aileler, Galatasaray Lisesi önünde, Ölüm Orucu'nun 1. yıldönümüne ilişkin basın açıklaması gerçekleştirmek istediler.

İstiklal Caddesi'nin bir başından bir başına polis yığınağı yapılmıştı. Ölüm Orucu'nda yaşamını yitirenlerin resimleriyle lisenin önüne gelen aileler, basın açıklamasının okunmaya başlanması ile birlikte devletin onlarca polislinin saldırısına maruz kaldılar.

Polisin azgın saldırısı güçlü bir direnişle karşılaştı. Otuz-kırk metrelik bir polis koridorundan "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Yeni ölümler istemiyoruz!" sloganları eşliğinde, 33 kişi vahşice dövülerek gözaltına alındı. Biber gazının da kullanıldığı saldırıda gözaltına alınanlar, Vatan Caddesi'ndeki İstanbul Emniyeti Güvenlik Şubesi'ne götürüldüler.

Devletin bu azgın saldırısının gerisinde direniş karşısındaki korkusu yatıyordu. Hele ki hava üslerini emperyalist savaşın tam denetim ve hizmetine sunmuşken, böyle bir çıkışa hiç tahammülleri yoktu. Aynı zamanda sözde kararlılığını göstermesi gerekiyordu. O da biliyor ki, Ölüm Orucu'nun zaferi kitlelere moral ve motivasyon aşılayacaktır. 96'da da böyle olmuştu. 1 Mayıs'tan sonra kimse sokağa çıkamazken Ölüm Orucu'nun zaferi sessizliği bozmuştu. Kuşku yok ki yine devlet aynı sonla karşılaşacaktır.

Bir yıldan beridir sürüyor direniş. Kırılmadı, kırılmayacak! Ve zaferi, tarihin her sayfasında olduğu gibi direnenler kazanacak!

Direniş kazanacak!

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi'nin 1. yılında Galatasaray'daydık

Kriz batağında debelenen sermaye faturayı işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen Kürt halkına çıkarmaktadır. Sermaye zenginliğine zenginlik katarken, üreten sınıfa ise daha fazla kan, daha fazla yoksulluk sunmaktadır. Toplumsal muhalefeti ezmek için, sınıfın ve ezilen halkın öncülerini yoketmek, katletmek, kişiliksizleştirmek ise öncelikli bir görevdir bu kan içiciler için.

Devrimcilere, komünistlere işkence yapmak, yol ortasında katletmek yetmedi, tutsak düşen devrimcileri zindanlarda teslim almak için F tipi hücreleri inşa ettiler. İrlanda, Almanya vb. ülkelerde denenmiş olan bu hücrelerin devrimci iradeyi ve başkaldırıcı ezebileceğini, sindirebileceğini, yok edebileceğini sandılar. '96'dan ders almayan sermaye devleti saldırıyı daha kapsamlı ve kanlı bir biçimde hazırlamıştı.

Devrimci ve komünist tutsaklar, sermayenin gelişen sınıf hareketin önünü kesip, kazanılmış hakları tırpanlarken, diğer taraftan zindanlara yönelik saldırı hazırlığı yaptığının bilincindeydi. Bunu önden gören TKİP, TKP(ML), DHKP-C davası tutsakları '96'dan daha zor bir sürecin kendilerini beklediği bilinciyle hareket ettiler, 20 Ekim 2000'de şanlı Ölüm Orucu Direnişi'yle bedenlerini namluya sürdüler. 19 Aralık katliamında 28, Ölüm Orucu'nda 41 canımızı sonsuzluğa yolladık.

20 Ekim 2001 Cumartesi günü, Ölüm Orucu Direnişi'nin 1. yıldönümünü anmak için yine Galatasaray önündeydik. Düşman kararlıydı, fakat biz de kararlıydık. Kitle bir anda toplandı. Kolluk kuvvetlerinin şaşkın bakışları arasında basın açıklaması okunmaya başlandı. Fakat düşmanın basın açıklamasının okunmasına dahi tahammülü yoktu. Sloganlarımızı haykırmaya başladık; "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Yeni ölümler istemiyoruz!". Gözleri

dönmüş sürüler halinde saldırdılar. Tekmelemeler, yumruklar, biber gazları eşliğinde araçlara bindirildik. Hepimizin kafası dik. Emniyete getirildiğimizde marşlar söylüyoruz. Ve küçük bir program hazırlıyoruz. Bir dakikalık saygı duruşu sırasında şiirler okunuyor:

**"Akın var akın güneşe akın
güneşi zaptedeceğiz, güneşin zaptı yakın"**

Ardından "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganları düşmanın ininde çınlıyor. Ardından marşlarımızı ve "Bize Ölüm Yok"u söylüyoruz. Ertesi gün savcılıktan bırakılıyor.

1. yılını dolduran Ölüm Orucu Direnişi yeni katılımlarla sürüyor. Talepler kabul edilene kadar bu direniş halayı sürecek. Alın kızıl bantlı yoldaşlarımızdan ve siper yoldaşlarımızdan aldığımız bayrağı daha yukarı taşımanın sorumluluğu ve bilinciyle diyoruz ki;

**Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

H. Ersan

Dört mevsim

Bereketi yakalayıp ellerimle

yanan avuç içlerimi serinleten

yaz yağmurları gibi;

sunmak istiyorum

dört mevsimdir yanan

anaların yüreğine...

Binlerce yağmur tanesini

çekip masmavi bulutlardan,

okyanus ötesi kentlerde

ölümüne direnenlerin nefesini

soluyanlara ulaştırmak...

Karanlığın kabusuna inat

yürekerin dinginliğini

anlatmak zenci bir çocuğa...

Saçlarının kıvrımına takmak

tel bir toka gibi

özgürlüğü...

Dört mevsim açan

kavga çiçeklerini

Rahime Henden

20 Ekim '01

BEKSAV'da Ölüm Orucu Direnişi etkinliği

Hücrelerde süren Ölüm Orucu Direnişi'nin 1. yılı vesilesiyle planlanan kampanya çerçevesinde, BEKSAV'da, "Direnişin, Katliamın Tanıkları Konuşuyor" konulu bir forum düzenlendi.

21 Ekim'de gerçekleştirilen foruma 100'ün üzerinde katılım oldu. Forumu TUYAB'lı tutsak analarından Sabahat Balyemez, Hatun İlden; tahliye edilen ÖO direnişçilerinden Resul Ayaz, Bülent Öner, Hülya Türünç; kurum olarak İHD, ÇHD ve İstanbul Emek Platformu temsilcisi katıldı. Şair Ruhan Mavruk'ta şiirleriyle katıldı.

Konuşmacılar, devletin zindanlardaki tutsaklara saldırarak esasta toplumu teslim almak istediğine; 19 Aralık ertesinde uyguladığı baskı ve terörle birlikte F tiplerine karşı tutum alan toplumsal muhalefetin zayıfladığına, bu anlamda dışarısının da F tipine çevirildiğine; devletin saldırıları karşısında öncelikle kafalardaki hücreleri yıkmak gerektiğine; ancak bundan sonra daha sağlam adımlarla, daha sonuç alıcı eylemler yapılması gerektiğine değindiler.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Tutsak yakınlarından açlık grevi eylemi

İHD Adana Şubesi Cezaevi Komisyonu, 19 Ekim Cuma günü, Ölüm Orucu Direnişi'nin 1. yılında bir basın açıklaması yaptı. Açıklamadan sonra tutsak yakınları Ölüm Orucu Direnişi'nin 1. yılı vesilesiyle İHD Adana Şubesi'nde bir günlük açlık grevine başladılar.

Açıklamada, "Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganları atıldı. Topluca postaneye kadar yürünerek Adalet Bakanlığı'na faks çekildi. İHD'de açlık grevi devam ederken, "O da bir ana" filmi izlendi, marşlar söylendi.

20 Ekim Cumartesi günü, İHD önünde, ÖO'nun 1. yılını doldurması nedeniyle, ÖO sürecini anlatan bir basın açıklaması gerçekleştirildi. "Yaşasın ÖO Direnişimiz!", "Devrimci tutsaklar yalnız değildir!" sloganları atıldı. İHD'de yapılan bir günlük açlık grevi bitirilerek eyleme son verildi.

SY Kızıl Bayrak/Adana

İzmir'de hücre karşıtı eylemler...

Ölüm Orucu Direnişi'nin birinci yıl dönümü olan 20 Ekim'de, İHD İzmir Şubesi'nde bir basın toplantısı yapıldı. Basına İHD Cezaevi Komisyonu'nun hazırlamış olduğu dosya dağıtıldı. Açıklama yapan İHD İzmir Şube Başkanı Günseli Kaya, kısaca şunları söyledi:

"Operasyonlarda kimyasal silah ve bombaların kullanıldığı kanıtlanmıştır. Bugün tecritin ve izolasyonun insan yapısına karşıt özelliği ortaya çıkmıştır. Buna rağmen izolasyon olmadığı söylenmektedir. Cezaevi komisyonları oluşturulacağı söylenmiş, ancak hiçbir ilde henüz oluşturulmamıştır." Diyalogun başlatılması gerektiğine vurgu yapan Kaya, artık ölümlere göz yumulmaması gerektiğini belirtti.

Hücre Karşıtı Platform'un eylemi

İzmir Hücre Karşıtı Platformu, 20 Ekim günü saat 13:30'de, Ölüm Orucu Direnişi'nin birinci yılını

doldurması nedeniyle, İzmir Merkez Postanesi önünde bir basın açıklaması yaptı. 60 kişinin katıldığı basın açıklamasında tutsakların taleplerinin tamamen demokratik ve insani olduğu, daha fazla can kaybı yaşanmadan devlet yetkililerinin devrimci tutsakların taleplerini kabul etmesi gerektiği vurgulandı. Saygı duruşunun yapıldığı eylemde; "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" "Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!" "İçerde dışarda hücreleri parçala!" vb. sloganlar atıldı ve platformun hazırladığı mektuplar Adalet Bakanlığı'na gönderildi.

İHD'den sessiz eylem

Ölüm Orucu Direnişi'nde şehit düşen Ali Ekber Barış için, İHD İzmir Şubesi önünde on dakikalık sessiz oturma eylemi yapıldı. İHD Şube Başkanı Günseli Kaya, eylemin amacını açıklayan kısa bir konuşma yaptı.

Mamak İşçi Kültür Evi 200'ü aşkın kişinin katıldığı coşkulu bir etkinlikle açıldı...

İşçi sınıfı davası yeni bir mevzi kazandı!

Bir süredir yoğun ve etkili bir şekilde açılış hazırlıklarını sürdürdüğümüz Mamak İşçi Kültür Evi, 21 Ekim Pazar günü yapılan bir etkinlikle açıldı. Tüm imkansızlıklara ve ortaya çıkan sorunlara rağmen, yürüttüğümüz planlı ve yoğun çalışma ve işçilerin aktif desteğiyle, işçi sınıfı davası yeni bir mevzi daha kazanmış oldu.

Açılış etkinliğine 200'ü aşkın işçi, emekçi ve öğrenci katıldı. Açılış öncesi hazırlık çalışmalarında destek ve katkılarını sunan Ankara Öncü İşçi Platformu'ndan öncü işçiler ve değişik sektörlerden işçi ve emekçiler etkinlikte yer aldılar. Ayrıca Ölüm Orucu direnişini sürdürürken tahliye edilen Muharrem Kurşun'un katılımı da etkinliğe güç kattı. Yanısıra 19 Aralık katliamında Bursa Cezaevi'nde şehit düşen Ali İhsan Özkan'ın ve ÖO şehidi Cafer Tayyar Bektaş'ın aileleri de etkinliğe katıldılar. Muharrem'in ve şehit ailelerinin etkinliğe katılımı, özellikle 1. yılını geride bırakan ÖO direnişi açısından anlamlı bir mesaj oldu.

Etkinlik için anlamlı bir sahne düzenlemesi yapıldı. Sahnenin arka fonuna Nazım Hikmet'in *"Dolaşacaktır elbet bu güzelim memlekette en güzel giyisileriyle, işçi tulumuyla hürriyet"* dizelerinden oluşan büyük bir pankart astık. Yine sahnenin ön yüzüne Nazım'ın *"Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür/ ve bir orman gibi kardeşçesine"* dizeleri yazıldı. Bu görüntü oldukça etkileyici idi.

Etkinliğe başlamadan önce İşçi Kültür Evi önünde davul eşliğinde halaylar çekildi. Polisin, İşçi Evi önüne yığılmak yapmasına karşın, çekilen halaylar katılımcılardaki coşkuyu arttırdı.

Etkinlik programı açılış konuşmasıyla başladı. Düzenin dayattığı kültür ve sanat anlayışına karşı sınıfın alternatif kültür ve sanatını yaratmada İşçi Kültür Evi'nin önemini ve İşçi Kültür Evi'ni tanıtan bir konuşma yapıldı. Ardından İşçi Evi Müzik Topluluğu bir dinleti sundu. Bu arada devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşunda bulunuldu. Çocuk, genç, yaşlı yaklaşık 250 insanın hep birlikte ayağa kalkıp, yumrukları havada saygı duruşunda bulunması oldukça etkileyiciydi.

Etkinlik daha sonra mesajların okunmasıyla devam etti. Ardından sınıf cephesinde anlamlı bir çalışma yürüten Ankara Öncü İşçi Platformu'ndan bir öncü işçi, İşçi Kültür Evleri'yle ilgili kısa bir konuşma yaptı.

Bu konuşmadan sonra İdil Can Kültür Merkezi'nin

çocuklardan oluşan semah ekibi bir gösteri sundu. Arkasından Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Semah Ekibi sahnede yerini aldı. Gösteri büyük bir ilgi yarattı.

Semah gösterilerinden sonra etkinliğin ilk bölümü sona erdi. Verilen arada halaylarımız caddeye taşarak devam etti. Türkülerimiz Mamak sokaklarında yankılandı.

İkinci bölüm yine mesajların okunmasıyla başladı. Muharrem Kurşun'un ÖO direnişini ve 19 Aralık katliamını anlatan konuşmasıyla devam etti. İşçi Kültür Evi bünyesinde çalışma yürüten bir grup genç arkadaşımız tiyatro oyunu sergiledi. Muharrem Kurşun'un kaleme aldığı bir öyküden sahnelenen oyun bir ÖO direnişçisi ile bir işçinin F tipinde sürdürdükleri ilişki ve işçide yaşanan değişimi anlatıyordu. Tiyatro gösterisi katılanların büyük beğenisini kazandı. Verdiği mesajların yerine ulaştığı salondaki havadan anlaşılıyordu.

Semtin tanınan emekçi şairi Abdullah Oral'ın okuduğu savaş, direniş ve mücadele konulu şiirler, tiyatro gösterisinin yaratmış olduğu atmosferi

pekiştirdi. En son olarak sahneye çıkan Grup Yönlükleriyle katılanları coşturdu. Program grubun söylediği türküler ve coşkuyla çekilen halaylarla son buldu.

Açılış etkinliğimiz sona erdikten sonra, katılımcı dostlarımızın bir bölümü saatlerce İşçi Kültür Evi'nde kalarak, bizimle sohbet ettiler. İşçi Kültür Evi'nin bundan sonra yapacakları ve siyasal süreç üzerine yapılan bu sohbetler oldukça işlevli oldu.

Bir takım eksiklikler ve aksaklıklar yaşanmasına rağmen etkinliğe ilgi ve katılım oldukça iyiydi. Program beklenildiği şekilde coşkulu bir havada geçti. Etkinliğe katılanlar uzun zamandır Ankara'da bu kadar çok insanın bir araya gelemediğini söylediler. Bu kitleyi aynı amaç etrafında biraraya getirdiğimiz için bizleri kutladılar.

Böyle bir katılım ve ilgi, Mamak İşçi Kültür Evi'ni kitlelere tanıtmadaki başarının ve elbette ki İşçi Kültür Evi'ne duyulan ihtiyacın bir göstergesidir. Önümüzde daha zorlu görevler var. Bizler açılış etkinliğinden aldığımız güçle başaracağımıza inanıyoruz.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Planlı, yoğun ve etkin bir ön hazırlık çalışması

Mamak İşçi Kültür Evi'nin açılış hazırlıklarına bir ay öncesinden başladık. Bu sürenin önemli bir bölümünü teknik hazırlıklar oluşturdu. Son iki haftada ise açılışın duyurusuna yoğunlaştık. Bu çerçevede hazırlıklarımızın iki yönü vardı. Birincisi, İşçi Kültür Evi'nin açılışını duyurmak ve İşçi Kültür Evi'nin işçi sınıfı için bir mevzi olduğunu en geniş işçi ve emekçi kitlelere anlatmaktır. İkincisi ise, bu genel çalışmayı derinleştirmek, işçi ve emekçilerle yüzyüze bağlar kurmak ve onlara İşçi Kültür Evi'ni ve çizgisini anlatmaktır. Bu doğrultuda birçok aracı yoğun bir tarzda kullandık. Bir açılış duyurusu afişi, programı duyurmak için duvar ve el ilanları ile bildirilerimiz kullanılan araçlardı.

Materyallerimizi başta Mamak olmak üzere Ankara'nın emekçi mahallelerine, sanayi bölgelerine, sendikalara ulaştırdık. Ayrıca Kızılay'ı

afişlerimizle donattık. 5 bin bildiri, bin adet afiş kullandık. Birçok aracı seçilmiş alanlarda kullanmamız belli bir yoğunlaşmayı sağladı. Böylece işçi ve emekçilere birçok koldan seslenmiş olduk. Açılış öncesinde yapılan afişleri görerek bizi ziyarete gelen birçok insan oldu. Ayrıca bu çalışmalara birçok emekçi de katılarak destek verdi.

Bu genel duyuru faaliyetiyle beraber işçi ve emekçilerle doğrudan bağ kurmak için 400 kadar davetiye dağıttık. Bu bize birçok yeni emekçiyle tanışma fırsatı verdi, çevremizdeki birçok insanı da aktifleştirdi. Bazı emekçiler davetiyelerimizden fazla sayıda alarak dağıtacaklarını söylediler.

Bu çalışmalarımızla beraber, birkaç hafta öncesinde duyurusunu yapmaya başladığımız işçi, emekçi ve öğrencilere yönelik ücretsiz kurslarımızın duyuru ilanlarını da yoğun bir biçimde dağıttık.

Olumlu tepkiler aldık. Bu çalışma açılış çalışması için de önemli bir olanak haline geldi.

Tüm aksaklıklara ve yetersizliklere rağmen hedeflerimize ulaştığımızı söyleyebiliriz. Açılış etkinliğine katılım da bunun kanıtıdır. Genel duyuru çalışmamız hedeflediğimiz biçimde gerçekleşti. Yoğunlaştırılmış kitle çalışmamız ise belli yetersizliklere rağmen oldukça etkili geçti. Çalışmanın planlanmasından kaynaklı bir takım sorunlar yaşanmasaydı, daha ileri bir başarı düzeyini tutturabileceğimizi düşünüyoruz.

Olumluluklarımızı büyütecek, eksikliklerimizi aşacağız. Çalışmalarımızı daha ileri bir düzeyden ve daha etkin bir biçimde örgütleyeceğiz. Mamak İşçi Kültür Evi'ni işçi sınıfı davasının güçlü bir silahı haline getireceğiz.

Bir Mamak İşçi Kültür Evi çalışanı

Mamak İKE açılışında yapılan konuşmadan...

"Bu bayrak Ankaralı işçi ve emekçilerin ellerinde yükselecek!"

Merhaba dostlar, hoşgeldiniz!

Mamak İşçi Kültür Evi bir grup işçi-emekçinin çabası ve çok büyük fedakarlıklarla bugüne geldi. Ve bugün yapacağımız etkinlikle siz dostlar, işçi ve emekçilerle beraber açılışını yapıyoruz.

Neden İşçi Kültür Evi? Bu soruya yanıt vermek için önce yaşadığımız düzene şöyle bir bakmak gerekiyor. Kapitalizm insanların emeğini sömürüyor, onurunu, yaşamını, umutlarını, hayallerini yani insanlığını çalıyor. Onları insan olmaktan çıkarıp, düşünmeyen, sorgulamayan, görmeyen, duymayan birer makine haline getiriyor. Fabrikalarda emeği çalınan işçi, kültürel, ahlaki ve sosyal açıdan da yozlaştırılıyor. Kapitalizmin devamı için bu zorunlu görülüyor. Çünkü böylece, bu duyarsız, tepkisiz, kendine ve emeğine yabancılaştırılmış insanlara her istenilen engelsizce yaptırılabiliniyor. Düzen kendi çürümüşlüğü içinde işçi ve emekçileri de çürütüyor.

İşçi Kültür Evi, düzenin işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde kurduğu sosyal ve kültürel kuşatmayı yarmak

için kurulmuş bir mevzidir. Biz işçi ve emekçiler işte bunun için İşçi Kültür Evi'ne ihtiyaç duyuyoruz.

İşçi Kültür Evi, kapitalizmin yaratmaya çalıştığı bireyci, çıkarıcı, yoz ve duyarsız insan tipine karşı, sınıfın kendi kimliğini kazanması, yaratması ve koruması için kültür ve sanat cephesinden yükseltilmiş bir bayraktır.

(...)

İşçi Kültür Evi emekçilerin bugünkü mücadelelerine ışık tutabilecek, yol gösterebilecek olan geçmiş deneyimlere ve tarihsel-kültürel mirasa sahip çıkıyor. Egemenler işçi sınıfını köleleştirmek için öncelikle onları bir tarih bilincinden yoksun bırakıyorlar. İşçi sınıfının özgürleşme yolunda kanla ve canla yazdığı tarih karanlığa gömülüyor. İşçi Kültür Evi işçi hareketinin tarihine ışık tutuyor, bugünlere taşıyor. Paris Komünarları'nın göğü fethetme gözüpekliğini, Ekim'in milyonlarca adsız proleter neferinin umutlarını, 15-16 Haziran'ın direnişçi işçilerinin sesini bugün tarih bilincinden yoksun kalan

işçi ve emekçilere sunuyor.

Başta da söylediğimiz gibi insanlığın köleleştirilmesi, öncelikle üretim sürecinde başlar ve bunu diğerleri izler. Dolayısıyla insanlığın bu kölelikten kurtuluş mücadelesi aynı zamanda emeğin özgürleşme sürecidir ve bundan koparılamaz. Elbette tersi de doğrudur. Kendi kültür ve sanat kurumlarını, değerlerini yaratmayan emekçiler, sömürü ilişkilerini de parçalayamazlar.

İşçi Kültür Evi tam da buradan hareketle, kültür ve sanatı kapalı salonlardan çıkarıyor, fabrikalara, grev çadırlarına, meydanlara taşıyor, türkülerini, umutlarını nasırlı ellerde yaratıyor.

Dostlar,

İşçi Kültür Evi ezilen milyonların umudunu güzelliyor. Çürümüşlüğe, yozluğa, sosyal-kültürel yoksunluğa karşı bir bayrak açıyor. Bu bayrak Ankaralı işçi ve emekçilerin ellerinde yükselecek, umudun ve özgürlüğün gür sesi olacaktır.

(...)

Mesajlardan...

İşçi sınıfı mücadelesinde önemli bir mevzi!

ABD emperyalizminin dünya egemenliğini pekiştirmek ve etki alanlarını genişletmek için Afganistan halkına füze ve bomba yağdırdığı, Amerikancı sermaye devleti ve onun kukla hükümetinin Türkiye'yi ABD'nin savaş arabasına koşulsuz olarak koştugu, başta işçi sınıfı olmak üzere toplumsal muhalefeti ezmeyi hedefleyen F tipi saldırısının 1. yılını doldurduğu bir süreçten geçiyoruz.

Tüm bunlar yaşanırken, işçi sınıfına karşı sermayenin dayattığı saldırılara (özelleştirme, taşeronlaştırma, düşük ücret, esnek çalışma, sendikasılaştırma vb.) karşı, sendika ağaları ihanette sınır tanımıyorlar. Böyle bir dönemde Ankara'da açılan İşçi Kültür Evi'nin işçi sınıfının mücadelesinde önemli bir mevzi olacağına inanıyoruz. Kurucularını devrimci coşkimuzla selamlıyor, mücadelenizde başarılar diliyoruz.

İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

SY Kızıl Bayrak/ Adana

Özgürlüğün ve umudun dünyasını yaratmak için mücadeleye!

Dostlar, kardeşler!

İşçi sınıfının kapitalizme karşı kavgasında, geleceğin değerlerini yaratma mücadelesinde yeni bir mevzi olacak Mamak İşçi Kültür Evi'nin açılışını tüm coşkimuzla selamlıyoruz. (...)

Sermaye düzeninin işçi sınıfı ve emekçilere, onların her türlü hak ve değerine dönük saldırılarının giderek boyutlandığı, giderek yoğunlaştığı bir dönemden geçiyoruz. Ve ne yazık ki tüm bu saldırılara hak ettiği yanıtı vermemize yarayacak, gücümüzü derleyip toparlayacak, değerlerimizi sahiplenip ilerletecek mücadele araçlarından büyük ölçüde yoksunuz. Eğer düzene karşı mücadeleyi yükseltmek istiyorsak bu tür araçları hızla yaratmamız, hızla çoğaltmamız gerekiyor. İşte Mamak İşçi Kültür Evi'nin açılışı böyle bir dönemde gerçekleştiği için apayrı bir önem taşıyor.

Artık işçi sınıfının mücadele bayrağı Mamak'ta da dalgalanacaktır. Artık bir mevzi de Mamak'ta açılmıştır. Bu bize güç veriyor, sevinç veriyor, onur veriyor.

Biz diyoruz ki, bu çürümüş köhne düzene karşı mücadele bayrağını daha da yükseltmenin, her alanda dalgalandırmanın, yarattığımız bu mevzileri daha da çoğaltmanın zamanıdır.

Biz diyoruz ki, işçi ve emekçilerin yaşamını cehenneme çeviren duvarları yıkmanın, özgürlüğün ve umudun dünyasını yaratmaya girişmenin zamanıdır.

Her türlü haksızlığın, adaletsizliğin, yolsuzluğun kaynağı olan kapitalizme karşı sosyalizm bayrağını yükseltmenin zamanıdır.

Ve Ankara'nın tüm işçi ve emekçilerini bu mücadelede kullanabilecekleri önemli bir olanak olan Mamak İşçi Evi'ni sahiplenmeye, çalışmalarına aktif olarak katılmaya çağırıyoruz! Gün mücadele günüdür.

Sınıfa karşı sınıf!

Düzene karşı devrim!

Kapitalizme karşı sosyalizm!

Esenyurt İşçi Kültür Evi

Sermaye iktidarının saldırılarının yoğunlaştığı, biz işçi-emekçi ve gençliğe Amerikan askeri olmanın dayatıldığı böyle bir dönemde kurduğunuz Mamak İşçi Kültür Evi, işçi sınıfı davasında ileriye doğru atılmış önemli bir adımdır.

Davanız biz komünist gençliğin de davasıdır. Hepinizi devrimci coşkimuzla bir kez daha selamlıyoruz.

Emperyalizmin savaşına karşı savaş!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Ekim Gençliği/ Ankara

Merhaba dostlar!

Ülkenin İMF anlaşmalarıyla emperyalizme teslim edilmesine sessiz kalmayan devrimci tutsakların başlatmış olduğu Ölüm Orucu'nun yıldönümünde açılmakta olan İşçi Kültür Evi'nin yeni mevziler yaratmasını, çeliğe verilecek suyun kaynağını bulması inancıyla selamlıyoruz!

İdil Can Kültür Merkezi/ Ankara

(...) Emperyalizmin yapısal bunalımı; savaşı, sömürüyü, şiddetlendirilmiş inkar ve imha politikalarını, öncülerini halktan yalıtma adına gerçekleştirilen katliamları-gerici zindan restorasyonlarını beraberinde getiriyor.

Bütün bu olumsuzlukların yanında bir de uğultu var kulaklarımızı tırmalayan, peyder-pey yükselen... Bu ses; proletarya ve önderliğindeki ezilen dünya halklarının zafer mustusundan başkası değil. Bu ses; Seattle'da, Davos'da, Prag'da parlayan anti-emperyalist öfkeden, ABD'nin ikiz kulelerindeki coşkimudan, Türkiye'de büyük zindan direnişinden yükselen devrimci kavgadan başkası değil.

Emperyalist, feodal, şovenist ve her türden gerici kültüre karşı; halkların üretimden gelen ilerici kültürünü var etme çabasındaki bizlerin yolunu aydınlatan meşalesi olan bu ses aynı siperde yer aldığımız İşçi Evi'nden haykırıyor bugün.

Dost kurumumuz İşçi Evi'nin açılışını kutluyor, çalışmalarında başarılar diliyoruz.

Tohum Kültür Merkezi/ Ankara

Merhaba,

Yüzyıllardır süren emeğin kurtuluşu mücadelesinde tüm barikatlara, katliamlara, işkencelere rağmen ayaktaız. Fabrikada işçinin sendikalaşmak için, taşeronlaşmaya karşı verdikleri mücadeleyle, tarlada köylünün emeğinin bedelini alma mücadelesiyle, emekçinin hak mücadelesiyle, okulda öğrencinin YÖK'e karşı, kişiliksizleşmeye, yozlaşmaya karşı mücadelesiyle, zindanlarda tutsakların o sonsuz mücadelesiyle sınıfın iktidar mücadelesinde hep bir adım daha ilerliyoruz.

Gündüzlerinde sömürilmeyen, gecelerinde aç yatılmayan, ekmek, gül ve özgürlük günlerinin mutlak geleceğine olan inançla Mamak İşçi Kültür Evi'nin açılışını kutluyoruz. Çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

SY Kızıl Bayrak Kırşehir çalışanları

Esenyurt İşçi Bülteni'nden...

Merhaba,

Esenyurt, binlerce işçi ve emekçinin oturduğu bir semt. Burada oturanlar olarak çevre fabrikalarda, atölyelerde çalışıyoruz. Patronlara alınterimizi, göz nurumuzu satarak geçiniyoruz. Her birimiz farklı milliyetlerden farklı memleketlerden geldik. Kürt de olsak, Türk de olsak, Sivaslı ya da Karanlı da olsak ortak bir noktamız var. Hepimiz işçiyiz. Bizi birbirimize bağlayan ortak bir yaşam biçimimiz var. Dertlerimiz, ortak sorunlarımız var.

Çalıştığımız fabrikalarda atölyelerde sömürüyü en yoğun şekilde yaşıyoruz. Yaşamak ne kelime, iliklerimizde hissediyoruz. Büyük çoğunluğumuz sendika, sigorta nedir bilmiyor. Hiçbir sosyal hakkımız olmadan, dizginsiz kuralsız bir şekilde sömürülüyoruz. Sabahın köründen gece karanlığına kadar en kötü koşullarda çalıştırıyorlar bizi. Ama karşılığında aldığımız ücret neredeyse ekmek paramızı bile karşılamayacak düzeyde. Sefalet içinde yaşıyoruz. ‘Patronun işine gelmediğinde ise kullanılmış mendil gibi buruşturulup köşeye atılıyor’. Çoğumuz her an işten atılma korkusu

içinde. Çünkü patronun işine gelmediğinde kullanılmış bir kağıt mendil gibi sokağa atılmak var...

Sadece Esenyurt'ta mı? İşçi ve emekçilerin durumu bütün ülkede aynı. Bugünkü hükümet işbaşına geldiğinden beri bizleri daha da yoksullaştıracak bir yığın yasa çıkardı. Kazanılmış haklar teker teker gaspedildi. Halkın verdiği oylarla seçimi kazanan partiler işin başına geçtikten sonra bizlere savaş açtılar. Memleketin dümenini allayıp pullayarak getirdikleri bir Amerikan ajanının eline teslim ettiler. “15 günde 15 yasa”yı alalecele meclisten geçirip, sermaye sınıfının yarattığı krizin faturasını biz işçi ve emekçilerin sırtına yıktılar. İki milyon kişiyi işten atarak, ücretlerimizi kırparak, ek vergiler koyarak, ücretsiz izine göndererek, bizi sefalet

kuyusuna ittiler. Hakkını arayan kardeşlerimizi polis copu ve jandarma dipçığı ile karşıladılar.

Bize bütün bunları reva görürken

emperyalistlerin, IMF memurlarının karşısında el pençe durup, üç beş kuruş dilenmekten utanmadılar. Ülkenin tüm zenginliklerini emperyalist tekellere peşkeş çektiler. Şimdi ise sadece Amerika ve diğer emperyalistlerin işine yarayacak, halklara ise acı ve gözyaşı getirecek bir savaşa sürüklüyorlar bizi. Soyup soğana çevirdikleri yetmedi. Şimdi de Amerika'dan üç beş kuruş alabilmek için evlatlarımızın kanı üzerinden pazarlık yapıyorlar

Bizler tüm bunları haketmiyoruz. Krizi bir yaratmadık. Savaşı da biz çıkarmıyoruz. Bütün bunların bedelini ödemek bizim kaderimiz değil. Bizler istersek alnımıza yazılmak istenen bu kötü kaderi değiştirebiliriz. Bunun için ise biraraya gelip örgütlenmemiz, güçlerimizi birleştirmemiz gerekiyor.

Patronların bugün bu kadar güçlü olmalarının tek nedeni örgütlü olmalarıdır. Karşımızda boy boy partileriyle, kendi çıkarlarına göre düzenlenmiş yasalarıyla, mahkemeleriyle, ordusu ve polisiyle, örgütlü bir patronlar sınıfı var. Çıkarlarını korumak, bizi ezip sömürmek için her aracı kullanıyorlar. O halde bizler de sermayeye karşı bir sınıf olarak kendi çıkarlarımızı savunmalıyız.

Esenyurt İşçi Bülteni, sermayenin sömürü saltanatına karşı Esenyurt'taki işçi ve emekçilerin sesi olabilmek için çıkıyor. İşçi ve emekçilerin çıkarlarını savunmak, sorunlarına sahip çıkmak için yayınlanıyor. Birbirimizin ne yaptığından haberdar olmak için,

deneyimlerimizi ve sorunlarımızı paylaşmak için, bir araya gelip örgütlenmek için böyle bir sese ihtiyacımız var.

Esenyurt İşçi Bülteni'ni sahiplenmeliyiz. Onu örgütlenmemizde bir araç olarak kullanmalıyız. Her fabrikaya, her atölyeye, her eve ulaşması için çaba harcamalıyız.

**Bültenimize sahip çıkalım!
Okuyalım, okutalım, yazı yazalım!**

(Yayın hayatına yeni başlayan
Esenyurt İşçi Bülteni'nin
“Sunuş” yazısıdır...)

Esenyurt İşçi Bülteni'nden...

Emperyalist savaş tehdidine karşı, yapabileceğimiz çok şey var...

11 Eylül'den beri medyada bir savaş çığırtkanlığı sürüyor. Amerika Bin Ladin'i suçlu ilan etti ve ardından bunu bahane ederek Afganistan'a saldırdı. Bu gelişmeyle birlikte Türkiye'nin savaşa asker gönderip-göndermeyeceği tartışması başladı.

Aslında bu tartışmanın tek nedeni, daha öncesinden verilen karar doğrultusunda kamuoyu oluşturmak ve insanları bu yönde ikna etmektir. Süreç çok hızlı işlediği için işçi ve emekçileri savaşa katılma fikrine alıştırmadan meclis savaşa asker gönderme kararının önünü açtı. Amerika öyle istiyordu ve öyle oldu. Amerika'nın sözünden çıkmayan iktidar halka, ülkeye ve insanlığa ihanet anlamına gelen bir karara imza attı. Üstelik bir savaşın ne büyük bir yıkım getireceğini bile bile.

Televizyonlarda yapılan tartışmalarda bu savaşın kimin yararına olacağı konusu hep gözden uzak tutuluyor. Savaş işçi ve emekçiler için ne gibi yıkımlar getirecek, bunlar konuşulmuyor. İşlerine gelmediği için bunları hiç tartışma gereği duymadılar.

Bu savaş tamamen emperyalist bir savaştır. Yani dünya üzerindeki sömürü ve yağma pastasından kim daha fazla pay alacak, petrol kuyuları, değerli madenler kimin denetiminde olacak, bunun savaşı veriliyor şu anda. Yoksul halkların yaşadığı ülkeler parselleniyor bu nedenle. Bundan dolayı da bu savaşın acısını, cefasını her yönüyle işçi sınıfı ve ezilen halklar çekecek, sefasını ise patronlar sınıfı sürecektir. Peki bu savaş Türkiyeli işçi ve emekçilere nelere malolacak?

1- Ekonomide durgunluk, belirsizlik daha da beter bir hal alacağından işsizlik artacak, işsizler çoğaldığı için ücretler tepe taklak düşecektir.

2- Zaten ağır olan çalışma koşulları iyice ağırlaşacaktır. Türkiye'nin doğrudan savaşa girmesi durumunda günlük çalışma süreleri uzatılacak. Kırıntı düzeyindeki hakların adı bile kalmayacaktır.

2- Hayat pahalılığı dayanılmaz bir hal alacak, alım gücü iyice zayıflayan işçi ve emekçiler açlıkla yüzyüze kalacaktır. En sıradan şeyler bile karaborsaya

düşecektir.

3- Cepheye Koçlar, Sabancılar gitmeyeceğine göre, savaşa bundan hiçbir çıkarı olmayan işçi ve emekçiler, onların eşleri, çocukları, kardeşleri, yakınları gidecektir. Belki de binlerce, onbinlerce insanımız Amerika'nın çıkarları için ölecektir.

4- Depremi fırsat bilen hükümet nasıl mezarda emeklilik yasasını bir gecede meclisten geçirdiyse, şimdi de savaş bahane edilerek kıdem tazminatları kaldırılacak, esnek üretim yasal hale getirilecek, SSK tasfiye edilip sosyal haklarımız gaspedilecektir.

5- Bu savaşta petrol şirketleri, silah şirketleri palazlanacak, savaşta yanıp yıkılan bölgeler iş sahası olarak açılmış olacak yani sermaye için ucuz hammadde, pazar elde edilmiş olacaktır.

6- Her türlü örgütlenme ve hak arayışı terörizm bahanesiyle bastırılacak-yasaklanacaktır. Normal zamanda bile lastik ve cam sektörlerindeki grevleri ulusal güvenliği gerekçe göstererek yasaklamışlardı. Şimdi bu tip yöntemler daha da meşrulaştırılarak işçilerin ve emekçilerin eli kolu bağlanmış olacaktır.

O halde ne yapacağız?

İşçi ve emekçiler kendilerine yıkım getirecek bu savaşın önüne geçebilmek için savaşa karşı birleşmek zorundadır. Çünkü görüldüğü gibi savaş çok büyük bir yıkım demektir. Sadece savaş çıkmaması için değil, sürekli savaş kışkırtıcılığı yapan sermaye düzenine karşı da mücadele yükseltilmelidir.

İşe kendi çevremizi bu büyük sorun karşısında duyarlı hale getirmekle başlayabiliriz. Bizim gibi düşünenlerle birlikte işyerimizde ve mahallemizde “Savaşa karşı mücadele komiteleri” kurabiliriz. Düzenlenen eylemlere topluca katılabiliriz. Önemli olan bu işi başarıma konusunda kendimize güvenebilmek ve mücadele konusunda kararlı olabilmektir. Böyle davrandığımızda yapabileceğimiz birçok şeyin olduğu daha kolay görülecektir.

İsviçre Ekim Gençliği kampı...

“Başka bir dünya mümkün!”

İsviçre’de 13-15 Ekim’de “Başka bir dünya mümkün!” şiarı altında düzenlediğimiz 7. *Ekim Gençliği Kampı*, 2001 yılı içinde ikinci kampımız oluyor.

“Başka bir dünya mümkün!” şiarını seçmemizin nedenlerinden biri, bu sloganın Cenova sokaklarında emperyalist küreselleşme karşıtı göstericilerin attığı slogan olmasıydı. Bu slogan, dünyada işçi sınıfı ve gençliğin kapitalist sistemden kopuşunu ve sosyalist bir dünya için ortaya çıkan yeni dinamikleri simgelemektedir. Ayrıca amacımız, “Başka bir dünya mümkün!” şiarıyla gençlerin zihninde başka bir dünyanın nasıl bir dünya olabileceği üzerine soru işareti yaratmaktır.

Kamp öncesi düzenlenen bir piknikte yapılan toplantıda ikinci kampımızın düzenlenmesi için genç yoldaşlar istekli olduklarını belirttiler. Kısa olan hazırlık süresinin getireceği zorluklar ve bölgesel çalışmaların geliştirilmesinin gerekliliği üzerine tartışıldı. Seminer konuları seçildikten sonra programımızın hazırlığına geçildi. Kamp programı İsviçre’nin çeşitli bölgelerinde dağıtıldı. Kültürel faaliyetler hazırlandı.

Kampımız açılış konuşmasıyla başladı. Kampın kısa bir tanıtımı yapıldıktan sonra ÖO’nda şehit düşen devrimciler anısına saygı duruşu yapıldı. Şiirlerle açılış bölümü tamamlandı. İstanbul *Ekim Gençliği*’nden gelen bir mesaj ile Ölüm Orucu direnişçisi Allattin Karadağ’ın yazdığı bir mektup okundu. Çeşitli bölgelerden katılan gençler kendilerini kısaca tanıttılar.

Seminerler:

Zaman sınırlılığı nedeniyle sadece iki seminer gerçekleştirilebildi.

Birinci seminerimizde 11 Eylül’de Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagon’a yönelik saldırıların

ardından yaşanan gelişmeleri tartıştık.

Bu saldırıların dünya siyaseti bakımında önemli sonuçlara yolaçmış bulunduğu, ABD emperyalizminin kudretine meydan okumak anlamına gelen bir saldırı olduğu belirtildi. Saldırının hemen ardından ABD, dünyanın mazlum halklarına, tüm devrimci ve ilerici güçlere, yanısıra ABD hükümdarlığına karşı olan herkese savaş açmıştır. Emperyalist şefler bunun her türlü kirli yöntemin kullanılacağı acımasız bir savaş olacağını ve sonuç alınıncaya kadar sürdürüleceğini vurguluyorlar. Emperyalist topyekün savaşın bir gereği olarak emperyalist metropollerde temel demokratik hak ve özgürlüklere saldırılıyor. “Terörizme savaş”, “güvenlik önlemleri” adı altında polis devleti uygulamalarına ve yasal düzenlemelere geçiliyor. Terör dehşeti havası yaratılıyor. Teröre karşı ilan edilen savaşın diğer hedefi ilerici devrimci güçler ve dünyanın ezilen halklarıdır. Afganistan’dan sonra sıra Ortadoğu halklarına gelecek, bunu başkaları izleyecektir.

İkinci seminer konusu emperyalist küreselleşme ve burjuva demokrasisiydi. İlk olarak özelleştirmeler üzerine bir değerlendirme yapıldı. Özelleştirmenin sonuçlarına, işçi ve emekçilerin işlerini kaybetmesi olgusuna değinildi. Teknolojik gelişmenin işçilerin çalışma koşullarını kolaylaştırmak yerine işsizlik ürettiği vurgulandı. Dünya Bankası ve İMF’nin kısa bir tanıtımı yapıldı. Dünyada 7 emperyalist ülkenin yöneticileri G-8 zirvesinde bir araya gelerek 6 milyar insan hakkında karar aldıkları, bizim haklarımızın sınırlarını onların çizdikleri anlatıldı.

Uluslararası kapitalizm saldırı politikalarıyla işçi ve emekçilerin haklarını gaspetmektedir. Bu nedenle yüzbinlerce insan sokaklarda taleplerini haykırmakta, “Başka bir dünya mümkün”

sloganıyla sosyalizme yönelmektedir. Bu hareketler giderek gelişecek ve ilerleyecektir.

Kültürel faaliyetler:

Bir genç işçinin hayatını anlatan bir tiyatro ile üç skeç hazırlanmıştı. Bir skeçte genç arkadaşlar Amerika’da yaşanan olayı canlandırdılar. Bilgi ve sinevizyon yarışması yapıldı. Şenliğimizde kadınlar korusu bir müzik dinletisi verdi. Şiirler okundu ve halaylar çekildi. Kaynaşmayı sağlamak için kır gezisi düzenlendi.

Sonuç:

Kampın sınırlı bir zaman içinde hazırlanması katılımı olumsuz yönde etkilese de, aramıza yeni katılan gençler üzerinde oldukça olumlu bir etki bıraktı. Dostluk ortamı ve kendilerini özgürce ifade etme olanakları bunda önemli bir rol oynadı.

Kampa yeni katılan bir gencin belirttiği gibi, şimdi önemli olan kampın sıcaklığını bundan sonraki pratik çalışmalarımıza yansıtabilmektir. Mücadelemizde başarılı olabilmek için kitleyle buluşabilen politikalar üretmeliyiz. Gençlere çeşitli yönlerden destek sunmmalıyız. Birincisi gençlere güncel konular üzerine tartışma ve kendilerini geliştirme imkanları sağlayacak eğitim çalışmalarını düzenli olarak yapmaktır. Ayrıca kültürel-sosyal faaliyetler gerçekleştirmek önem taşımaktadır. Gençlerle dostluk ortamı kurmak, sorunlarına çözüm aramak, dayanışmayı geliştirmek gerekiyor.

Kampımız çeşitli eksikliklerimize rağmen bizim için yeni bir deneyim oldu. Bu deneyimin sonraki çalışmalarımız için önemli olanaklar ve açıklıklar sağladığını düşünüyoruz.

Sömürsüz, savaşırsız bir dünya için ileri! Gençlik gelecek, gelecek sosyalizmdir!

Ekim Gençliği/İsviçre

Sırbistan’da yaygın grevler

Sırbistan’da, başta başkent Belgrad olmak üzere büyük kentlerde, yaygın grevler ve protestolar yaşanıyor. İşten atılmaları kolaylaştıracak olan yeni iş yasa tasarısı son aylarda defalarca protestolara neden olmuştu.

Geçtiğimiz Çarşamba günü 22 kentte 240 işyerinde 150 bin işçinin katıldığı bir genel grev yapıldı. Sırbistan Sendikalar Birliği (SSS) başkanı protestoların yasa masadan kalkana kadar süreceğini, eylemlerin grevden çok politik bir mücadele karakterine sahip olduğunu açıkladı. İşçiler ayrıca çalışma bakanını istifaya çağırdılar.

Sırbistan Sosyalist Partisi grevci işçilerin taleplerini desteklediklerini açıklarken, Bağımsız Sendikalar Birliği de çalışma bakanının istifasını talep etti. Ayrıca Montenegro (Karadağ) Sendikalar Birliği de grevci işçilerle dayanışma içinde olduklarını açıkladı. Ve Perşembe (18 Ekim) günü dayanışma eylemleri gerçekleştirdiler.

Perşembe akşamı hükümetin yasada yaptığı değişikliği yetersiz bulan işçiler, Cuma günü de eylemlerini sürdürdü. Ülkeedeki tüm trenler 1 saat durdu. Sırbistan Sendikalar Birliği’ne bağlı işçiler öğle saatinde ana caddeler üzerinde barikatlar kurdular.

Yasayı protesto eden işçilerin kararlılığı, önümüzdeki günlerde yaygın grevler ve protesto eylemlerinin süreceğini gösteriyor.

Bu savaşta iyi olan taraf yok

Afganistan’a yönelik bombardımanlar ile ‘akıllı silahlar’ ve hava kuvvetlerinin ‘titiz müdahale operasyonları’na ilişkin sefil mitosları imha edildi.

Amerikalıların “akıllı silahları”

Yugoslavya’da hastaneleri, Kosova’da göçmen konvoylarını nasıl vurdularsa, aynı şekilde Kandahar’da hastaneyi ve Kabil’de Kızılhaç deposunu vurdu. Masum insanların kurban olduğu bu cinayetlere askeri dilde ‘bitişikteki zararlar’ deniyor. Hedef, bu cinayetlerin kaçınılmaz olduğunu ve sebep olanların da aslında ‘üzüntü’ duyduğunu anlatmak.

Afganistan harekâtı ve masum insanların ölmesi “iyinin kötüye karşı savaşı” değildir. Çünkü, bölgeden gelen görüntülerin, 11 Eylül’deki cinayetlerden hiçbir farkı yok. Bir şair (Yiannis Griparis) kehanetinde “Yönetimdekiler savaş ilan ederek gizlice insan denen malı sayacaklar” diyordu. İnsan denen malı sayıyorlar şimdi. Ancak, şairin yanlışlığını kanıtlarcasına gizli değil, uluorta sayıyorlar. ABD’nin 2005 yılına kadarki savunma harcamaları yüzde 66 oranında artırılacakmış. Amerikan ordusunun donatımını üstlenen silah fabrikalarının hisseleri yüzde 30 oranında yükselmiş.

Savaş paranoyası ile ahlaksızlık insan değerini daha da bayağılaştırmak için adeta çiftleştirdi. Aslında yerinde dimdik duran terör ile mücadele uğruna ‘bitişikteki zararlar’ın aynı zamanda “bitişik kazançlar” da sağlaması ayıbı ile karşı karşıya bulunuyoruz.

(Yunan gazetesi Elefterotipia, Başyazı, 17 Ekim 2001)

Mülteciler Taliban'dan değil, bombalardan kaçıyor

Robert Fisk

(...) Sivil kayıplar artmaya başladı. Kandahar'dan her gün yıkıntılar altında gömülü kalan sivillerle ve Amerikan bombalarının parçaladığı çocuklarla ilgili korkunç haberler geliyor. Taliban, Batılı gazetecilerin sivil kayıplarla ilgili haberleri doğrulamak için ülkeye girmesine izin vermiyor. (Burada Amerikalıların topluca oh çekmeleri gerek). Birkaç televizyon ekibi bir hafta kadar önce Celalabad yakınındaki Horum'da 18 taze mezar bulunca, ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld 'gülünç' tanımını kullanarak ölümlerle alay etti. Ama bu çok uzun süremeyecek.

'Ebedi Adalet' ve 'Sonsuz Özgürlük' için yapılan tüm savaşlarımızın alameti farikası birbirine benziyor: Hava üstünlüğü saçmalıkları, 'kumanda ve kontrol merkezleri'nin baskı altına alınması, radar yetenekleri... 1999'da NATO, Kosovalı Arnavut mültecilerin evlerine dönüşünü sağlamak için savaş başlattığını iddia etti. (Gerçi savaş başladığında mültecilerin çoğu zaten evlerindeydi). Sırbistan'a yaptığımız bombardıman, evlerini kaybetmelerine yol açtı. Etnik temizliğin tüm suçu açıkça Slobodan Miloseviç'e ait olsa da, Sırlar bize, NATO'nun düşmanlıkları tekrar açması durumunda neler olacağını söyledikleri için, çekilen acılarda büyük sorumluluğumuz var.

NATO'nun kaçış maddesi de bu sefer işe yaramayacak. Binlerce Afgan mülteci sınırlara dayandıkça, Taliban'dan değil bombalarımızdan ve füzelerimizden kaçtıkları açıkça belli oluyor. Taliban, kendi Peştun nüfusuna etnik temizlik uyguluyor.

Bombalarımız şehirlerine düşerken, mülteciler, duydukları korkudan bahsediyorlar. Bu insanlar 'teröre karşı savaş'ımızdan korkuyorlar. Bu savaşın kurbanları, 11 Eylül'de Dünya Ticaret Merkezi'nde ölen insanlar kadar masumlar. Nerede duracağız?

Bu önemli bir soru, çünkü, Afganistan'da kış fırtınaları başladıkça, hiçbir propaganda uzmanının engellemeye gücünün yetmeyeceği bir trajedinin başlangıcı yaklaşıyor. Açlıktan ya da soğuktan ölen binlerce kişinin Taliban'ın sabit fikirliliğinin ya da Taliban'ın 'terörizmi' desteklemesinin veya Taliban'ın insani yardımları çalmasının kurbanı olduğunu söyleyeceğiz.

İtiraf etmeliyim, İsrail'in her bir Filistinlinin işgalcilere taş atışında 'terör' kelimesini kullanmasının da etkisiyle, 'terörizm' kelimesinin kendisini ırkçı ve yapmacık bulmaya başladım. Tabii ki, her ne kadar BBC ve CNN birbirinden kopya çeker gibi 'terörizme karşı savaş' terimini kullansa da, öyle bir şey yok. Tamil Kaplanları'nın intihar komandolarına, ETA'ya, gerçek IRA'ya, Kuzey Iraklı Kürt gerillalara saldırmayı planlamıyoruz. ABD, Latin Amerika'daki teröristleri (kontragerillaları) desteklemek için çok zaman harcadı. Şu an Afganistan'da bombalananlardan bahsetmiyorum bile... Daha önce de dediğim gibi, bu, Amerika'nın düşmanlarına karşı bir savaş. 11 Eylül tarihi ikon statüsüne gelirken, New York ve Washington'daki insanlık suçlarına misilleme yapıyoruz. Fakat sorumluları yargılamak için mahkeme kurmuyoruz.

6 bin rakamı, 11 Eylül'ün hemen ardından olduğu

gibi, yine korkunç bir rakam. Peki ya bizim sorumlu olduğumuz ölümler aynı rakama yaklaşırsa ne olacak? Pakistan sınırındaki mülteciler bana, Afganistan'daki bombalarımızın onlarca, hatta yüzlerce ölüme yol açtığını söylüyorlardı. BM görevlilerinin açlık, yoksulluk ve bombalarımızdan kaçarken ölenlerin detaylarını vermeleriyle birlikte, 6 bine ulaşmak çok uzun sürmeyecek. Yetecek mi? Taliban ya da Usame bin Ladin'le ilgisiz 12 bin kişinin ölümü bizi yatıştıracak mı? Ya da 24 bin? Eğer bu hileli 'terörle savaş'ta amaçlarımızı bildiğimizi düşünsek bile, oran hakkında bir fikrimiz var mı?

Tabii ki gelecekteki trajediler için Taliban'ı suçlayacağız. Aynı uyuşturucu ihracatı için suçladığımız gibi. Tek yapmamız gereken, BM Uyuşturucuyla Mücadele Programı'nın, Afganistan'daki afyon üretiminin, Taliban'ın koyduğu yasaktan beri yüzde 94 oranında düştüğü yolundaki açıklamasını unutmak. Afganistan'ın şu anki afyon üretiminin çoğu (evet, doğru tahmin ettiniz) Kuzey İttifakı'ndaki dostlarımızdan geliyor.

Bay Bush'un dediği gibi, bu savaş, diğerlerine benzemeyecek, ama onun düşündüğü anlamda değil. Adalet ya da özgürlük getirmeyecek. 11 Eylül'deki insanlık suçlarını dahi gölgede bırakacak ölümlerle sonuçlanacak. Bu konuda bir planımız var mı? 'Teröre karşı savaş'ın yanlışlığını, Usame bin Ladin'le hesaplaşma gününü erteleme pahasına da olsa açlık ve kuraklığa karşı bir savaşa dönüştürebilecek miyiz? (23 Ekim 01/Independent)

Batının tecavüzcü ve katil “müttefikler”i

Robert Fisk

Buna CNN'de “Amerika'nın Yeni Savaşı” diyorlar. Ve elbette her zamanki gibi yanlış yapıyorlar. Çünkü geçen ay New York ve Washington'daki insanlık suçlarını planlayan uğursuz insanları “adalet önüne çıkarma” arzumuzu gerçekleştirmek için ünlü tecavüzcü ve katilleri kirahyoruz.

Eski savaş

Bu eski bir savaş. Geçtiğimiz otuz yıl boyunca dünyanın her yerinde gerçekleştire geldiğimiz sıradan bir uygulama. Amerikalılar Vietnam'da daha fazla kayıp vermekten kaçınmak istiyorlardı, bunun için Güney Vietnam ordusunu fedaileri olsunlar diye eğitip silahlandırdılar. İsraililer Güney Lübnan'da Filistinliler ve Hizbullah'la savaşması için haydut Lübnan milislerini kullandılar. Falanj ve sözde “Güney Lübnan Ordusu” İsrail'in fedaisi olacaktı. Başaramadılar. Ama bu zaten taşeronlarla verilen savaşların doğasında var. Kosova'da da KLA (Kosova Kurtuluş Ordusu) fedailiğimizi yaparken biz tam teçhizatlı NATO birliklerimizin kılına zarar gelmemesini sağladık.

“Bizim teröristler”

Şimdi de yüzümüz şu kadar olsun kızarmadan Afganistan'daki sözde “Kuzey İttifakı”yla anlaşıyoruz. Amerikan gazeteleri lafı hiç dolaştırmadan bunların Usama bin Ladin'i ve Taliban'ı avlama/adalet önüne çıkarma/yakıp kül etme/tasfiye savaşımızda bizim “fedailerimiz” olacaklarını yazıyorlar. “İttifak”taki katillerin tüm kanlı, ırz düşmanı tarihini ezbere bilen ABD yetkilileri yürek ferahlığıyla Afganistan'a demokrasi getirmemiz ve Taliban'ı ülkeden sürüp çıkartmamız için yardımcı olacak olanların bunlar olduğunu söylüyorlar. İşin aslı bir terörist çeteden kurtulmak için başka bir terörist çeteyi, kendi teröristlerimizi, kirahyoruz biz. Acaba, New York ve Washington'da hayatlarını kaybedenler buna ne derlerdi.

Ama önce her şeyi sıraya koyalım. 11 Eylül saldırıları insanlığa karşı bir suçtu. Bu kitle katliamını planlayan uğursuz insanların adalet önüne çıkarılmaları gerekiyor, tekrar ediyorum, gerekiyor. Bu, Suudi usulü “adalet”leriyle kol, bacak kesen, kadınları idam eden Taliban'ın sonu demek olaksa ne ala. Afganistan'ın kuzey köşesini ellerinde tutan savaş ağaları, milliyetçiler, ırz düşmanları ve işkencecilerin Kuzey İttifakı çok açık ki ABD'deki 7000 masum sivil katletmiş değillerdir (tekrar ediyorum değillerdir). Hayır, aralarındaki katiller katliamlarını kendi bahçelerinde Afganistan'da yapmışlardır. Tıpkı Taliban gibi. (...)

“Kudretli eşkıya Dostum”

Böylece örneğin İttifak'ın en kudretli eşkıyasından Abdül Reşid Dostum'un adamlarının doksanlarda Kabil'in dış mahallelerinde nasıl ırza geçerek ve katliam yaparak ilerlediğini görmezden geliverdik. Bunlar genç kızları zorla adamlarıyla nikahlıyor, ailelerini katlediyor, ve hepsini Mesud'un gözleri önünde yapıyorlardı. Dostum durmadan saf değiştirirdi. Rüşvet verilerse Taliban'ın tarafına geçer ve Afganistan'da iktidarı elinde tutan Vahhabi eşkıyasının katliamlarına katılır, birkaç hafta sonra İttifak saflarına dönerdi.

“Sayaf'ın seks köleleri”

Dostum'un ardından Resul Sayaf'a gelelim. Başlangıçta “Afganistan'ın Özgürlüğü İçin İslami Birlik”in lideri olan Sayaf bir Puştıydı. Ama adamları, 1992-96 arasında işledikleri insan hakları ihlalleri sırasında Şii ailelere işkence etmiş, kadınları seks kölesi olarak alıkoymuşlardı. Sayaf'ın İttifak'ın 15 liderinden yalnızca bir olduğuna kuşku yok ama bu canilerin Amerika'nın yeni fedaileri olduğunu bilmek bile Kabil'in dehşet içindeki halkını iliklerine kadar titretmeye yetiyor.

“Zahir Şah'ın demokrasiyle ne ilgisi var?”

Amerikalıların ısrarıyla İttifak'ın oğlanları yağlı ve hasta eski Afgan Kralı Muhammed Zahir Şah'la görüşmeler başladılar. Elbette onun krallığı ihya etmekle ilgilenmediğini söylüyor olması saygıdeğer bir davranış, ama belli ki hırslı torununun Afganistan için başka planları var. “Afganistan Milli Birlik Yüksek Konseyi”nin kurulmasının ardından bir geçici hükümet seçmek üzere bütün aşiretleri bir araya getiren bir “loya cerga” (yüksek meclis) oluşturulacağı söyleniyor. Bundan sonra da demokrasinin çöküşü ve komünizmin ülkeyi yıkışı öncesindeki güzel günlerin hatrasına ulusal birlik simgesi olarak yaşlı kral Afganistan'a getirilecek. Bunun için de, şahsen hoş ve Taliban'ın yanında evliya gibi bir insan olan Kral Zahir Şah'ın demokrasiyle herhangi bir ilgisinin olmadığını unutmamız gerekecek. (...)

ABD'de 7 bini aşkın masum öldürüldü ama 1980'den bu yana katledilmiş olan 2 milyon Afganistanlının bunun yanında esamisi bile okunmuyor. Bu açlıktan kırılan ülkeye insani yardım göndersek de göndermesek de Taliban'ı devirmemize ve bin Laden'i bedavadan ele geçirmemize yardımcı umuduyla bir avuç eşkıyayı silahlandırmak için daha fazla silah yağdırdığımız ortada.

Karanlık gelecek

Bütün bunlardan sonra geleceğin karanlık olacağını düşünüyorum. “Kuzey İttifakı” bizim için çalışacak. Bizim için ölecek. Onlar çalışıp ölürlen biz Taliban'ı bölmeye ve onların daha az katil olanlarıyla anlaşmaya ve müstakbel hükümette İttifak'taki düşmanlarının yanında bir sandalye elde etmelerine çabalayacağız. Öteki Talibanlar, Kraliçenin şilinine ve Bush'un dolarına tamah etmeyecek olan Talibanlarsa dağlardaki keskin nişancılarıyla adamlarımızı vuracak, jetlerimizi düşürecek, Ladin olsa da olmasa da Batıyı yeni saldırılarla tehdit etmeyi sürdürecekler. (...) (The Independent/12 Ekim 2001)

“Hür dünya” kimin dünyası?

Dünya halkları bugün sermayenin esareti altında modern kölelik çağını yaşıyorlar. O halde bu “hür dünya” kimin dünyası?

İkinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında dünyanın üçte biri emperyalist-kapitalist sistemin denetimi dışına çıktı. Ekim Devrimi ile başlayan süreç, Nazi faşizminin ezilmesi, Doğu Avrupa ülkelerindeki halk demokrasileri ve Çin Devrimi buna imkan tanıdı. ABD önderliği altında biraraya gelen emperyalistler, sosyalizme ve devrimci halk hareketlerine karşı seferberlik ilan ettiler. Kendileri “hür dünya”yı temsil ediyorlardı ve demokrasinin egemen olması için ne gerekiyorsa yapacaklardı! Baş düşman komünizmdi.

Kapitalizmin sembolleri ikiz kuleler ve Pentagon’un vurulmasının hemen ardından, “hür dünya” yeniden hatırlandı. “Hür dünya ve demokrasi” terör tehditi altındaydı. “Modern dünyaya savaş açılmış”tı. Emperyalistler yeniden ABD’nin önderliğinde “hür dünya”yı korumak için ne gerekiyorsa yapacağını ilan ettiler.

Köhnemiş dünyanın harcı yağma ve kölelikle karılmıştır

Köhnemiş dünya ile kastedilen elbette emperyalistlerin bürokratik-askeri-teknik vb. aygıtlarının güçsüzlüğü değildir. Dünyayı defalarca kez yok edebilecek bir silah donanımına sahiptirler. Köhnemiş olan onların sistemidir; siyasal olarak gericileşmiş, tüm insani değerlere yabancılaşmış, toplumsal gelişmenin en büyük engeline dönüşmüş olmalarıdır. Bu yönüyle modern kapitalist dünya insanlığın önünde aşılması gereken bir engel konumundadır

“Hür dünya” ile kastedilen kapitalist-emperyalist ülkelerdir. Kapitalist ilkel sermaye birikiminin ilk oluştuğu yer Avrupa’dır. Sömürgecilik, köle ticareti ve dünyanın birçok bölgesinin yağmalanması bu birikimin oluşmasında temel önemde bir yere sahiptir. “Sermayenin bütün gözeneklerinden kan ve irin fışkırarak dünyaya gelmesi” olgusu, kapitalizmin acımasız ve vahşi bir sömürü demek olan ilkel birikim sürecinde, sömürgecilikte, kölelerin pazarlarda bir meta olarak satılmasında vb. ifadesini bulur.

Sömürgecilik döneminde Afrika ve Asya’nın önemli bir bölümü, Amerika ve Avustralya kıtaları işgal edilip yağmalandı. Avrupa’ya akıtılan kanlı ganimetler, kapitalizmin harcının karılmasında sömürgeciliğin rolünü gösteriyor. Afrika’da zenciler, Avustralya ve Yeni Zelanda da yankiler, Amerika’da kıızılderililer katledildi, topraklarından sürüldü ve sahip oldukları zenginlikler çalındı. Amerikan kıızılderilileri ve Avustralya yankilerinin uğradıkları soykırım neredeyse nesillerini tüketecek boyutlardadır. Emperyalistlerin “ırkçılık karşıtı” Durban Konferansı’ndan uzak durmalarının bir nedeni de, bu kirli geçmişleriyle yüzleşmekten kaçınmalarıdır.

Kapitalizm emperyalist aşamaya ulaştığında, emperyalist devletler dünyayı aralarında paylaşmışlardı. 1900-1903 yıllarında bu paylaşım tamamlanmıştı. Eşitsiz gelişim yasası emperyalistler arası güç dengelerini değiştirdiğinde, yeni bir paylaşım kendini dayattı. Bu yeniden paylaşım 1914-17 yılları boyunca sürececek bir savaş anlamına geliyordu. Tarihsel olarak da gericileşen burjuvazi korkunç yıkıcı yüzünü bu savaşta sergiledi. Bilanço 20 milyon ölü, 50 milyon sakat, tahrip olmuş bir

Avrupa’dır.

Birinci paylaşım savaşının sonu, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi’nin zaferine tanık oldu. 1939’da yeni bir paylaşım savaşı ve güçlenen Sovyet iktidarını yok etme hevesleri gündemdeydi. Kapitalizmin öz çocuğu faşizm Avrupa’yı kasıp kavuruyordu. Bütün emperyalistlerin dileği, Nazi Almanyası’nın Sovyetler Birliği’ni yıkmasıydı. Ancak hesap tutmadı, tarihin tanık olduğu en kahramanca direniş faşizmin ezilmesiyle sonuçlandı. 20 milyonu Sovyet halklarından olmak üzere 52 milyon ölü, 100 milyona yakın sakat ve yeniden tahrip olmuş bir Avrupa’ya malolan ikinci paylaşım savaşı, 1945’de sona erdi. Savaşın bitiminde ABD emperyalizminin Japonya’ya attığı atom bombaları iki kenti yok etmiş ve bilanço yüzbinlerce masum insanın katledilmesi olmuştu.

20 yüzyılın ikinci yarısına hakim olan barış mı?

İkinci emperyalist savaş sonrasında dünya jandarmalığına soyunan ABD emperyalizmi, tarihin tanık olduğu en kalın suç dosyasına sahiptir. ‘50’li yıllar sonrası “barış” sadece emperyalist merkezler için geçerlidir. Bunun dışında, bizzat emperyalistler tarafından kışkırtılan bölgesel çatışmalar ve iç savaşlar hiçbir zaman durmadı. Sistemin jandarmalığını üstlenen Amerikan emperyalizmi başta olmak üzere, emperyalizmin “hür dünya”sı birçok katliama imza attı.

Sovyetler Birliği’nin faşizme karşı kazandığı zafer, Doğu Avrupa’da gerçekleşen devrimler, ardından Çin Devrimi halklara esin kaynağı oldu. Sömürgeciliğe karşı halkların özgürlük mücadeleleri giderek büyük bir ivme kazandı. Emperyalistlerin bağımsızlık savaşlarını ezmeyi amaçlayan ve kendi aralarındaki rekabetten kaynaklanan savaş ve çatışmalar, dünya halklarına ağır bedeller ödetti. Kore, Cezayir, Vietnam, Endonezya, Filistin, Lübnan, Ruanda, Somali, Irak, Yugoslavya ve birçok Latin Amerika ülkesinde yaşanan savaş ve çatışmalar on milyonlarca insanın hayatına mal oldu, olmaya devam ediyor. “Hür dünya”nın barışı bu anlama geliyor.

Emperyalist kapitalist sistem bu süreçte, İMF, DB, DTÖ gibi organizasyonlarla dünya emekçilerini işsizlik, yoksulluk ve açlığa mahkum etti. Ülkeler arası gelir dağılımı korkunç boyutlara ulaştı, bunu ülkeler içi gelir dağılımı uçurumu tamamladı. İnsanların kitlesel bir şekilde açlıktan öldüğü Afrika’dan bile her yıl emperyalist merkezlere milyarlarca dolar transfer ediliyor. Aralarında Türkiye’nin de bulunduğu yüzü aşkın ülkede İMF, dayattığı reçetelerle tekeller adına tahsilat yapıyor. Dünya emekçilerinin maruz kaldığı sömürü derinleşiyor. Yerli ve yabancı tekeller ise akıl almaz servetlere sahip oluyorlar. Emperyalist ülke işçi sınıflarının ekonomik-demokratik kazanımları da hızla gaspediliyor. “Hür dünya”nın güvenliği, bu yağma ve katliamların sürmesidir. Bunun aksi olan herşey “demokratik değerlere saldırı”dır.

Dünya proletaryası ve emekçilerinin özgürleşmesi, dünyanın gerçekten hür olması, bir ahtopot gibi dünyayı kısıkaca alan emperyalist-kapitalist sistemi yerle bir etmekten geçiyor. Emperyalist kamp zaten savaş ilan etmiş bulunuyor. Buna karşı bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklarının enternasyonal dayanışma ve mücadelesinin örülmesi büyük bir önem taşıyor.

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine <i>(Tükendi)</i>	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmişe Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı <i>(Tükendi)</i>	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu <i>(Tükendi)</i>	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi <i>(Tükendi)</i>	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi <i>(Tükendi)</i>	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık <i>(Tükendi)</i>	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları <i>(Tükendi)</i>	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar <i>(Tükendi)</i>	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi <i>Genişletilmiş 2. Baskı</i>	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri <i>(Tükendi)</i>	500.000 TL.
20-	Dünya’da ve Türkiye’de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	“İş-Ekmek-Özgürlük” sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu <i>Genişletilmiş 2. Baskı</i>	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi <i>(Z.Ekrem’e Cevap)</i>	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya’ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1, Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.
36-	TKİP Program ve Tüzüğü <i>(broşür)</i>	1.000.000 TL.
37-	Parti programı üzerine/2, Teorik ve ilkesel bölüm	2.250.000 TL.
38-	Partinin adı ve amblemi	1.750.000 TL.
39-	Örgütsel Güvenlik Sorunları	2.250.000 TL.
40-	Devrimci taktiğin sorunları	5.000.000 TL.

Emperyalist-gerici savaşlar ve kadın...

A. Sezgin

Savaş işçi sınıfı ve emekçiler için tam bir yıkım ve yok oluşturt. Görece barış koşullarında da kapitalizmin kaynakları işçi ve emekçilerin yararına kullanmadığı biliniyor. Sermayeye kaynak aktarımı söz konusu olduğunda akla ilk gelen sosyal harcamaları kısmaktır; eğitimi, sağlığı ve sosyal güvenliği hiçe saymaktır. Savaş koşullarındaysa bu durum katmerleşerek devam eder. Sermaye devletinin düne kadar yoksulluğun gerekçesi olarak savaşı göstermesi buna iyi bir örnektir. Savaş bahanesiyle emekçilerin vergi yükü ağırlaşır, işten çıkarmalar, ücretlerin düşürülmesi günlük uygulamalar haline gelir. Üretim savaşın ihtiyaçlarına göre belirlenir, silah ekmekten değerlidir.

Sıcak savaş alanlarında durum daha da vahimleşir. Askere gidecek olanlar işçi sınıfı-emekçiler ve çocuklarıdır. Burjuva çocuklarının cepheye gönderildiği görülmemiştir. Onların her zaman kaçacakları bir delikleri vardır. Savaşta işçi sınıfı kendi kanıyla, cellatlarını (silah üreticilerini ve kapitalizmi) beslemek zorunda bırakılır.

Savaşta kadın olmak

Kadınların mevcut toplumda ikincil rolleri savaşla birlikte sağlamlaştırılır. Kadın ekonomik, fiziksel/cinsel ve psikolojik baskı mekanizmalarıyla etkisizleştirilip, hiçsizleştirilir. Ekonomik kriz gibi savaş dönemlerinde de ilk işten atılanlar kadınlardır. Böylelikle kadın üretimden iyice uzaklaştırılıp eve kapatılır. Oysa Engels’in de ifade ettiği gibi, “kadın toplumsal emekten dışlanıp, özel ev işleriyle sınırlı kaldıkça, kadının kurtuluşunun, erkekle eşitliğinin olanaksız olduğu ve olacağı açıktır”. Dolayısıyla, savaşla birlikte kadının özgürlük mücadelesi sekteye uğrar. (Burada kadının özgürlük mücadelesinde kilometre taşı değerinde olan devrimci iç savaşları-sınıf savaşımını ayrı bir yerde tutuyoruz). Bir diğer uygulama, ikinci emperyalist savaş gibi genel seferberlik dönemlerinde erkeğin orduya katılmasından dolayı kadının çok düşük ücretlerle çalıştırılmasıdır.

Sıcak savaş bölgelerindeyse kadının sorunlarına yenileri eklenir. Mevcut kaynakların savaşın hizmetine koşulması açlık ve yoksulluğun had safhaya varmasına neden olur. Açlık ve yoksulluğun yanısıra cinsel şiddet de kadını beklemektedir. Erkeklerin genel olarak silahlı gücü oluşturmaları, kadının eve-çocuklara, bakıma muhtaç yaşlılara bağımlı oluşu gibi toplumsal işbölümünden kaynaklı nedenlerle mekan değiştirmelerinin zorluğu felaketlerini daha da artırır. Buna ek olarak kadını cinsel nesne olarak gören gerici anlayış kadına uygulanan cinsel tacizin diğer nedenidir. Savaş dönemlerinde ele geçirilen erkekler çoğunlukla öldürülürken, kadın cinsel nesne olarak kullanılmaktadır. II. Dünya savaşı esnasında Japon kadınların Amerikan askerlerinin cinsel şiddetine maruz kaldıkları ve zorla alıkonuldukları resmen açıklanmış ve ispatlanmıştır. (ABD mağdurlara tazminat ödemek zorunda kaldı).

Kadının savaşta yaşadığı dramı anlamak için Kürdistan’a göz atmak yeterli. Devletten güç alarak cinsel tacizde bulunan-tecavüz eden korucuların ve askerlerin sayısı tam olarak bilinmiyor. Ancak korucular tarafından kaçırılıp tecavüze uğrayan ve yargı tarafından da tecavüzün kabul edilmek zorunda kalındığı Ş. Tutkun davası, üç maymunu oynayan burjuva medyasına dahi yansdı. Cinsel taciz, özellikle namus

anlayışının feodal değerlerle kavrandığı toplumlarda kadını mücadeleden uzaklaştırmak için en sık başvurulan yöntemdir. Bu yöntem karısına, kızına, kardeşine tecavüz etme tehdidiyle erkeği teslim almak için de yoğun olarak kullanılmaktadır.

Kürdistan’daki köy yakma ve boşaltma politikası ise kadın için farklı sorunları beraberinde getirmiştir. İstanbul, İzmir, Adana gibi büyük şehirlere yoğun bir göç yaşandı. Büyük şehirlerin vaat ettiği tek şey ise daha fazla açlık, daha fazla yoksulluk oldu. Yoğun bir işsizliğin hüküm sürdüğü şehirlerde erkeğin karın tokluğuna iş bulması zorken, iş bulmak hele de dilini bile bilmediği bir ülkede kadın için imkansızdı. Kadın tarladan koparılıp eve hapsedildi. Kürt kadınının kültürel olarak görece daha rahat olduğu Diyarbakır’da ise, göç edenler yoksulluk çemberiyle sarılmış durumda. Van, Batman gibi şehirler de Diyarbakır’dan farklı bir durumda değil. Özellikle son birkaç yıldır Batman’da yaşanan kadın intiharları gündemde kendine yer buldu. Bu konuda yapılan birkaç araştırmada nedenlerine dair söylenenler yeterince açık; yoğun olarak yaşanan şiddetin sonucu geleceğe güvensizlik, savaşta yakınlarını kaybetmek, her an psikolojik ve fiziksel şiddete maruz kalma korkusu, geleceğe dair umutların yitirilişi ve değişime olan inancın yok olması...

Mültecilik

Yeni bir emperyalist savaşın içindeyiz. Afganistan ve tüm dünya üzerinde Amerikan endekslı yeniden bir yapılanma politikası gündemde. Çürüyen emperyalizm şiddet yoluyla kendine yeni bir kanal açma çabasında. Bunun yaratacağı yıkım umrunda bile değil. Ve Afganistan’da kadın olmak artık daha zor. Yıllarca süren savaşın, sonrasında yaşanan iç savaşın ve son olarak Taliban’ın şiddetine maruz kaldı Afgan kadını...

Taliban’la birlikte kadın, toplumdaki tamamen koparılıp, üretim ilişkilerinin ve eğitim sisteminin dışına itildi. Bugün Afganistan’da kadının konumu köleliktir. Ancak bu durum, liberal aydının Afgan halkını ve kadını Taliban’dan kurtarmak söylemiyle ABD emperyalizmine verdikleri desteği haklı çıkarmıyor. ABD için ne kadın haklarının ne de insan haklarının bir önemi olmadığı, Taliban’ı Afgan halkının başına onun bela ettiği biliniyor. Kendi çıkarı neyi gerektiriyorsa ABD öyle davranır. ABD’ye destek vermekte sınır tanımayan liberaller sivillere, kadınlara, çocuklara zarar verilmemesi gerektiği üzerine vaazlar veriyor. Oysa bombardımanın onaylanması kitlesel kıyımların da onaylanması demektir. Ne ABD emperyalizmi ne de Talibanın ortaçağ zihniyeti Afgan kadının kurtuluşu olabilir.

Bugün çoğunluğu kadın ve çocuk Afganlılar için tek kurtuluş yolu göç ya da mültecilik olarak görülüyor. Kamplarda tamamen başkalarının denetimine hayatını terk etmek... Çoğu zaman ölmeye izin vermeyecek kadar bir yiyecek, temizlik ve sağlık koşullarının olmadığı bir yaşam, yani yarı açık bir cezaevinde yaşamak dayatılıyor. Tabi sığınılacak bir ülke, bir “mekan” bulabilirlerse!

Kadınların acıları bitmez, ağıtları susmaz savaş boyunca. Sevdiklerinin yitirilişi yüreklerini dağlar. Filistin’de, Kürdistan’da nice ana özgürlük uğruna ölmesini bilen evlatları için yıllardır ağıt yakmaktadır.

Emperyalist savaş ve “Marx’ın kehanetleri” korkusu

Emperyalist savaşı başlatanlar “sivil halkın burnu bile kanamayacak” diyorlardı. Oysa sadece Kadam köyünde 200 sivil öldürüldü. Göç yollarında olan sivil halkın araçları bombalanıyor. Tüm bunlar, burjuva medyada övgülere konu edilen, hedeften şaşmayan yüksek teknolojiyle donatılmış, çağın en gelişmiş makinaları ile yapılıyor.

Afganistan’dan canlı yayın yapan kanalların gösterimini birçok Avrupa devleti yasakladı. Bombalamalar sürerken emperyalistler sadece iki bombanın sivil yerleşim bölgelerine yanlışlıkla denk geldiğini itiraf etmek zorunda kaldılar. Tüm bunlar sivil halka yönelik çok da bilinçli hareket edildiğini gösteriyor. Günlerdir büyük kentleri döne döne bomlayan emperyalistlerin gerçek niyetini ortaya koyuyor. Öbür taraftan atılan yardım paketleri zehir saçıyor. “Fakir Afganistan halkını düşünüyoruz” yaygaralarıyla havadan atıkları yiyeceklerden şimdiye dek sadece bizim bildiğimiz 43 kişinin zehirlendiği.

Savaş nedeniyle bombalanan kentleri terkeden halk göç yollarına dökülmüş durumda. Ve bundan en çok kuşkusuz kadın ve çocuklar etkileniyor. Göç yollarında oluşturulan kamplarda sağlıksız koşullardan dolayı hergün kadınlar ve çocuklar can veriyor. Bunların tek bir sorumlusu ve suçlusu vardır, o da emperyalizmdir. Yani ABD, yani İngiltere ve tüm destekçileridir.

Şimdi burjuva medya zaman zaman biraz utangaçça biraz korku ve kaygıyla Marksizmden söz ediyor. Buna çarpıcı bir örnek, Daimler Benz eski Başkanı Edzard Reuter’in sözleri. Reuter, ‘*ABD frenlenmezse Marx kazanacak*’ başlığı altında şöyle diyor: “*Karl Marx ile Friedrich Engels’in Komünist Manifesto’daki kehanetlerinin*

bir gün gerçekleşmesini istemiyorsak, Avrupa yaklaşımı ekonomi politikalarının tamamlayıcı parçası olmalıdır. Küreselleşmenin yarattığı bütün zenginliğe rağmen yoksulluğu ortadan kaldırmıyor, hatta zenginle yoksul arasındaki uçurumun daha da genişlemesine yol açıyor!”

Evet, sermaye korku içinde, bilimsel bir gerçekliği ‘kehanet’ diye tanımlamak zorunda kalıyor doğallığında. Bugünlerde bu türden açılımlarla sermayenin korkularını daha sık görmeye başladık. Onlar da farkında, emperyalist küreselleşmeye karşı yüzbinleri bulan eylemlilikler, şimdi savaşa yıkıma, barbarlığa karşı daha da kitleselleşerek dünyayı sarıyor. ABD emperyalizmi Afganistan’a saldırmakla, gerçek olan barbar kimliğini daha bir açıklığıyla ortaya koydu, milyonlar bunu biliyor, görüyor. Her ne kadar sansür koysa da, yönlendirmeye çalışsa da, emperyalizmin halkları birbirine düşürmeye, düşman yapmaya çalıştığını biliyor dünya.

Bu tablo emperyalizmin çöküşünün hızlandığının tablosudur. Kimseyi boyalı basınla, cıalanmış laflarla uyutacağını sanmasın. Türkiye’de bile haftalardır medya saldırının haklılığını, meşruluğunu, güçlülüğünü öve öve bitiremiyor. Fakat sokaktaki sıradan bir insan dahi kardeş Afgan halkına yapılan bu saldırıyı doğru bulmuyor, tepki duyuyor, onu çıkar çatışması olarak görüyor.

Evet, sermayenin korkulu ‘kehanet’i yaklaşıyor. Bunu hızlandırmak için işçi, emekçi, ezilen halklar olarak emperyalizmi tarihin çöplüğüne atmak için:

Bütün ülkelerin işçileri birleşelim, Emperyalizm’e karşı savaşalım!

G. Buse

Emperyalist savaşın gölgesinde Türkiye ve Kürdistan

Her geçen gün ABD'nin Afganistan saldırısının asıl arka planı daha iyi aydınlanıyor. Başta Taliban rejimi olmak üzere hemen hemen bütün bölge rejimleri, 20.yüzyıl boyunca emperyalist çıkarlar ve istemler doğrultusunda şekillendirilmişlerdi. Hem coğrafi kapsamı hem de siyasi yapısı emperyalistler tarafından belirlenen bölge rejimleri, Yeni Dünya Düzeni stratejisi bağlamında, ABD'nin Avrasya politikası doğrultusunda yeni bir düzenlemeye tabi tutuluyor. Kuşkusuz Türkiye bu yeniden paylaşım ve yeniden düzenleme alanlarının önemli bir yerinde. Türk egemenlik sisteminin bölgeye ilişkin emelleri ve mevcut rejimiyle üzerinde oturduğu 80 yıllık bölge dengelerinin söz konusu yeniden düzenleme kapsamında mercek altına alındığı açıktır. Dolayısıyla Türk devletinin bölgenin yeniden paylaşımı projesi kapsamında nasıl bir rol oynayacağı, paylaşımın kazananlar cephesinde mi yoksa kaybedenler cephesinde mi olacağı sorularının aydınlatılması önem taşıyor.

(...)

Kürdistan ve Kürt siyaseti açısından gelişmeler neler olabilir?

Emperyalist paylaşım kapsamında Irak, İran ve Suriye'ye ilişkin gelişmeler Kürdistan açısından yeni durumlar ortaya çıkarabilir. Ancak mevcut Suriye rejimi ile emperyalistlerin esas olarak anlaşabileceklerine ilişkin birçok ipucu ortaya çıkmış durumdadır. Irak ve İran'a ilişkin ise birçok senaryo ileri sürülmesine rağmen, henüz Batılı emperyalistler ile bölgedeki mevcut işbirlikçileri arasında kalıcı bir mutabakatın sağlanmadığı söylenebilir. İran ve Irak'taki mevcut rejimlerin halihazırda alternatifleri ortada görülmediğine göre, kısa vadede mevcut rejimlerin değiştirilmesini beklemek yanılgıdır. Özellikle İran açısından bu durum çok daha açıktır. Ancak Irak'taki mevcut muhalefet bileşiminin emperyalist politikaları yürütecek bir olgunluğa ulaşmadığı, dolayısıyla mevcut yapıyı değiştirmenin henüz zamanının gelmediği düşünüldüğünde, Güney Kürdistan'a ilişkin ileri sürülen senaryoların gerçekleşme şansları sınırlıdır şimdilik. Afganistan'a saldırıda açıkça görüleceği gibi, esas sorun mevcut rejimin geriliği ve çağdışılığı değildir. Şimdiden Kuzey İttifakının tek başına yönetimi devralmaya yetenekli olmadığı, ılımlı Taliban kesimlerinin de yönetime ortak edilerek yeni bir işbirlikçi yapının hazırlanması emperyalistlerin dillendirmeye başladıkları muhtemel bir gelişmedir. Öte yandan ABD ve müttefiklerinin Afganistan saldırıları sadece Taliban rejimini dize getirmeye değil, aynı zamanda bölgeye konuşlanma ve yayılma olanaklarının güçlendirilmesine yöneliktir. Bu yönü ile yıllara yayılabilecek bir paylaşım sürecinden söz edilebilir. Emperyalistler arası şimdi şiddetle ifade edilmeyen, ama şiddet eğilimini içinde taşıyan paylaşım çelişkileri de hesaba katıldığında, önümüzdeki yılların, bölgemizde daha fırtınalı ve sancılı gelişmelerle geçeceği ortadadır.

Kuşkusuz emperyalist paylaşım cephesindeki gelişmeleri boşa çıkaracak ve planlarını alt üst edecek devrimci bir cephe henüz ortada görülme de, meydana gelebilecek toplumsal patlamalara öncülük edebilecek ideolojik ve sosyal bir birikim inkar edilemez. Emperyalist paylaşımın odağında bulunan İran, Irak ve Suriye ile paylaşımın emperyalist cephesinin yedeğinde bulunan Türkiye'deki emekçi ve Kürt potansiyeli başlı başına devrimci bir cephenin örülmesinin olanaklarını sunacak tarihsel ve güncel gerekçelere sahiptir.

Bununla birlikte var olan egemen Kürt siyasal partileri, bugün içinde bulunduğumuz hazırlıksızlığın ve dağınıklığın başlıca nedenleridir ve ortaya çıkabilecek toplumsal patlama ve kitle kabarıları karşısında çözümsüz kalacaklardır. Bu durumda devrimci bir cephenin ideolojik, örgütsel, askeri temellerini atmaya

yönelik bir tutumun ve pratiğin sahibi olmak tarihsel bir sorumluluk olarak Kürdistan devrimcilerinin önünde duruyor.

Avrasya ve Ortadoğu üzerinde yoğunlaştırılan paylaşım savaşının stratejik amacı, bu bölgeleri yeniden biçimlendirmek, emperyalist denetim ve egemenliği böylece kurumlaştırmak ve süreklileştirmektir. Bunun Kürdistan'ı ve kaderini çok yakından ilgilendirdiği açıktır. Bu noktada Kürt partilerinin savaş ve emperyalist politikalar karşısındaki tutumu çok önem kazanmaktadır. Dolayısıyla üzerinde biraz durmamız gerekiyor.

Kuşkusuz doğru devrimci yurtsever tutum, emperyalist politikaların ve bölge gerçekliğinin doğru kavranmasından geçer. KDP ve YNK'nin politikaları bellidir: Aralarındaki kimi farklılıklara rağmen geleceklerini ve umutlarını emperyalist güçlerin, dış güçlerin stratejilerine bağlamışlardır. Fakat bu yaklaşımın her defasında Kürtlere yıkım ve tanımsız acılar, katliamlar getirmekten başka bir sonuç vermediği tarihsel gerçeklerle sabittir.

Hatırlatmakta yarar var: Molla Mustafa Barzani, özerklik mücadelesini, İran-Irak çelişkisine dayandırdı, bu bağlamda İran'ın arkasında duran, Sovyetlerle ilişkilerinden dolayı Irak'ı etkisizleştirmek isteyen ABD ve İsrail'in desteğini aldı; umudunu bu desteğe bağladı. Evet, anılan çelişkilerden dolayı bir boşluk doğmuştu, Kürtlerin yararlanabilecekleri kimi olanaklar belirmişti. Ama bunlara tümünden bel bağlamak yerine özgücü ve bağımsız bir stratejik duruşu esas alsaydı Kürtler, bu boşluklardan ve olanaklardan yararlanabilir, dış güçlerin uzlaşmaları durumunda boşluğa düşmez ve hüsrana uğramazlardı. Ama, Barzani'nin sınıfsal karakteri ve geleneksel siyaset yapma tarzı buna uygun değildi. İran ve Irak'ın Cezayir'de anlaşmaları sonucu bağlandığı desteğin geri çekilmesiyle temel duruşunu, dış güçlerin stratejilerine ve aralarındaki çelişkilere oturtan Barzani'nin yüz bini bulan "Peşmerge ordusu", yirmi dört saat içinde dağılmış, yaşanan bozguna katliam ve tanımsız trajediler eşlik etmiştir. Cezayir Anlaşması ve bunun açığa çıkardığı geleneksel siyaset tarzı, Kürtler açısından ibret verici derslerle doludur, ama bundan gerekli dersler alınmamış, aynı yaklaşım bugüne dek sürdürülmüştür.

Daha sonra Irak-İran Savaşı sürecinde aynı çizgi sürdürülmüş, bunun faturası Halepçe ve 1988 bozgunu ve Kürt trajedisidir. Bugün KDP ve YNK, bu geleneksel politikayı daha da derinleştirerek ve çeşitlendirerek sürdürmektedirler. Bölgemiz üzerinde hegemonya hesaplarının yapıldığı, bölgemizin yeniden biçimlendirildiği bu dönemde Güney'in egemeni bu partilerin "milli" bir politikaları yoktur. Bu anlamda bir iradeleri de söz konusu değildir. Kaderleri emperyalist ve bölge devletlerinin ilişki, çelişki ve uzlaşmaları tarafından şekillenecektir.

Öte yandan İmralı teslimiyeti ve tasfiyeciliği ile bir kabuğa dönüşen ve iradesizleşen, iradesi İmralı'ya bağlanan ve gerçek anlamda İmralı partisine dönüştürülen bugünkü resmi PKK'nın durumu ise içler acısıdır. Bu haydutluk savaşının kendileri için yeni olanaklar ve fırsatlar doğurabileceğini belirtiyor, daha ileri gidilerek ABD'nin TC'yi inkarcılığı aşması için zorlayacağı, bunu yapmaması durumunda kendisini aşacağı iddiasında bulunuyorlar. Dolayısıyla hesapları, emperyalist senaryoda kendilerine bir rol arama, bundan bir şeyler kapma temelindedir. Ayrıntılandırmak mümkün, ama bu değerlendirme kapsamında bu kadarının yeterli olduğunu düşünüyoruz.

Bu kısa özet değerlendirmelerden çıkan sonuç şu: Bölgemiz üzerinde süren bu emperyalist savaş sürecinde, Kürtlerin kaderini çok yakından ilgilendiren

bu dönemde, ne yazık, Kürtlerin kendilerine ait bağımsız, devrimci yurtsever, özgüçlerini esas alan, ama çıkan fırsatları bu bağlamda değerlendirebilen, olası tuzakları ise püskürtebilen "ulusal" bir stratejileri ve bunu uygulayabilen bir temsilcileri yok. Olanlar ise günlük politikada etki sahibi değildirler. Ama bunun geçici olduğunu bilmek, bağımsız devrimci çizgiyi geliştirmek ve geleceği kendinde kurarak çekirdekleşmek, yarının büyük gelişmelerine bu bağlamda hazırlanmak mümkün ve gereklidir.

Bugün şu gerçekliği bilmekte ve aynı zamanda sayısız kez kanıtlanan bu tarihsel dersi sürekli akılda tutmakta yarar var: Emperyalist sistem ile Kürtlerin temel ulusal çıkarları ve istemleri tarihin hiçbir döneminde çakışmamış, örtüşmemiştir. Bu niyetlerden bağımsız objektif bir olgudur. Kimi zaman bölge üzerinde yürütülen hegemonya mücadelelerinde Kürtlerin yararlanabileceği boşlukların doğması geçici ve taktik anlamdadır ve bu aldatıcı olmamalıdır.

Bu neden böyledir?

Bu sorunun yanıtı Kürdistan'ın parçalanmış, paylaşılmış ve sömürgeleştirilmiş devletler arası statüsünde gizlidir. Devletler arası Kürdistan statüsü, kurulu bölge düzeninin belkemiğini oluşturmaktadır. 1. Paylaşım Savaşından bu yana çeşitli bölgelerin haritası bir çok kez değişmesine rağmen Kürdistan'ın parçalanmış statüsü olduğu gibi yerinde duruyor. Körfez Savaşından hemen sonra ayaklanan Kürtlerin üzerine Saddam'ın yaptığı tenkil hareketine onay veren Irak ile savaş durumunda olan ABD emperyalizmden başkası değildi. Daha ayrıntılı bir tahlil yapmaya da gerek yok. Balkanlarda siyasal harita yeniden çizilirken ve Bosna'ya, Kosova'ya belli bir statü kazandırılırken, neden Güney hep belirsiz bir konumda tutuluyor, neden hukuksal bir statüye kavuşturulmuyor? Bu soruların yanıtı yine Kürtlerle emperyalist sistem arasındaki uzlaşmaz çelişkide düğümleniyor. Kürtler, gerçekten özgür ve bağımsız bir halk olarak, kendi kaderlerini hükmeden bir halk olarak var olmak ve yaşamak istiyorlarsa, bu gerçekliği kavramak ve bu kavrayışı ideolojik ve politik duruşlarının temeline oturtmak durumundadırlar.

Kürdistan sorunu objektif olarak devrimcidir!

Bundan dolayı emperyalist devletler, Kürdistan sorununu bastırmayı kendi Ortadoğu politikaları için vazgeçilmez görüyorlar. Kürt sorununun devrimci dinamiklerini bastırma ve ulusal istemlerini düzen sınırları içinde güdükleştirerek tutma ve böylece devrimci enerjisini boşaltma yaklaşımı, emperyalistlerin Kürt politikalarının özünü anlatıyor. Elbette gerektiğinde kullanmayı da ihmal etmemekte, bunu da anılan politikanın bir parçası olarak algılamaktadırlar. Bugünlerde bir Filistin devletinin kurulması gerektiğini dillendiren ABD ve AB, Kürt sorununda ise statükoyu korumayı esas almaktadırlar. Bu yaklaşımın nedeni yine açıktır. Sistemin kendi omurgasını ve belini kendi elleriyle kırması mümkün mü?

Bu nedenlerle Kürtler ulusal kurtuluş mücadelelerini anti-emperyalist bir perspektife oturttukları ölçüde hedeflerine ulaşabilirler. İttifak politikalarını böyle bir perspektife oturttukları ölçüde özgür geleceğe emin adımlarla ve onurla yürüeyebilirler.

Unutulmasın ki iflası belgelenen bağımsız bir stratejiden yoksun geleneksel siyasetseldir. Doğrulanan ise özgücü esas alan, devrimci bağımsız stratejik duruş ve çizgidir!

Kürtlerin kaderi ve özgürlüğü bu çizginin kendisinde düğümlenmiştir!

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları
devrimci-cizgi@d-cizgi-savascilari.com
www.d-cizgi-savascilari.com

Antakya’da Ölüm Orucu Direnişi etkinliği

ÖO Direnişi’nin 1. yılında Hatay Demokrasi Platformu tarafından Antakya İHD binasında bir basın açıklaması düzenlendi. Açıklamaya tutsak aileleri, bir doktor, tahliye olmuş ÖO direnişçileri, *Atılım*, *Vatan*, *Partizan* ve *Kızıl Bayrak* katıldı. Önceden planlandığı üzere basın açıklamasından hemen sonra katılımcılar arasında bir söyleşi düzenlendi. Söyleşinin konusu bir yılını geride bırakan şanlı ÖO Direnişi’nin dışardaki destekçileri olan gençlerin bu aşamadan sonra destek bağlamında neler yapabileceği idi. Ancak söyleşide iki cephe oluştu. Biri devrimci basın cephesi diğeri Demokrasi Platformu (CHP, ÖDP, HADEP, İHD, ÇSA, MKÜ-ÖDER ve EMEP) cephesiydi.

Bu ikinci cephede yer alanlar, ÖO direnişinin ilk yarattığı sarsıntı ve devrimci atmosferin etkisiyle gerçekleştirdikleri birkaç eylemi öve öve bitiremediler. Devrimci basın olarak, konunun bu olmadığını, neler yapılabileceğini tartışmamız gerektiğini defalarca vurgulamamıza karşın aynı şeyler tekrar edilince, *Kızıl Bayrak* adına bir yoldaşımız söz aldı. Yoldaşımız; Demokrasi Platformu’nun devrimci basına karşı tahammülsüz bir tavır içinde olduğunu, gerçekleştirilen eylemlerde ÖO konusunda hassas olan devrimci kitleye de aynı tutumu takındığını, bu platformun ÖO döneminde ortaya koyduğu tepkinin hümanizm sınırlarını bile aşmadığını vurgulayan bir konuşma yaptı. Söyleşide böyle bir durum açığa çıkınca, doğal olarak anlamlı bir sonuç çıkmadı.

Söyleşi ve açıklamaya katılım beklenenden azdı. Söyleşi sonunda postaneye gidilip Adalet Bakanlığı’na protesto faksı çekme eylemi için çağrı yapıldı. Çağrıdan sonra *Kızıl Bayrak*, *Atılım* ve *Partizan* okuru devrimciler olarak postaneye gidip faks çekme eyleminde bulunduk.

Söyleşide ayrıca tahliye edilen ÖO direnişçileri kısa konuşmalar yaptılar. Bir doktor ise ölüm orucunun ve F tipi cezaevlerinin birey üzerindeki olumsuz etkileri üzerine bir konuşma yaptı. Aynı doktor Demokrasi Platformu’nu eleştiren kısa bir konuşma da yaptı.

SY Kızıl Bayrak/Antakya

Hatay Demokrasi Platformu açıklamasından:

Tecrite son verilerek yeni ölümler engellenmelidir

Yaşadığımız ülkede birçok alanda ve sıkça insan hakları ihlalleri yaşanmaktadır. Bu ihlal alanlarından birini cezaevleri oluşturmaktadır. Bugüne kadar devletin cezaevi politikası, tutuklu ve hükümlü hakları konusunda yaşam standartlarının geliştirilmesi ve can güvenliğine ilişkin olumlu bir tutum izlememiş, tam tersine tutuklu ve hükümlüyü insan saymayan, asgari insani koşulları öngörmeyen, hatta yaşam hakkını ihlal eden bir tavır izlemiştir.

Devletin cezaevlerinde sorunların çözümünde gösterdiği tavır son derece olumsuzdur. Cezaevleri güven vermeyen, dialog tercih etmeyen intikamcı politikalarla yönetilmiştir.

Bugün uygulamaya konulmuş F tipi hücre cezaevleri, sonucu kimi kez kanlı biten uygulamalar içinde en sinsi, en uzun ve kansız bir yok etme uygulamasıdır. Hücre bir psiko-terör odağıdır. İZOLASYON ve TECRİT uygulamasıdır. Hücre sadece mahkumun tüm sosyal iletişimini kesen bir uygulama değildir. Aynı zamanda duyum ve algılama yetisini ortadan kaldıran, ruhsal işkenceyi süreklileştiren bir uygulamadır. (...)

Biz İnsan Hakları savunucuları olarak yıllardır ısrarla söylediğimiz gibi ARTIK YETER DİYORUZ. Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti’nin Avrupa İşkenceyi Önleme Sözleşmesi’yle üstlenmiş olduğu hükümlülükleri denetlemekle görevli Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi’nin raporunda da belirtmiş olduğu gibi TECRİTİN BİR İŞKENCE BİÇİMİ OLDUĞUNU BELİRTİYOR VE BU UYGULAMADAN YENİ ÖLÜMLERE NEDEN OLMADAN VAZGEÇİLMESİNİ İSTİYORUZ. (...)

Biz insan hakları savunucuları olarak; cezaevlerindeki baskılara, işkencelere hücre tipi cezaevi dayatmalarına karşı duruşumuzu, tutuklu ve hükümlülerin de insanca bir yaşam hakkı olduğunu devletin hatırlamasını sağlamak amacıyla bugün de yarın da sürdüreceğiz.

Geleceğimiz için hücrelere karşı çıkalım!

20 Ekim 2000’de başlayan Ölüm Orucu Direnişi 1. yılını doldurdu. Ve bugüne kadar gücünden hiç birşey kaybetmeden, yeni katılımlarla devam ediyor. Çünkü bu direniş insanlık onuru için, yaşamın hücreleştirilmesine karşı başlatılan onurlu bir direniştir. Devrimci tutsaklar hücre saldırısının yalnızca kendilerine yönelik olmadığını, dışarıda işçiye-emekçiye, öğrenciye, toplumun her kesimine karşı başlatılan bir saldırı olduğunu defalarca tekrarladılar. Ve bu söylemlerin ne kadar doğru olduğunu bizzat Ecevit’in ağzından duyduk: “İçeriye hakim olmadan, dışarıya hakim olamayız”. Bunun ne demek olduğunu cezaevindeki uygulama ve politikalarından çok yakından biliyoruz. 19 Aralık katliamı bunun bir göstergesidir.

İçerde 20 Ekim’de başlayan açlık grevleri ve sonrasında devam eden Ölüm Oruçları sürerken, dışarda da yaşamın her alanında saldırılar son hızıyla devam etmekteydi. Özelleştirmeler sonucu binlerce insanın işsiz kalması, kriz bahanesiyle binlerce insanın işten çıkartılması, sahte sendika yasası, bunlar direnen devrimci, demokrat kesimlere karşı yapılan saldırılar ve sindirme politikaları...

Ülkede bir krizin olduğu doğru, fakat bunun sorumlusu bizler değiliz. Krizi bahane edip asgari ücreti 122 milyon yapan devlet daha fazla para veremiyor, fakat ölüm hücreleri için trilyonlar harcayabiliyor. Bu harcanan paralar eğitime, sağlığa vs. harcansaydı, halk için harcanmış olacaktı. Ancak devletin bu düzenin varlığını devam ettirmek için ölüm hücrelerine ihtiyacı var. Çürümüş sisteme karşı çıkacak herkesin gideceği yer ölüm hücreleridir. Tabi bu engellenmezse. Devlet bu amaçla başlayan Ölüm Orucu devam ettikçe türlü manevralar yaptı, boyalı basını da kullanarak insanları yalan haberlerle kandırmaya çalıştı. Ölüm Orucu’nun örgüt baskısıyla yapıldığı, zorlama olduğu söylendi, bu eylemden söz edilmemesi istendi. Dışarda hücrelere karşı olan her kesim susturulmaya çalışıldı.

19 Aralık 2000’de 20 cezaevine birden operasyon yapıldı ve buna ‘hayat kurtarma’ adı verildi. Öyle bir hayat kurtarma ki, ikisi asker 30 insan yaşamını yitirdi, onlarcası ağır yaralandı. Tutsaklar ölüm hücrelerine atıldılar. Adalet Bakanı açıklama yaptı; Ölüm Orucu sona erecektir, çocuklarınızı örgütün elinden kurtardık. Bir süre sonra bu yalanların da tutmadığını gördük. Yeni oyunlar, yeni manevralar denedi. Dışarda tutsaklara destek veren hücre karşıtı herkese saldırdı. Dernekler kapatıldı, kurum ve kişilere sayısız davalar açıldı. Binlerce kişi gözaltına alındı, tutuklandı. İçerde ve dışarıda devam eden Ölüm Oruçları yeterli desteği bulamayınca bedeller ağırlaşmaya başladı. Onlarca canımız gitti, ama direniş daha bir inatla büyüyerek devam etti.

Ölüm Orucu Direnişi 1. yılını doldurdu. İçerde ve dışarda direniş sürüyor ve sürecek. Ta ki talepler kabul edilinceye kadar. Bu taleplerin hepsi en insani taleplerdir. Bizler daha fazla geç olmadan, daha fazla bedeller ödenmeden bir araya gelmeli, sokaklara çıkmalıyız. Kendi yaşamımızın daha fazla hücreleştirilmemesi için mücadele etmeliyiz. Eğer eve ekmek götüremiyorsak, çocuklarımızı okula kaydettiremiyorsak, hastaneye gidemiyorsak, bunların hepsi yaşamımızın parça parça hücreleştirilmesi demektir. İlerde çocuklarımızın yüzüne utanmadan bakabilmek için bu direnişe daha fazla destek olmalıyız. Bulduğumuz her alanda Ölüm Orucu taleplerinin insani ve meşru talepler olduğunu anlatmalı ve tekrar sokağa çıkmalıyız. Bu zafer kazanılacak. İçerde tek kişi kalana kadar. Ama bizler bedellerin daha az ödenerek kazanılması için birlikte olmalıyız.

Onurlu bir yaşam, onurlu bir gelecek için hücrelere karşı çıkalım. Kendi yaşamımızın daha fazla hücreleşmemesi için direnişe bir ses de biz katalım.

İçerde dışarda hücreleri parçala!

Bir tekstil işçisi/İzmir

Devlet hezeyan halinde saldırmaya devam ediyor

22 Ekim Pazartesi günü görüş saatinden hemen sonra Edirne ve Tekirdağ F tipi hapisahanelerine yine saldırdılar. Ölüm Orucu’nda olan yakınlarımızı hücrelerinden zorla çıkararak hastanelere götürdüler. İki gün boyunca zorla müdahale edilmek için ikna edilmeye çalışılan yakınlarımız çarşamba günü hücrelerine geri getirilmiştir. Bizler hastane önünde çocuklarımızı görmek istediğimizi belirtmek üzere savcıya gittiğimizde, savcı bize müdahale ederlerse sizi görüştürürüm şeklinde cevap vermiştir. Hücrelerinde tekrar getirilen yakınlarımız direnişlerini sürdürmektedirler.

Ölüm Orucu direnişinde bir yılı geride bırakırken devlet direnişi bitirememenin telaşı ile katliam üzerine eleştiriler yaptığı yakınlarımıza saldırmadan duramıyor. Yakınlarımız tek kişi de kalsalar talepleri kabul edilmeden direnişi bitirmeyeceklerini açıklamalarına rağmen, devlet taleplerini kabul etmediği halde yakınlarımızdan direnişi bitirmelerini istemektedir. Biz de defalarca belirttiğimiz gibi yine belirtiyoruz yakınlarımızın talepleri bizim taleplerimizdir. Taleplerimiz kabul edilebilir, demokratik haklı ve insani taleplerdir. Devlet saldırı ve katliam düzenlemesinden vazgeçmeli, taleplerimizi kabul etmelidir.

Taleplerimiz kabul edilmediği sürecede Ölüm Orucu Direnişi’imiz yeni ekiplerle devam edecektir. Yakınlarımızın talepleri şunlardır:

- Mimari değişiklik yapılmadan, bir ve üç kişilik hücreler kapatılmadan, tutuklu ve hükümlüler olarak koşulsuz bir arada yaşamaları sağlanmadan tecrit kalkmış olmaz, tecrite son verilmelidir.
- Düşüncelerimizi yok etmek için getirilen bütün yasaklar ve uygulamalar kaldırılmalıdır.
- Zorla müdahale işkencedir, sakat bırakmak suçtur. Onca insanımız işkence ile sakat bırakıldı.

Geçmiş olmayan, düşünmeyen duruma getirildi. Zorla müdahale işkencesine son verilmelidir.

25 Ekim 2001
TAYAD’lı aileler

Mücadele Postası...

Emperyalist savaşa hayır!

11 Eylül’de ABD’ye yapılan saldırıdan sonra dünyada yeni bir dönem başladı. ABD Afganistan’a savaş açtı. Bu savaşı açarken, diğer ülkeleri “ya yanımızdasınız ya da karşı tarafta” diyerek açıktan tehdit etti. Türk devleti hemen İncirlik Üssü’nü açtı. Diğer ülkeler ABD’nin yanında yer aldıklarını açıkladılar. Dünya yeni bir savaşın içine girmiş bulunuyor.

ABD saldırısı sonucu yüzlerce masum insan öldü ve ölmeye devam ediyor. Hiçbir kanıt ortaya konulmaksızın, savaşın sorumlusu olarak Ladin gösteriliyor. Öyle olsa bile, binlerce masum insanın suçu ne? İnsanlar ölüyor, yaralanıyor, göç etmek zorunda kalıyorlar.

Bu savaştan halkların hiçbir çıkarı yoktur, olamaz da. Hiç kimse savaş istemiyor, gerici ve emperyalist devletler dışında. Türk devleti İMF’den alacağı krediyi düşünüyor. İMF şefi Türkiye’ye kredi verebileceklerini, birbirlerine ihtiyaçları olduğunu söylüyor. Doğrusu Türk devletinin ABD’nin dediğini yapmaktan başka bir seçeneği yok, çünkü tümüyle ABD emperyalizmine bağımlı bir ülke. İncirlik Üssü’nü açmakla kalmıyor, Afganistan’a asker göndermeye hazırlanıyor. Savaş istemiyoruz diyen kurum-kuruluşlara ve emekçilere saldırıyor.

Tüm emperyalist ülkeler ve gerici devletler “terörizme karşı mücadele” altında birleşiyorlar. Asıl hedef sisteme karşı olanları sindirmek. Bunun için anti-demokratik yasalar çıkarıyorlar. Artık işçi ve emekçiler, öğrenciler haklarını aramak için sokağa çıktıklarında teröristlikle suçlanacaklar. Devletin yaptığı saldırılar yasal olacak. Bunun adımlarını atıyorlar.

Biz Türkiyeli ve dünyalı emekçilerin bu savaştan hiçbir çıkarı yoktur. ABD kendi jandarmalığını ve çıkarlarını korumak için bu savaşı başlatmıştır. Bu emperyalist savaşı kabul etmek mümkün değildir. Ladin’i terörist diye niteleyen ABD daha fazla sivil halkı öldürmektedir. Bütün duyarlı insanlar bu savaşa karşı çıkmalı, her yerde ABD emperyalizmini kınamalıdır.

Emperyalist savaşa hayır!

Bütün ülkelerin işçileri birleşin!

Bir tekstil işçisi/İzmir

Oğlunu arayan anne!

27 Ekim 1991 tarihinde İstanbul’da yıkılası Kocamustafapaşa’da polisler tarafından kaçırılan oğlum Hüseyin Toraman’dan bir daha haber alamadım. Üzerinden 10 yıl geçti. Diğer kayıp anneleri gibi, benim de başvurmadığım karakol, savcılık ve meclis kalmadı. Bana da, diğerlerinde olduğu gibi “Biz almadık, bizde değil” gibi yalan sözler söylendi. Sekiz ay boyunca polisler sahtekarca evimizi her gün basıyorlar, sözde Hüseyin’i arıyorlardı. Sekiz ay sonra artık evimizi basmaz oldular. Onlar Hüseyin’imi almadılarsa bir daha evimizi neden basmadılar? Hüseyin’in polisler tarafından kaçırıldığına Kocamustafa Paşa sakinleri şahit olmaya hazırlardı ve kendileri isimlerini vererek “Bizi şahit yazın” dediler. Polisler onları “Eğer şahitlik yaparsanız sizi de Hüseyin gibi kaybederiz” diye tehdit ederek şahitlik yapmak isteyenleri korkuttular.

Hüseyin tam 10 yıl önce kaybedildi, ama benim yaram ise sanki oğlum daha dün kaçırılmış gibi yeni. Faşist devlete karşı öfkem hala aynı. Yaram kapanmadı, acım dinmedi. Bu kadar kayıplardan sonra, sokak infazlarından sonra, açlık grevleriyle öldürdükleri devrimcilerden sonra, bu katil devletin maskesi artık düşmüştür. Halk kendilerini yönetenleri yeterince tanıdı. Ben iyi biliyorum ki herkes, tüm Türkiye halkı bizi yönetenlere karşı öfkeli ve hınçlılar. Çünkü onlar halka zulümden aklıktan başka birşey vermiyorlar.

Bizim çocuklarımızı “terörist” ilan ettiler. Ama onlar da çok iyi biliyorlar ki bizim çocuklarımız özgürlük ve insan haklarını savunmuşlardır. Nasıl oluyor da cezaevlerini dolduranlar, insanları gözaltında katledenler ve kaybedenler, insanları bir parça ekmeğe muhtaç bırakanlar ve yetimin hakkını yiyenler, “demokrat” ve “insan haklarına saygılı” oluyorlar. Asıl terörist onlardır.

Cezaevlerindeki çocuklarımıza bir bakalım.

Onlara ikide bir operasyon çekerek katlediyorsunuz. Onlar, baskılardan kendilerini kurtarmak için Ölüm Orucu’na başladılar ve kendilerini feda ettiler. Onların ölmesine siz yöneticiler seyirci kalmıyor musunuz? Çocuklarımız ölürken Ankara’dakilerin hiç mi yüreği sızlamadı? 70 ölü ve 200 kişi sakat.

Meclistekilerin hiç mi vicdanı sızlamıyor? Bir

de kalkmışlar Amerika çok haklıymış gibi onların yanında yer alıyorlar. Amerika’nın dünya halklarının katili olduğunu tüm dünya biliyor siz bilmiyor musunuz? Tabii ki biliyorsunuz, sizin suçlarınız onlarınkinden az mı ki? Her iki suçlu ülke de bir arada. Umuyorum ki bir gün insanlar bu acıların hesabını sorarlar ve benim de yüreğime su serperler. Yerimizden yurdumuzdan evladımızdan olduk. Dilini töresini bilmediğimiz ülkelere geldik. Burada dahi Almanya’nın bizlere baskı yapması için uğraşıyorlar. Burada dahi bizi rahat bırakmıyorlar. Bizler bu kadar çektiğimiz acılardan sonra sessiz mi kalmalıydık? İçimizde öfke dinmedi ki. Avrupa’ya geldik diye devletin yaptığı baskıları, çektiirdiği acıları unuttuğumu mu sanıyorlar? O güzel ciwanlarımızı öldürüp öldürüp “bir yere” attılar. Ne ölülerini ne dirilerini bulabildik. Bu katil devletin bana verdiği acıyı hiçbir zaman unutmayacağım. Bunu yaşadığım sürece dünyaya haykırmak istiyorum ve haykıracağım, “katil devlet benim çocuğumu kaybetti” diye.

Haksızlıklara başkaldıranlar çoğalacak ve birgün bu yaşananların öcü alınacak. Acım dinene dek sizlerle barış yok.

Buradan tüm annelere sesleniyorum. Bizim çocuklarımız hortumcu değil, hırsız değildiler, yetim hakkı yemediler. Onlar ezilenlerin yanında yer aldılar ve onurlu bir mücadele verdiler. Çocuklarımızın onurlu mücadelelerine sahip çıkalım destek verelim. Hepinizi sevgiyle kucaklıyorum.

Kaşlarımı yay eylerim

Ben yükümü tay eylerim

Üçgün yavrumu görmezsem

Ben alımı zay eylerim

Kaşlarının karasına

Mil çekeyim arasına

Gel de yavrum merhem eyle

yüreğimin yarasına

Yüksektir dağlar uçan kuş değil

Ayrıldım yavrumdan içim hoş değil

Dedim ağlamayayım yürek taş değil

Hatice Toraman

22 Ekim 2001

Savaş halklara acı ve yıkımlar yaşıtıyor

Emperyalist-kapitalist sistem işçi-emekçileri ve dünya halklarını sömürerek dünyada egemen bir güç haline geldi. Emperyalist güçler, bugüne kadar kendi nüfuz alanlarını genişletmek için ekonomik ve askeri olarak müdahale ettiği ülke halklarına yoksulluk, sefalet, kan ve gözyaşından başka bir şey vermemiştir.

İMF ve DB Türkiye’ye ekonomik politikalarını dayatarak yoksulluğu alabildiğine derinleştirmiş, işsizlik dev boyutlarda artmıştır. Irak’a askeri müdahalenin ardından uyguladığı ambargo ile yüzbinlerce Iraklı çocuğun açlık ve ilaçsızlık yüzünden ölümüne neden olmuştur.

ABD emperyalizminin Afganistan’a karşı başlattığı saldırıda şimdiden yüzlerce insan yaşamını kaybetti, yüzlercesi yaralandı. Bu rakamlar giderek korkunç boyutlara ulaşacaktır. Tüm bunlar, ABD Orta Asya ülkelerinde askeri ve ekonomik sömürü alanlarını genişletsin diye gerçekleştiriliyor. Emperyalist saldırıya uğrayan ülkenin ekonomisi tamamen çöküyor ya da onarılması mümkün olmayan tahribatlar alıyor. Örneğin Yugoslavya’ya yapılan müdahaleden sonra ülkenin kendini toplayabilmesi için en az on yıl

gerekli olduğu söyleniyor. Yoksul Afganistan’da bu yıkım çok daha ağır olacaktır.

Emperyalizm bağımlı ülkelere dayattığı yaptırımlarla halkları tamamen köleleştirmektedir. Ülkemizde emperyalistlerin dayattığı tarım politikaları tarımı tamamen bitirmiştir. Köylü ürettiği ürünü elinden çıkaramamakta, her geçen gün borçlanmaktadır. Geçtiğimiz yıl binlerce ton çürümeye terkedilmiştir. Bu sene de ürününü maliyetinin çok altında satmak zorunda kalmıştır. Pancar tütün, pamuk, fındık üreticilerinin durumu farklı değildir.

Özelleştirmelerle binlerce işçi, emekçi işinden oldu. Yapılacak özelleştirmelerle binlercesi de işsizler kervanına katılacaktır. Emperyalist-kapitalist sistem varolduğu sürece sömürü, baskı ve şiddet var olacaktır. Kapitalist sistemin varlığı daha fazla kâra dayanmaktadır. Daha fazla kâr için halklar bunca acıları yaşamaktadır.

Kahrolsun emperyalist savaş!

Bütün dünya halkları, emperyalizme karşı birleşin!

B. Derman/Adana

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 **KAYSERİ** Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Aşıkpaşa Mahallesi 8. Sokak Hacı Nazire Apartmanı
No: 1 **KİRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **5 000 000 TL** **Yurt dışı** **200 DM**
1 Yıllık **Yurt içi** **10 000 000 TL** **Yurt dışı** **400 DM**

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. **93937**
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. **1002 30100 1051039**

No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Günlerdir bombardımana tutulan Afganistan'da katliamların bilançosu giderek artıyor.

20.gününe giren savaşta şimdiye kadar çoğu yaşlı ve çocuk olmak üzere binden fazla savunmasız insan hayatını kaybetti. Emperyalist haydutlar, "hedef belirleme işlemleri dikkatle yapılıyor, hedeflerimiz askeri" deseler de hergün köyler, mülteci kampları hastaneler, huzurevleri ve hatta göç yoluna dizilen konvoylar bombalara hedef olmaktan kurtulamıyor.

"Sivil halkın burnu kanamayacak!" yalanlarına, göz boyamak için atılan yardım paketlerine rağmen kirli savaşın gün gün büyüyen kanlı faturasını Afganistan'ın yoksul halkları çekiyor. Yalnız Afganistan halkları değil, bütün dünya emekçileri bu savaşın hedefi durumundadır.

Tensikatlar, hak gaspları ve yeni vergiler peşpeşe geliyor. Bu kirli savaşa sessiz ve tepkisiz kalmak bu kanlı ve kirli faturaların daha da büyümesi demektir.

Gün emperyalist savaşa karşı işçi-emekçi saflarında kardeş halkların yanında mücadeleyi yükseltme günüdür!